

Employment News WEEKLY

Looking for a good job in Govt./PSU/SSC/UPSC
RRB/Armed Forces/Banks.

Employment News is your best guide. We have remained the largest selling weekly on jobs for over 30 years. Be a part of the leader.

Visit our website :
employmentnews.gov.in

- Developed on latest technology
- Having an advanced search engine
- Specialists replying to readers' queries

Contact nearest distributor for your copy of
Employment News/Rozgar Samachar

For business enquiries please Contact :

Employment News, East Block 4, Level 5, R.K. Puram, New Delhi.
Ph : 26182079, 26107405. Email : enabmsa@yahoo.com

PUBLICATIONS DIVISION
Ministry of Information & Broadcasting
Government of India

Cir./EN-SP-3/08

Printed & Published by Dr. Ms. Sadhana Rout Additional Director General & Head, on behalf of Publications Division,
Ministry of Information and Broadcasting

and Printed at Yuvasakthi Prints Pvt. Ltd., No.2, 8th Street, Dr.Subbarayan Nagar, Kodambakkam, Chennai-600 024. Ph: 2372 4901
Published at 'A' wing Ground Floor, Shastri Bhavan, Chennai-600 006. Ph: 28272382

திட்டம்

பிப்ரவரி 2015

வளர்ச்சிக்கான மாத இதழ்

₹ 10/-

கூட்டாட்சியும் இந்திய அரசியல் முறைமையும்

நிதி கூட்டாட்சியும், உள்ளூர் அரசுகளும்

-எம்.ஏ. உம்மன்

கிழக்கு இந்தியாவில் விவசாயத்தை வளர்த்தெடுத்தல்: சவால்களும், வாய்ப்புகளும்

-அஞ்சனி குமார் -பி.கே.ஜோஷி

சிறப்புக் கட்டுரை:

வளரும் சந்தைகள் மற்றும் சர்வதேச நிதி நிறுவனங்கள்

-அலோக் ஷீல்

சிறப்பு கவனக் கட்டுரை:

மஜிட்டல் இந்தியா திட்டம் : பொது நிர்வாகச் சீர்திருத்தத்துக்கான மிகச்சிறந்த முன்னோடி நடவடிக்கை

-யோகேஷ் கே.திவிவேதி, நிர்வேந்திரா பி.ராணா, ஆன்டொனிஸ் சி.சிமின்டிராஸ், பனிதா லால்

திட்டம்

மாத இதழ்

மலர் : 46
இதழ் : 6

பிப்ரவரி 2015
மாக - பல்குண 1936

முதன்மை ஆசிரியர்
ராஜேஷ் கே.ஜா
முதுநிலை ஆசிரியர்
ஆ. இளங்கோவன்

நிதி கூட்டாட்சி, நிதி ஆயோக்
மற்றும் கொள்கை வகுப்பதில்
உள்ளாட்சிகளை இணைத்தல்

- எம்.ஏ. உம்மன்

கிழக்கு இந்தியாவில் விவசாயத்தை
வளர்த்தெடுத்தல்: சவால்களும்,
வாய்ப்புகளும்

- அஞ்சனி குமார்- பி.கே.ஜோஷி

சிறப்புக் கட்டுரை:

வளர்ந்துவரும் சந்தைகளும்

பன்னாட்டு நிதி நிறுவனங்களும்

- அலோக் ஷீல்

சிறப்பு கவனக் கட்டுரை :

டிஜிட்டல் இந்தியா திட்டம்:

பொது நிர்வாகச் சீர்திருத்தத்துக்கான

மிகச்சிறந்த முன்னோடி நடவடிக்கை

- யோகேஷ் கே.திவிவேதி,

நிர்பேந்திரா பி.ராணா,

ஆன்டொனிஸ் சி.சிமின்டிராஸ்,

பனிதா லால்

தொழில் திறமை மேம்பாடும் வேலைவாய்ப்பும்

- கே.என். ஸ்ரீனிவாசன்

சென்னையில் மத்திய சித்த மருத்துவ
ஆராய்ச்சிக் குழுமம்

- முனைவர் தி.சிவக்குமார்

கட்டுரையாளர்களின் கருத்துகள் அவர்
களுடையதே. எல்லாக் கருத்துகளும் அரசின்
கருத்துகளை ஒட்டி இருக்கும் என்று கூற
இயலாது

திட்டமிடுதல் மற்றும் நாட்டின் வளர்ச்சியைப்
பற்றியது இந்த ஏடு. மொத்தம் 13 மொழிகளில்
இது வெளியாகிறது. திட்டத்தினால் ஏற்படும்
நன்மைகளை இது விளக்குகிறது என்றாலும்
அரசின் கருத்துகளை மட்டுமே தெரிவிப்பது
இதன் நோக்கமல்ல.

சந்தா விவரம்

தனிப்பிரதி	...	ரூ. 10.00
ஒர் ஆண்டு	...	ரூ.100.00
இரண்டாண்டு	...	ரூ.180.00
மூன்றாண்டு	...	ரூ.250.00

சந்தா (DD அல்லது MO) அனுப்ப வேண்டிய முகவரி:

உதவி இயக்குநர்

திட்டம்

சாஸ்திரி பவன், ஹாடோஸ் சாலை,
சென்னை 600 006.
தொலைபேசி: 2827 2382

அடுத்த இதழில்
2015 - 16 பட்ஜெட் தொடர்பான
சிறப்புக் கட்டுரைகள் இடம்பெறும்

உள் அட்டை தொடர்ச்சி....

தவறான விடைகளை வழங்குவதைவிட, சரியான வினாக்களை எழுப்புவதுதான் மிகவும் முக்கியமானதாகும்.

ஒத்துழைப்புடன் கூடிய கூட்டாட்சி என்பதுதான் இந்தியாவின் கூட்டாட்சித் தத்துவமாகும். இந்த தத்துவத்தின் மீது, மத்தியில் புதிதாக பொறுப்பேற்றுள்ள அரசு நம்பிக்கையையும், உறுதிப்பாட்டையும் கொண்டிருக்கிறது. உலகில் வேறு எந்த நாட்டிலும் இந்தியாவுக்கு இணையான கூட்டாட்சித் தத்துவம் கிடையாது. உதாரணமாக, ஜெர்மனி, தென் ஆப்பிரிக்கா ஆகிய நாடுகளை எடுத்துக் கொண்டால், முக்கிய கொள்கை முடிவுகளை எடுக்கும் அமைப்பாக மத்திய அரசும், அதை செயல்படுத்தும் அமைப்புகளாக மாநில அரசு மற்றும் உள்ளாட்சி அமைப்புகளும் திகழ்கின்றன. இந்தியாவின் கூட்டாட்சித் தத்துவம் இப்படிப்பட்டது அல்ல. பிரேசில் நாட்டில் கடைபிடிக்கப்படும் கூட்டாட்சித் தத்துவத்தை எடுத்துக்கொண்டால், அங்குள்ள அரசாட்சி அமைப்பின் 3 அடுக்குகளுமே தன்னாட்சி அதிகாரத்தையும், சம அந்தஸ்தையும் கொண்டிருக்கின்றன. இவை அனைத்து கொள்கை முடிவுகளை எடுப்பதிலும், செயல்படுத்துவதிலும் ஒருங்கிணைந்து செயல்படுகின்றன. கூட்டாட்சி அமைப்பில் இடம்பெற்றுள்ள ஒவ்வொரு நிர்வாக அமைப்பும், சம பங்குதாரர்களாக கருதப்படக்கூடிய, பகிர்ந்தளிக்கப்பட்ட அதிகாரங்களைக் கொண்ட மார்பிள் கேக் மாதிரி கூட்டாட்சித் தத்துவத்தைக்கொண்ட நாடு என இந்தியாவை அழைக்கமுடியாது. இந்திய கூட்டாட்சி அமைப்பில் பல்வேறு நிலைகளில் உள்ள அரசு நிர்வாக அமைப்புகள், சமஅதிகாரம் கொண்ட பங்குதாரர்கள் அல்ல. இந்திய கூட்டாட்சி அமைப்பு என்பது நிதி அதிகாரம் மற்றும் பொறுப்புகளில் மத்திய அரசுக்கு அதிக அதிகாரம் கொண்டதாகவும், மாநில அரசுகள் மற்றும் உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்கு குறைந்த அதிகாரம் கொண்டதாகவும் உள்ளது. உள்ளாட்சி அமைப்புகள், மாநில அரசுகள், மத்திய அரசு என 3 அடுக்குகளைக் கொண்ட கூட்டாட்சி அமைப்பாக இந்தியா திகழ்வதால், அதிகார பகிர்வு தொடர்பான பிரச்சினை மேலும் சிக்கலாகிறது. இத்தகைய கூட்டாட்சி அமைப்பில் பல்வேறு நோக்கங்களை நிறை

வேற்றும் வகையில், நிதி மற்றும் அதிகாரத்தை பகிர்ந்தளிக்கும் அமைப்புகள் உள்ளன.

சமூக அமைப்பு தத்துவமும், இந்தியாவின் ஒத்துழைப்பு கூட்டாட்சி அமைப்பும்

வலிமையான மற்றும் சாத்தியமான நிதி கூட்டமைப்பை உருவாக்குவதற்குத் தேவையான முக்கிய சூழல் என்பது, பல்வேறு நிலைகளில் உள்ள அரசு அமைப்புகளின் செயல்பாடுகள், பொறுப்புகள், ஒழுங்குமுறை அதிகாரங்கள் ஆகியவற்றை வரையறுப்பதுதான். இரண்டு முக்கிய வினாக்களை எழுப்புவதன் மூலம், இதை தீர்மானிக்க முடியும். யார் எதை செய்யவேண்டும், யார் எங்கு எதற்காக வரி வசூலிக்கவேண்டும் என்பவைதான் இந்த இரு முக்கிய வினாக்களாகும். இந்தியாவின் கடந்த காலத்தைத் திரும்பிப் பார்க்கும்போது, இத்தகைய வினாக்கள் ஒருபோதும் எழுப்பப்படவில்லை என்பதும், இவற்றுக்கு திருப்தி அளிக்கக்கூடிய வகையில் விடைகள் பெறப்படவில்லை என்பதும் தெளிவாக தெரியவரும். கூட்டாட்சி அமைப்பில் பல்வேறு நிலைகளில் உள்ள நிர்வாக அமைப்புகளிடையே செலவு அதிகாரம், வருவாய் ஈட்டும் பொறுப்பு, ஒழுங்குமுறைப் பணிகள் ஆகியவற்றை பகிர்ந்துகொள்வதற்கான எளிமையான மற்றும் சிறப்பான வழி என்பது, சமூக அமைப்பு தத்துவத்தைப் பின்பற்றுவது ஆகும். “எதை எந்த நிலையில் அதிக செலவு இல்லாமல் சிறப்பாக செய்ய முடியுமோ, அதை அந்த நிலையிலேயே செய்ய வேண்டும். அதுகுறித்து முடிவு எடுக்கும் பணியை அதற்கு மேல் உள்ள நிர்வாக அமைப்புக்கு கொண்டு செல்லக்கூடாது” என்பதுதான் சமூக அமைப்புத் தத்துவமாகும். வேத காலத்திலேயே உள்ளாட்சி அமைப்புகள் இருந்ததற்கான குறிப்புகளை பல்வேறு தரப்பினரும் காட்ட முடியும் என்றபோதிலும், வெள்ளையர்களின் காலனி ஆதிக்க அரசாங்கங்கள்தான், உள்ளாட்சி அளவில் சிறிய குடியரசுகளை உருவாக்கவும், அவற்றை சுயாட்சி அமைப்புகளாக மாற்றவும் முயற்சி செய்தன. 1935 ஆம் ஆண்டு உருவாக்கப்பட்ட இந்திய அரசு சட்டம், மாகாணங்களுக்கு தன்னாட்சி அதிகாரங்கள் வழங்குதல் ஆகியவைதான் அதிகாரத்தைப் பகிர்ந்தளிப்பதற்காக மேற்கொள்ளப்பட்ட சிறந்த நடவடிக்கைகளாகும். இந்த நடவடிக்கைகளைத்

தொடர்ந்து, கிராம பஞ்சாயத்துகள் மற்றும் நகராட்சிகளை ஜனநாயக மயமாக்குவதற்கான நடவடிக்கைகள் பெருமளவில் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இந்தியாவின் விடுதலை இயக்கத்தின் தத்துவார்த்த அச்சாணியாக திகழ்ந்தவை, கிராமப் பஞ்சாயத்துகள் என்பது நம் அனைவருக்கும் தெரியும். நம்மால் தேசத்தந்தை என்று போற்றப்படும் மகாத்மா காந்தி, எதிர்கால இந்தியாவின் சமூக வாழ்க்கைக்கான மையக் கருத்தாக முன்நிறுத்தியது கிராம சுயராஜ்ஜியம்தான் என்பதையும் நாம் அறிவோம். இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் வழிகாட்டி விதிமுறைகளின் 40-வது பிரிவின் கீழ் சுயாட்சி அமைப்பின் அலகுகளாக கிராம ஊராட்சிகள் உருவாக்கப்படவேண்டும் என்று கூறப்பட்டிருக்கும் போதிலும், அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் நடைமுறைப்படுத்தக்கூடிய இதுகுறித்து எதுவும் குறிப்பிடப்படவில்லை என்பது முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. 1884 ஆம் ஆண்டில் ரிப்பன் பிரபு ஒப்பந்தத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள உள்ளாட்சி சுய அரசு என்ற தத்துவத்தைக்கூட, இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டம் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில் காணப்பட்ட இந்த வரலாற்றுத் துறையை சரி செய்து, உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்கு அரசியல் சாசன அந்தஸ்து வழங்கும் பொறுப்பை இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில் செய்யப்பட்ட 73-வது மற்றும் 74-வது திருத்தங்கள்தான் நிறைவேற்றின.

மத்திய அரசு மற்றும் மாநில அரசுகளுக்கான செயல்பாட்டு பொறுப்பு, வரிவசூல் பொறுப்பு ஆகியவற்றை இந்திய அரசியல் சட்டம், 3 தனித்தனி பட்டியல்களின் அடிப்படையில் பகிர்ந்தளித்திருக்கிறது. இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் 7-வது அட்டவணை இதுகுறித்து விளக்குகிறது. மத்திய பட்டியலில் இடம்பெற்றுள்ள துறைகள் மீது மத்திய அரசு மட்டுமே ஆதிக்கம் செலுத்த முடியும். அதேபோல் மாநில பட்டியலில் இடம்பெற்றுள்ள துறைகள் மீது, மாநில அரசுகள்தான் ஆதிக்கம் செலுத்தும். பொதுப் பட்டியலில் இடம்பெற்றுள்ள துறைகள் மீது, மத்திய - மாநில அரசுகள் இரண்டுமே ஆதிக்கம் செலுத்த முடியும் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இந்தியாவின் அரசியலமைப்புச் சட்டம்

உருவாக்கப்படும்போது, சமூக அமைப்புத் தத்துவத்தை கடைபிடிப்பதற்கு பதிலாக, 1935 ஆம் ஆண்டில் இந்திய அரசு சட்டத்தைப் பின்பற்றும் தற்காலிக ஏற்பாடுகளை மட்டுமே அரசியல் சாசன சிற்பிகள் செய்தன. இந்திய கூட்டாட்சி அமைப்பின் 3 நிலைகளில் உள்ள நிர்வாக அமைப்புகளின் நிர்வாக மற்றும் நிதி அதிகாரங்கள் குறித்து மறு ஆய்வு செய்து, கூடுதல் பகுத்தறிவுடன் கூடிய பொது நிதி நிர்வாகத்தை ஏற்படுத்துவதற்கான மிகச் சிறந்த வாய்ப்பை 73 மற்றும் 74-வது அரசியலமைப்புச் சட்டத் திருத்தங்கள்தான் வழங்கின. இந்த வாய்ப்பை சரியாகப் பயன்படுத்தி, குறைகளை களைவதற்கு பதிலாக, கிராமப்புற உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்காக 11-வது அட்டவணையையும், நகர்ப்புற உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்கான 12- வது அட்டவணையையும் உருவாக்கியதுடன் தங்களின் கடமையை அந்த அரசியலமைப்புச் சட்டங்கள் முடித்துக் கொண்டன. இந்த இரு அட்டவணைகளின் கீழ் இடம்பெற்றிருந்த துறைகள், மாநில பட்டியலில் இருந்தும், பொதுப் பட்டியலில் இருந்தும் எடுக்கப்பட்டவையாகும். இதன் மூலம், உள்ளாட்சி அமைப்பின் அதிகாரங்களில் மாநில அரசுகளும், மத்திய அரசும் விருப்பம்போல தலையிடலாம் என்ற நிலை உருவாக்கப்பட்டது. உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்கான நிதி அதிகாரமும் மிக மோசமாக வரையறுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட 73 மற்றும் 74-வது திருத்தத்தை மிகவும் பொறுப்புடன் கையாண்ட கேரளா அரசு, அவற்றை செயல்படுத்துவதில் பல்வேறு சிக்கல்கள் இருப்பதை இதற்காக உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்கு அதிகாரங்களை பகிர்ந்தளிப்பது குறித்து பரிந்துரை அளிப்பதற்காக சென் குழுவை அமைத்தது. உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்கு நிர்வாக, நிதி மற்றும் செயல்பாட்டு அதிகாரங்களை பகிர்ந்தளித்து, அதன் மூலம் உள்ளாட்சி அளவில் நிர்வாகம் மற்றும் திட்டமிடலை மேற்கொள்வதற்கான நடவடிக்கைகளை பரிந்துரைக்க வேண்டும் என்பதுதான் இந்தக் குழுவுக்கு அளிக்கப்பட்ட முதன்மைப் பணியாகும். இந்தக் குழுவில் நானும் (டாக்டர் உம்மன்) ஓர் உறுப்பினராக இடம்பெற்றிருந்தேன். அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட திருத்தங்களின்படி, உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்கு

அதிகாரங்களை பகிர்ந்தளிப்பது குழப்பமானதாக இருந்த நிலையில், சென் குழு அளித்த பரிந்துரையின்படி, அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் 11 மற்றும் 12-வது அட்டவணைகளில் இடம் பெற்றிருந்த அம்சங்களை செயல்பாடுகள் மற்றும் துணை செயல்பாடுகளாக பிரித்து, தெளிவை ஏற்படுத்த கேரள அரசு முயன்றது. அதன் பின்னர் மிகவும் தாமதமாகத்தான், இந்த அரசியல் சட்டத்திருத்தங்களில் உள்ள குறைபாடுகளை உணர்ந்த மத்திய அரசு, 2004 ஆம் ஆண்டில் பஞ்சாயத்ராஜ் அமைப்புகளை உருவாக்கி, உள்ளாட்சி அமைப்புகளின் செயல்பாடுகளை தீர்மானிப்பதற்கானப் பணிகளை மாநில அளவில் தொடங்கியது. இது மிகவும் தாமதமாக செய்யப்பட்ட நடவடிக்கைதான் என்றபோதிலும், எதையுமே செய்யாமல் இருப்பதைவிட, தாமதமாகவாவது இதை செய்தது பாராட்டுக்குரியது. உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்கான செயல்பாடுகள் தெளிவாக வரையறுக்கப்பட்டிருக்காவிட்டால், உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்கான நிர்வாக மற்றும் நிதி அதிகாரமயமாக்கல் செயல்வடிவம் பெறாமலேயே போயிருக்கும்.

இந்தப் பிரிவில், ஜனநாயக பரவலாக்கலுக்கு ஆதரவாக குரல் கொடுப்பவர்களுக்கு எரிச்சலை ஏற்படுத்தக்கூடிய, ஒரு குறைபாடு நிறைந்த அம்சம் குறித்து சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். இது மாநிலப் பட்டியலில் 5-வதாக இடம்பெற்றிருக்கும் அம்சமாகும். அரசியல் சட்டத்தில் இதுகுறித்த வரையறை கீழ்க்கண்டவாறு தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது.

“உள்ளூர் அரசு என்பது உள்ளூர் சுயாட்சி அல்லது கிராம நிர்வாகத்திற்காக மாநகராட்சிகளை உருவாக்கி அதிகாரம் அளிப்பது, அறக்கட்டளைகள், மாவட்ட வாரியங்களை மேம்படுத்துதல், அதிகாரிகளை பணியமர்த்துதல் ஆகியவற்றைக் குறிக்கும்”. (இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டம், அட்டவணை 7, பட்டியல் 2 - மாநிலப் பட்டியல்)

நல்லாட்சி வழங்குவதாக உறுதியேற்றுள்ள இந்தியாவின் புதிய அரசு இந்தப் பிரிவை அகற்றிவிட்டு, உள்ளாட்சி அமைப்புகளின் செயல்பாடுகள் மற்றும் துணை செயல்பாடுகளை வரையறுக்கும் வகையில், புதிய உள்ளூர்ப் பட்டியலை உருவாக்க பாடுபடவேண்டும்.

இதன் மூலம், அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில் இருந்து 11 மற்றும் 12-வது பிரிவுகள் நீக்கப்படவேண்டும்.

கூட்டாட்சி அமைப்பில் நிதி ஆயோக்: உருவாகும் பிரச்சினைகள்

இந்தியாவில் இதுவரை செயல்பட்டு வந்த திட்ட ஆணையத்திற்கு அரசியலமைப்புச் சட்ட அதிகாரம் இல்லையென்றாலும், கொள்கை ஆலோசனைகளை வழங்குவதற்கான தன்மையைக் கொண்டிருக்காவிட்டாலும், பல்வேறு முக்கியப் பிரச்சினைகளில் நாட்டிற்கு ஆலோசனைகளை வழங்கி சிறப்பான முறையில் பணியாற்றி இருக்கிறது என்பதை எவரும் மறுக்க முடியாது. திட்ட ஆணையத்தை சீரமைப்பது அல்லது மறுஉருவாக்கம் செய்வது தொடர்பான எந்தவொரு நடவடிக்கையாக இருந்தாலும், இதை அடிப்படையாக கொண்டுதான் செயல்படும். இந்தியாவின் திட்ட ஆணையம் பல்வேறு வழிகளில் சிறப்பாக பணியாற்றி இருக்கிறது. முதலாவதாக, நாட்டின் பொருளாதாரம் தொடர்பாக விரிவான ஆய்வுகளையும், மறு ஆய்வுகளையும் நடத்தி அதன் அடிப்படையில், பொருளாதார வளர்ச்சிக்கான அடுத்த 5 ஆண்டுத் திட்டங்களையும், இந்தியா மற்றும் இந்தியப் பொருளாதாரத்தின் வளர்ச்சிக்கான பெருநிலை பொருளாதார நோக்கங்கள் மற்றும் உத்திகளையும் திட்ட ஆணையம் வகுத்து தந்திருக்கிறது. இதுவரை கடைபிடிக்கப்பட்டு வந்த இந்த நடைமுறை இனி எந்த வகையில் தொடரும் என்பதை, நிதி ஆயோப்தான் தீர்மானிக்க வேண்டும். 2-வதாக இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டப்படி, குடியரசு நாடாக இந்தியா அறிவிக்கப்பட்டதில் தொடங்கி, இன்றுவரை நாட்டின் நிதி ஒதுக்கீட்டில் மத்திய திட்ட ஆணையம்தான் முக்கியப் பங்காற்றி வந்திருக்கிறது. இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில் 250-வது பிரிவின்படி, மத்திய நிதி ஆணையம் பின்னாளில் உருவாக்கப்பட்டது. மத்திய அரசு மற்றும் மாநில அரசுகளுக்கு இடையே வருவாய் மற்றும் செலவுப் பொறுப்புகளில் சமநிலையற்ற தன்மை காணப்பட்டதாலும், அதற்கு முன்பில் இருந்தே மாநிலங்களிலும் உள்ள வளங்கள், எட்டப்பட்ட வளர்ச்சி, இனி எட்டப்படவுள்ள வளர்ச்சி, சூழ்நிலையில்

சமநிலையற்ற தன்மை ஆகியவற்றின் காரணமாக பெருமளவில் ஏற்றத் தாழ்வுகள் நிலவியதாலும், அவற்றையெல்லாம் சரிசெய்யும் நோக்குடன் நிதிப் பகிர்வு செய்வதற்காகவே நிதி ஆணையம் உருவாக்கப்பட்டது. இந்திய திட்ட ஆணையத்தின் நிதி ஒதுக்கீட்டு அதிகாரம், அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் 282-வது பிரிவில் இடம்பெற்றுள்ள நோக்கங்களின் அடிப்படையில் பெறப்பட்டவையாகும். இந்தப் பிரிவு, அசாதாரணமான சூழல்களில் பொதுப் பயன்பாட்டிற்காக நிதி ஒதுக்கீடு செய்வது தொடர்பானதாகும். உண்மையில் பார்த்தால், இது அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின்படி சரியான செயல் அல்ல. 1969 ஆம் ஆண்டில் உருவாக்கப்பட்ட ஒரு திட்டத்தைப் பயன்படுத்திதான் மாநிலங்களுக்கு நிதி வளங்களை ஒதுக்கும் பணிகளை திட்டம் ஆணையம் செயல்படுத்தி வந்தது. அப்போது மத்திய திட்ட ஆணையத்தின் துணைத் தலைவராக இருந்த காட்வில்தான் இந்தத் திட்டத்தை வகுத்தார் என்பதால், இத்திட்டத்திற்கு டி.ஆர்.காட்வில் சூத்திரம் எனப் பெயரிடப்பட்டுள்ளது. இந்தத் திட்டம் பலமுறை மாற்றப்பட்டது என்றபோதிலும், மாநிலங்களுக்கான நிதி ஒதுக்கீட்டில் திட்ட ஆணையத்திற்கு சிறப்பு அதிகாரத்தை இந்த காட்வில் சூத்திரம் வழங்கியிருக்கிறது. இதை மாநில அரசுகள் கடுமையாக எதிர்த்தும், விமர்சித்தும் வரும்போதிலும் இதில் எந்த மாற்றமும் செய்யப்படவில்லை. அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில் செய்யப்பட்ட 73 மற்றும் 74-வது திருத்தங்களைத் தொடர்ந்து, மாநில நிதி ஆணையத்தை உருவாக்க வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது. இதற்காக, இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில் 243I, 243y ஆகிய இரு புதிய பிரிவுகள் சேர்க்கப்பட்டன. இந்தப் பிரிவுகளைப் பயன்படுத்தி, மாநில நிதி ஆணையங்கள் உருவாக்கப்பட்டன. மத்திய நிதி ஆணையங்கள் எவ்வாறு உருவாக்கப்பட்டனவோ, எந்த நோக்கத்திற்காக உருவாக்கப்பட்டனவோ, அதே நோக்கத்திற்காகத்தான் மாநில நிதி ஆணையங்களும் உருவாக்கப்பட்டன. மாநிலத்திற்கு உட்பட்ட பகுதிகளில் காணப்படும் ஏற்றத்தாழ்வுகளை சரிசெய்வதுதான், மாநில நிதி ஆணையங்களின் நோக்கமாகும். இந்த

நோக்கத்தை உறுதி செய்யும் வகையில், மாநில நிதி ஆணையங்களின் பரிந்துரையின்பேரில், நகர்ப்புற உள்ளாட்சிகள் மற்றும் கிராமப்புற உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்கு மத்திய நிதி ஆணையம் நிதி வழங்கும் வகையில், இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் 280-வது பிரிவும் திருத்தப்பட்டது. இந்தியாவின் நிதி கூட்டமைப்பில் சம்பந்தப்பட்ட அமைப்புகளுக்கு இடையே காணப்படும் இந்தப் பிணைப்பை, இதிலிருந்தே அறியலாம். இந்த விஷயத்தில் செய்யப்படும் எந்தவொரு சீரமைப்பாக இருந்தாலும், இந்தப் பிணைப்பை ஒதுக்கிவிட்டு செய்ய முடியாது. 3-வதாக, பெரிய அளவிலான கொள்கைகளை உருவாக்குவதிலும், திட்டங்களை மதிப்பீடு செய்வதிலும் இந்தியத்திட்ட ஆணையம் முக்கியப் பங்காற்றியது. புதிதாக உருவாக்கப்பட்டுள்ள நிதி ஆயோக் அமைப்பு, கொள்கை ஆலோசனை வழங்கும் அமைப்பாக மட்டும் செயல்படும் பட்சத்தில், அரசுக்கு கொள்கை ஆலோசனை வழங்குதல், திட்டங்களை மதிப்பீடு செய்தல் ஆகியவற்றில்தான் அதிக கவனம் செலுத்த வேண்டியிருக்கும். இந்தப் பணிகளை தரமான ஆராய்ச்சி மற்றும் ஆலோசனைகளின் மூலமாகத்தான் செய்யவேண்டும். இதை ஓர் தனித்த செயல்பாடாக மேற்கொள்ள முடியாது என்பதையும் கருத்தில்கொள்ள வேண்டும்.

அடிமட்ட அளவிலான திட்டமிடலை நோக்கி

நிதி ஆயோக் அமைப்பின் அதிகாரங்கள் மற்றும் செயல்பாடுகள் இன்னும் அறிவிக்கப்படவில்லை என்ற போதிலும், இந்தப் புதிய அமைப்பு இந்தியாவின் வளர்ச்சிக்காக அடிமட்ட அளவில் திட்டமிடவேண்டும் என்ற அவசியத்தை அங்கீகரிக்கும் வகையில் இருக்கும் என்பதற்கான அறிகுறிகள் வெளியாகியுள்ளன. இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டப் பிரிவுகளான 243G, 243W, 243ZD, 243ZE ஆகியவை அடிமட்ட அளவில் திட்டமிடல் மேற்கொள்ளப்படவேண்டியது அவசியம் என்று வலியுறுத்துகின்றன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. 243G, 243W ஆகிய பிரிவுகளில் ஊரக மற்றும் நகர்ப்புற உள்ளாட்சிகளில் சுயாட்சி அரசாக செயல்படுவதற்குத்தேவையான அதிகாரங்கள், பொறுப்புகள் ஆகியவற்றைக் கொண்டிருக்க

வேண்டியதும், அப்பகுதி மக்களின் பொருளாதார வளர்ச்சி மற்றும் சமூக நிதிக்கான திட்டங்களை தயாரித்து செயல்படுத்த வேண்டியதும் அவசியமாகும். அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் 243ZD பிரிவு மாவட்ட திட்டக் குழுக்களை அனைத்துமாநிலங்களும் உருவாக்க வேண்டியது கட்டாயம் என்று வலியுறுத்துகிறது. பெருநகரப் பகுதிகளில் பெருநகரத் திட்டக்குழுக்களை உருவாக்க வேண்டியதன் அவசியத்தை 243ZE வலியுறுத்துகிறது. மாவட்ட அளவில் நகராட்சிகளும், கிராமப் பஞ்சாயத்துகளும் உருவாக்கும் திட்டங்களை ஒருங்கிணைத்து ஒட்டுமொத்த மாவட்டத்திற்குமான வரைவு வளர்ச்சித் திட்டத்தை தயாரிப்பதுதான் மாவட்ட திட்டக்குழுவின் பணியாகும். மாவட்ட திட்டக்குழுக்கள் தயாரிக்கும் திட்டங்கள் வரைவு அறிக்கைகள்தான் என்பதுதான். அவற்றை செயல்படுத்துவது குறித்து மாநில அளவிலும், உள்ளாட்சி அமைப்புகளின் அளவிலும்தான் தீர்மானிக்கப்படவேண்டும். இதற்கான அமைப்பு சார்ந்த விதிமுறைகள் உருவாக்கப்பட வேண்டும்.

இந்தியாவைப் பொறுத்தவரை, 30 லட்சம்திற்கும் அதிகமான மக்கள் பிரதிநிதிகளை உள்ளடக்கிய 2.5 லட்சம் கிராம உள்ளாட்சி அமைப்புகளும், 3,842 நகர்ப்புற உள்ளாட்சி அமைப்புகளும் செயல்பட்டு வருகின்றன. இது உலகில் வேறு எந்த நாட்டிலும் காணப்படாத தனித்துவமான ஜனநாயக அடித்தளமாகும். அடிமட்ட அளவிலான தேசிய திட்டமிடல் பணியை, தேசிய இலக்காகக் கொண்டு மேற்கொள்ள இது மிகச் சிறந்த வாய்ப்பாகும். கிராம சபைகள், மாவட்ட திட்டக்குழுக்கள், மாநில நிதி ஆணையங்கள் மற்றும் மக்கள் பங்கேற்புக்கான பிற ஆணையங்களை உருவாக்கியுள்ள இந்தியாவில் மாவட்ட அளவிலான திட்டமிடல் என்பது, பயனுள்ள திசையில் பயணிப்பதற்கான வாய்ப்பாக கருதப்படவேண்டும். உள்ளூர் அளவில் ஜனநாயகத்தை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்ற அரசியல் துணிச்சல் இருந்தால், அது சாத்தியமானதுதான் என்பதை கேரள அரசு தெளிவாக நிரூபித்திருக்கிறது. அடிமட்ட அளவிலான திட்டமிடலில் மக்களின் பங்கேற்பை உறுதி செய்தல் மற்றும் விழிப்புணர்வை

ஏற்படுத்துவதற்கான நடவடிக்கையையே கேரள அரசு முதலில் பிரச்சார இயக்கமாகத் தொடங்கியது. அதே காலத்தில், உள்ளாட்சி அமைப்புகளின் அதிகார வரம்பு குறித்து பரிந்துரைப்பதற்காக அமைக்கப்பட்ட சென் குழுவும் தீவிர கள ஆய்வில் ஈடுபட்டது. அதன் முடிவில் சென் குழு அளித்த பரிந்துரையின் அடிப்படையில், அடிமட்ட அளவிலான திட்டமிடலில், மக்களின் பங்கேற்பு, அமைப்பு சார்ந்த ஒன்றாக மாற்றப்பட்டது. மக்களின் பங்கேற்புடன் கூடிய திட்டமிடலை, பல்வேறு கட்டங்களைக் கொண்ட நடைமுறையாக கேரளா மாற்றியது. இந்த அடுக்கில் கிராம சபைகளின் தேவைகளை அடையாளம் கண்டு மதிப்பிடுதல், முதல் பணியாக இருக்கும். மாவட்ட அளவில் செயல்படுத்தப்படவேண்டிய திட்டங்களுக்கு மாவட்ட திட்டக்குழு நிர்வாக அனுமதி வழங்குவதுதான் இந்த நடைமுறையின் கடைசிப் பணியாக இருக்கும். அனைத்து கிராம பஞ்சாயத்துகளும், நகராட்சி அமைப்புகளும், தங்களுக்கான வளர்ச்சித் திட்டங்களை தயாரித்து அச்சிட்டு வெளியிடுவது என்பது சாதாரண சாதனை அல்ல. உள்ளாட்சி அமைப்புகள் உருவாக்கும் வளர்ச்சி அறிக்கைகளில் ஒவ்வொரு பகுதியிலும் காணப்படும் வளங்கள் நீண்டகால வளர்ச்சி இலக்குகள் ஆகியவை குறித்து விரிவாக விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன. நீண்டகால வளர்ச்சி இலக்குகள் உத்தேசமாக மதிப்பிடப்படாது. மாறாக, வளர்ச்சிக் கருத்தரங்குகள் என்ற பெயரில் கூட்டங்கள் நடத்தப்பட்டு, அவற்றில் தீவிரமான விவாதத்திற்குப் பிறகே வளர்ச்சி இலக்குகள் தீர்மானிக்கப்படும். இதற்காக துறை சார்ந்த பணிக்குழுக்கள் உருவாக்கப்பட்டன. வளர்ச்சித் திட்டங்களை உருவாக்குவதே இந்தப் பணிக்குழுக்களின் பொறுப்பாகும். “ஒவ்வொரு கிராம பஞ்சாயத்திலும், நகராட்சியிலும் வளர்ச்சி அறிக்கைகள் குறித்து விவாதிப்பதற்காக, வளர்ச்சிக் கருத்தரங்குகளை நடத்துதல், அதன் மூலம் கிராம சபை அளவில் வட்ட வாரியாக உருவாக்கப்பட்ட வளர்ச்சி குறித்த உரையாடல்களை கிராம அளவிற்கே மேம்படுத்துவதும்தான் இதன் நோக்கம்” என்று பொருளாதார வல்லுநர்கள் ஐசாக், பிராங்க் ஆகியோர் 2000-ஆவது

ஆண்டில் வெளியிட்ட ஆய்வறிக்கையில் குறிப்பிட்டுள்ளனர். திட்டமிடலில் மக்களின் பங்கேற்பு குறித்த பிரச்சார இயக்கத்தின்கீழ், கிராம சபை உறுப்பினர்கள், அரசியல் கட்சித் தலைவர்கள், அரசு அதிகாரிகள், உள்ளூர் வல்லுநர்கள் உட்பட 5 லட்சத்திற்கும் மேற்பட்டோர் வளர்ச்சிக் கருத்தரங்குகளில் பங்கேற்றனர். பரவலாக்கப்பட்ட ஜனநாயக அமைப்பில் பங்கேற்பு மற்றும் பிரச்சினை தீர்ப்பு நடைமுறையின் வலிமையை இது உணர்த்துகிறது. அனைத்து வளர்ச்சிக் கருத்தரங்குகளும் ஒரே மாதிரியாக வெற்றிபெற்றுவிட்டன என்றோ, பரவலாக்கப்பட்ட திட்டம் வகுப்பில் குறைகள் இல்லையென்றோ கூறிவிட முடியாது. எனினும், மக்கள் பங்கேற்புடன் கூடிய திட்டமிடல் நடைமுறை அமைப்பு சார்ந்த ஒன்றாக மாற்றப்பட்டதே பெரிய சாதனையாகும். திட்டமிடல் குறித்த பிரச்சார இயக்கம் மேற்கொள்ளப்பட்டபோது, திட்டமிடல் தொடர்பான விரிவான கையேடுகளை கேரள மாநில திட்ட வாரியம் மலையாளத்தில் அச்சிட்டு வெளியிட்டது. மக்கள் தங்களுக்கான திட்டங்களைத் தயாரிக்க இது பெரிதும் உதவியாக இருந்தது. 2009 ஆம் ஆண்டில் கேரள அரசு வெளியிட்ட திட்டமிடல் குறித்த அறிக்கையில், மாவட்ட திட்டமிடல் முறை தொடர்பாக தனி அத்தியாயம் இடம்பெற்றிருந்ததுடன், கொல்லம் மாவட்டத்திற்கான திட்டமிடல் ஆவணங்களும் அத்துடன் இணைக்கப்பட்டிருந்தன. அடிமட்ட அளவிலான திட்டமிடலுக்கு மத்தியில் பொறுப்பு பேற்றுள்ள புதிய அரசு தயாராக இருந்தால், அதை எவ்வாறு செயல்படுத்தலாம் என்பதற்கு கேரள அரசின் இந்த ஆவணங்கள் மிகச் சிறந்த வழிகாட்டியாக இருக்கும். இதேபோல், மேற்கு வங்கத்தில் 2006-07 ஆம் ஆண்டில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட அடிமட்ட அளவிலான திட்டமிடல் போன்ற வேறுசில முயற்சிகளும் இந்த விஷயத்தில் மத்திய அரசுக்கு பெரும் உதவியாக இருக்கும்.

கிராமப்புற உள்ளாட்சி அமைப்புகள் மற்றும் நகர்ப்புற உள்ளாட்சி அமைப்புகள் தங்களின் அதிகார வரம்பிற்கு உட்பட்ட பகுதிகளில், பொருளாதார மேம்பாடு மற்றும் சமூக நீதிக்கான திட்டங்களை வகுத்து செயல்படவேண்டும் என்ற அரசியல் சாசன கடமைக்கு அதிக

முக்கியத்துவம் அளிக்கப்படவேண்டும். இத்தகைய திட்டமிடல்தான் முழுமையான ஒன்றாக இருக்கும். மாறாக, துறைகள் மட்டத்தில் திட்டங்களை உருவாக்குவதும், செயல்படுத்துவதும் சரியான அணுகுமுறையாக இருக்காது. அடிமட்ட அளவிலான திட்டமிடல் சிறப்பாக மேற்கொள்ளப்பட்டாலும், அவற்றை செயல்படுத்துவதற்குத் தேவையான நிதி ஆதாரம் இல்லாவிட்டால் இந்த நடைமுறை அர்த்தமற்றதாக மரிவிடும். கர்நாடகம் மற்றும் மேற்கு வங்கத்தில் இத்தகைய அதிகார பரவலாக்கல் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளதாலும், அங்குள்ள உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்கு போதிய அளவுக்கு நிறைவேற்றப்படுவதில்லை. இதனால் எந்தப் பயனும் ஏற்படாது. மாறாக, திட்டமிடல் மற்றும் முன்னுரிமை அடிப்படையில் திட்டங்களை செயல்படுத்துவதற்கு உரிய சுதந்திரத்துடன் கூடிய நிதி அதிகாரம் உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்கு வழங்கப்படவேண்டும்.

புதிதாக அமைக்கப்பட்டுள்ள நிதி ஆயோக் அமைப்பு, உடனடியாக நாடு முழுவதும், அடிமட்ட அளவிலான திட்டமிடல் நிலவரம் குறித்த ஆய்வை மேற்கொள்ள வேண்டும். 2008 ஆம் ஆண்டில் தயாரிக்கப்பட்ட ஒருங்கிணைந்த திட்டமிடலுக்கான கையேடு உள்ளிட்ட முந்தைய திட்ட ஆணையத்தின் பணிகள் குறித்து விவாதிப்பதுடன், உள்ளூர் அளவில் காணப்படும் வேறுபாடுகளை உள்ளடக்கிய செயல்திட்டத்தை தயாரிப்பதற்காகவும் உழைக்க வேண்டும். இந்தியாவில் உள்ள 460 மாவட்டங்களும், தொலைநோக்குத் திட்டம், இடைக்கால இலக்குகள், ஆண்டு திட்டங்கள், ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் மாவட்ட திட்டங்களை உருவாக்கினால், அது வேற்றுமையில் ஒற்றுமை என்ற தத்துவத்தை வலுப்படுத்தும் வகையில் அமையும். புவி அமைப்பு, மண் வளம், நிலத்தடி நீர், பயிர், ஆற்றுப்படுகை, நீர்வளம் ஆகியவற்றில் உள்ளூர் நிர்வாக அளவில் இந்தியா எட்டியுள்ள முன்னேற்றங்களை கருத்தில் கொண்டு பார்க்கும்போது, அறிவியல் பூர்வமான திட்டமிடல் என்பது சாத்தியமான ஒன்றுதான். மக்கள் தொகை கணக்கெடுப்பு மற்றும் எளிய அளவிலான சமூகப் பொருளாதார கணக்கெடுப்பு ஆகியவற்றின் உதவியுடன், குடும்ப அளவிலான தகவல்களும்

தொகுக்கப்பட்டால், அது அடிமட்ட அளவிலான திட்டமிடலுக்கு மிகப்பெரிய தளமாக அமையும். எனினும், இந்த விசயத்தில் எழும் கேள்வி என்னவென்றால், மாவட்ட அளவில் பொருளாதார வளர்ச்சி மற்றும் சமூக நீதியை வழங்கும் அளவுக்கு மாவட்ட திட்டக்குழுக்கள் அரசியல் ரீதியாகவும், சட்ட ரீதியாகவும், தொழில்நுட்ப ரீதியாகவும் அதிகாரம் பெற்றிருக்கின்றனவா என்பதுதான். இதைக் கருத்தில்கொண்டுதான் இந்தியாவின் எதிர்கால திட்டமிடலை நிதி ஆயோக் அமைப்பு வகுக்க வேண்டும்.

நிதி மற்றும் அதிகார பரிமாற்ற ஏற்பாடுகளை சீரமைத்தல்

நிதிப் பொறுப்புகள் மற்றும் பரிமாற்றங்களை சிறப்பாகவும், திறமையாகவும், சமமாகவும் சீரமைக்க வேண்டியது சிறப்பான ஒத்துழைப்புடன் கூடிய கூட்டாட்சி நிர்வாகத்திற்கு அடிப்படைத் தேவையாகும். இந்தியாவின் நிதி கூட்டாட்சி அமைப்பு பல்வேறு வகையான வழிகளையும், பரந்துபட்ட நோக்கங்கள் மற்றும் சூழல்களையும் கொண்டதாகும். இதனால், முன்னுரிமைகளை தீர்மானிப்பதில் முரண்பாடுகள் ஏற்பட்ட முடிவுகள் சிதைந்தன. திட்ட ஆணையத்தின் நிதி ஒதுக்கீடு செய்யும் அதிகாரத்தை மட்டும் பறிப்பதால் இந்தப் பிரச்சினை தீர்ந்துவிடாது. ஒட்டுமொத்த பட்ஜெட் ஆதரவில், மத்திய அரசு ஆதரவுடன் செயல்படுத்தப்படும் திட்டங்களின் மதிப்பு, ஆண்டுக்கு ஆண்டு அதிகரித்துக்கொண்டே செல்கிறது. 2011 ஆம் ஆண்டில் பி.கே. சதுர்வேதி குழு அளித்த பரிந்துரையின் அடிப்படையில், மத்திய அரசு ஆதரவுடன் செயல்படுத்தப்படும் திட்டங்களின் எண்ணிக்கை குறைக்கப்பட்ட போதிலும், இன்றைய நிலையில்கூட, நாடு முழுவதும் மத்திய அரசுத் திட்டங்கள் அதிக அளவில் செயல்படுத்தப்பட்டு வருகின்றன. இந்த குறைபாடுகள் எல்லாம் எவ்வாறு களையப்படப் போகின்றன, சாத்தியமான புதிய பரிமாற்ற ஏற்பாட்டில் இவை சேர்க்கப்படப்போகின்றன என்பதும்தான் இந்தியாவின் சமமான சிறப்பான பரிமாற்ற அமைப்பை ஏற்படுத்துவதற்கு மிகவும் முக்கியமாகும். மத்திய அரசு ஆதரவுடன் செயல்படும் திட்டங்களுக்கு, மாநில அரசுகளும் தங்கள் பங்காக நிதி

வழங்கவேண்டும் என்பது, மாநில அரசுகளின் நிதி முன்னுரிமையை சிதைக்கும் வகையில் உள்ளன. சுகாதாரம், கல்வி, சமூக இலக்குகள் ஆகியவற்றில் முன்னேறிய மாநிலமான கேரளத்திற்கும், ஜார்க்கண்ட், ஒதிஷா போன்ற பின்தங்கிய மாநிலங்களுக்கும் ஒரே மாதிரியான திட்டங்களை அறிவிப்பதும், இத்தகைய திட்டங்களை மாநில அரசுகள், மத்திய அரசு மீது திணிப்பதும் பெரும் பிரச்சினைகளாக உள்ளன. இந்தப் பிரச்சினைகள் உடனடியாக தீர்க்கப்படவேண்டும்.

உலக அளவில் நிதி அதிகாரம் ஒரே இடத்தில் குவிக்கப்பட்டுள்ள நாடு இந்தியாதான். ஒற்றை அரசு முறையைக் கொண்டுள்ள சீனாவில்கூட நிதி அதிகாரம் இந்தியாவைவிட பல மடங்கு அதிகமாக பரவலாக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்தியாவின் நிதிப் பரிமாற்றம் தொடர்பான வரலாற்று பின்னணியை வைத்துப் பார்க்கும்போது, நாடு முழுவதும் காணப்படும் ஏற்றத்தாழ்வுகளை போக்கும் பொறுப்பை மத்திய நிதி ஆணையத்தின் தோளில் மட்டும் சுமத்துவது சரியானதாகுமா? கடந்த காலங்களில் இந்தியாவின் வளர்ச்சி ஒருமுகப்படுத்தப்படுகிறதா அல்லது பன்முகப்படுத்தப்படுகிறதா என்பது குறித்து ஆராய வேண்டியதும் மிகவும் அவசியமாகும். இதுகுறித்த ஆய்வை மேற்கொள்வது பற்றி நிதி ஆயோக் அமைப்பின் புதிய துணைத் தலைவராக பொறுப்பேற்கவுள்ள அர்விந்த் பனகாரியாதான் முடிவு செய்ய வேண்டும். நாட்டின் பொருளாதார வளர்ச்சி குறித்து விவாதித்து முடிவு எடுக்கும் நிலையில் உள்ள சிந்தனையாளர்கள், யூகங்களின் அடிப்படையில் மட்டும் செயல்பட முடியாது. இந்தியா விடுதலையடைந்து 68 ஆண்டுகள் ஆன பிறகும், தூய்மையை வலியுறுத்தும் வகையில், தூய்மை பாரதம் திட்டத்தின் கீழ், ஒரு நாட்டின் பிரதமரே துடைப்பத்தை எடுத்து தெருக்களை கூட்ட வேண்டியிருப்பது, இந்தியாவில் கடைபிடிக்கப்படும் வளர்ச்சி நடைமுறை தொடர்பான அவமானகரமான முடிவு ஆகும். யாருடைய முன்னுரிமைகளின் அடிப்படையில் இந்தியாவின் தலைவிதி தீர்மானிக்கப்படுகிறது என்பதை ஆய்வு செய்யவேண்டியது மிகவும் அவசியமாகும். உள்ளாட்சி அமைப்புகளை வலுப்படுத்துதல், இந்திய அரசியலமைப்புச்

சட்டத்தின் 73 மற்றும் 74-வது திருத்தங்களை முழுமையாகக் கடைபிடித்தல் ஆகியவற்றின் அடிப்படை நோக்கமே அனைத்து குடிமக்களும் அடிப்படை தேவைகளான வீடு, துப்புரவு, குடிநீர் வசதி, மின்சாரம், சாலை வசதி, இணையதள வசதி மற்றும் பிற சேவைகளை பெறவேண்டும் என்பதும், இந்த விசயத்தில் அரசுகள் உடனடியாக கவனம் செலுத்த வேண்டும் என்பதும் தான். உலகின் 80 விழுக்காடு நாடுகளில் உள்ளாட்சி அமைப்புகளின் மிக முக்கிய வருவாய் ஆதாரமாகத் திகழ்பவை சொத்து வரிதான். ஆனால், சொத்து வரியை வசூலிக்கும் உரிமையை உள்ளாட்சி அமைப்புகளிடமிருந்து ராஜஸ்தான், பஞ்சாப், அரியானா ஆகிய மாநில அரசுகள் அண்மையில் பறித்துவிட்டன. இத்தகைய சூழல்களில், உள்ளாட்சி அமைப்புகள் தங்களின் சொத்து வருவாய் ஆதாரங்களை பெருக்கிக்கொள்ள ஊக்கிவிக்க வேண்டியது மிகவும் அவசியமாகும். உள்ளாட்சி அமைப்புகளின் வருவாய் ஆதாரங்களை பறிக்கும் நோக்குடன் மாநில அரசுகள் மேற்கொள்ளும் பிற்போக்கான நடவடிக்கைகள் மிகவும் கவலையளிக்கின்றன. அதே நேரத்தில், தலைநகர் தில்லியில் உள்ள வசதிபடைத்த குடிமக்களில் தொடங்கி, தொலைதூரப் பகுதிகளில் வாழும் பழங்குடியினர் வரை அனைவருக்கும் ஒப்பீட்டு அளவில் ஒரே மாதிரியான பொது சேவைகளை வழங்கும் அளவுக்கு உள்ளாட்சி அமைப்புகளின் நிதித்திறனை மேம்படுத்தும் வகையிலான அதிகார பரவல் அமைப்பை ஏற்படுத்த வேண்டியதும் மிகவும் அவசியமாகும். மாநிலங்களுக்கு, ஏற்றத்தாழ்வுகளை சரிசெய்வதற்கான மானியம் வழங்க பரிந்துரைக்காவிட்டாலும்கூட, பொது செயல்பாட்டு மானியம் வழங்கவேண்டும் என்ற 13-வது நிதி ஆணையத்தின் பரிந்துரை சாதாரண மக்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தை மேம்படுத்துவதை நோக்கி மேற்கொள்ளப்பட்ட மிகச்சிறந்த நடவடிக்கையாகும். இத்தகைய நடவடிக்கைகள் முற்போக்குத் தன்மையுடன் மேற்கொள்ளப்படுவதுடன் தொடர் நடவடிக்கைகளும் மேற்கொள்ளப்பட்டால்தான், சாதாரண மக்களின் வாழ்க்கைத்தரம் உயரும். கனடா, ஆஸ்திரேலியா ஆகிய நாடுகளின் கூட்டாட்சி அமைப்பில் இந்தியாவில்

காணப்படுவதைவிட, குறைந்த அளவில்தான் ஏற்றத்தாழ்வுகள் காணப்படுகின்றன. எனினும், அந்த நாட்டு அரசுகள் ஏற்றத்தாழ்வுகளை சரிசெய்வதற்கான மானியங்களை வழங்கும் நடைமுறையை கடைபிடித்து வருகின்றன. எதிர்காலத் திட்டங்களை வகுக்கும்போது நிதி ஆயோக் அமைப்பும், மத்திய நிதி ஆணையமும் இதை கருத்தில் கொள்ளவேண்டும். அடித்தட்டு மக்களின் அடிப்படை தேவைகள் அனைத்தும் நிறைவேற்றப்படுவதற்கு முன்பாக, அனைத்து மாநில அரசுகளும் நிதிப் பொறுப்பு மற்றும் பட்டுஜெட் மேலாண்மை சட்ட வரையறைகளுக்கு உட்படவேண்டும் என்று வலியுறுத்துவது, அரசியல் சாசனத்திற்கு எதிரான செயல் இல்லை என்றபோதிலும், இதுவொரு முறையற்ற செயல் என்பதில் ஐயமில்லை.

நிறைவாக, நான் கூறவிரும்புவது என்னவென்றால், இந்தியா தனித்துவமான ஒத்துழைப்பு கூட்டாட்சி அமைப்பைக் கொண்ட நாடாகும். உள்ளாட்சி அமைப்புகளும் இப்போது இந்தியாவின் பிரிக்க முடியாத அங்கமாக மரிவிட்டன. அடிமட்ட அளவிலான திட்டமிடலுக்கான திறனை அவை பெருமளவில் கொண்டிருக்கின்றன. கொள்கை வாய்ப்புகள் மற்றும் ஆதரவு நடவடிக்கைகள் மூலமாக மட்டுமே அவற்றை திட்டமிடலின் வலிமையான உறுப்புகளாக மாற்ற முடியும். பொருளாதார சீர்திருத்தங்களை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்பதை மட்டுமே நோக்கமாகக் கொண்டு நாம் செயல்பட்டு வரும் நிலையில், இந்தப் பணியை நாம் தவறவிட்டுவிடும் வாய்ப்பு உள்ளது. அடிமட்ட அளவிலான திட்டமிடலை வலுப்படுத்த நமக்கு இப்போது பொன்னான வாய்ப்பு கிடைத்திருக்கிறது. இதை சரியான பாதையில் எடுத்துச் செல்லவேண்டியது ஜனநாயக அரசின் கடமையாகும். புறக்கணிக்கப்பட்ட மற்றும் நலிவடைந்த மக்கள் திட்டமிடலில் சேர்க்கப்படும்போதுதான், சமூக உள்ளடக்கம் என்ற தத்துவத்திற்கு உண்மையான அர்த்தம் கிடைக்கும். இதுதான் மற்ற அனைத்தையும்விட உயர்ந்த தர்மமாகும். இந்த இலக்கை நாம் எட்டுவதற்கு உள்ளாட்சி அமைப்புகளை வலுப்படுத்த வேண்டியது மிகமிக அவசியமாகும். ●

வளர்ந்துவரும் சந்தைகளும் பன்னாட்டு நிதி நிறுவனங்களும்

- அலோக் ஷீல்

இரண்டாவது உலகப்போரை அடுத்து அமெரிக்காவில் பிரெட்டன் உட்ஸ்ஸில் நடைபெற்ற பன்னாட்டு மாநாட்டில் ஏற்பட்ட ஒப்பந்தத்தின்படி உலக வங்கியும் பன்னாட்டு நிதிசார் நிதியமும் அமைக்கப்பட்டன. ஆகவே இந்த பன்னாட்டு நிதி நிறுவனங்கள் பிரெட்டன் உட்ஸ் நிறுவனங்கள் என்று அறியப்பட்டன.

ஐரோப்பாவில் உலகப்போரினால் ஏற்பட்ட அழிவுக்குப் பிறகு புனர் அமைப்பு பணிகளுக்காக அமெரிக்காவின் வளங்களை வழங்குவதற்காக உலக வங்கி அமைக்கப்பட்டது. 1930களில் ஏற்பட்ட மிகப்பெரிய தொழில் மந்தத்திற்குப் பிறகு தங்க நாணய முறை குலைந்ததினால் உலக நிதி அமைப்பை சீர் செய்யும் நோக்கத்தோடு பன்னாட்டு நிதிசார் நிதியம் அமைக்கப்பட்டது.

ஐரோப்பிய நாடுகளில் தீவிர மறுசீரமைப்பிற்குப் பின்னும் உலக நாடுகளின் பிரபலமான செலாவணிகள் மற்ற நாடுகளுக்கு எதிராக சந்தை மூலம் மதிப்பு நிர்ணயித்தல் ஏற்பட்டதை அடுத்தும், 1971ல் அமெரிக்கா தங்க நாணய முறையிலிருந்து வெளியேறியதை அடுத்தும், உலக வங்கியும் பன்னாட்டு நிதிசார் நிதியமும் வளரும் நாடுகளின் தேவைகளுக்கு உதவி செய்தன. இதற்கு முக்கிய காரணம் இந்த வளரும் நாடுகளில் தீவிர நிதி பற்றாக்குறை உணரப்பட்டதுதான். அதற்கு அமைப்பு சார்ந்த இரண்டு முக்கிய பற்றாக்குறைகள் இருந்தன. முதலாவது வரவு செலவு பற்றாக்குறை. அதை ஈடுகட்ட அந்நாடுகள் மற்ற நாடுகளின் சேமிப்பை நாடின. இரண்டாவது வளரும் நாடுகளில் சேமிப்பு பற்றாக்குறை. இந்த நிலைமை பெரிய திட்டங்களை செயல்படுத்தவும், உள் கட்டமைப்பு வசதிகளை ஏற்படுத்துவதினால் ஏற்பட்ட நிதிநிலை பற்றாக்குறை. இந்த நிதிநிலை பற்றாக்குறை அவ்வப்போது வரவு செலவு பற்றாக்குறையாகவும் உருவானது. ஆகவே வளரும் நாடுகளின் வளர்ச்சிக்கு இடையூறாக இருப்பது, மூலதனத்திற்கு ஏற்ற

அளவு உள்நாட்டு சேமிப்பு இல்லாததும், மொத்த சேமிப்பில் பொது மக்கள் சேமிப்பு குறைவாக இருந்ததுமே ஆகும்.

ஆபத்துக்கள் சூழ்ந்த நிலையில் வளரும் நாடுகளுக்கு தனியார் முதலீடு கிடைப்பது கடினமாக உள்ள நிலையில் அவர்கள் தங்களுடைய முதலீட்டிற்கும் சேமிப்புக்கும் இடையேயான இடைவெளியை நிறைவு செய்ய உலக வங்கியிடமிருந்தும், ஆசிய வளர்ச்சி வங்கி, ஆப்ரிக்க வளர்ச்சி வங்கி போன்ற வட்டார பன்னாட்டு நிதி நிறுவனங்களிலிருந்து குறைந்த வட்டியிலான, பல நாடுகளிலிருந்து பொருள்களை வாங்குவதற்கான கடன்களை நம்பியிருந்தார்கள். உள் கட்டமைப்பு வசதிகளுக்கும் சமுதாய திட்டங்களுக்கும் உலக வங்கி நிதி ஆதரவு அளித்தது.

இந்த வளரும் நாடுகளுக்கு தேவையான நிதி உள்ளூர் செலவாணியில் தேவைப்பட்டாலும் உலக வங்கி அளிக்கும் நிதி உதவி உயர் வெளிநாட்டு செலவாணியில் அளிக்கப்படுவதால் சில சிக்கல்கள் இருந்தாலும், இந்த நாடுகள் தங்களுடைய ஏற்றுமதி, இறக்குமதி பற்றாக்குறையை ஈடு செய்ய தங்கள் நாட்டில் கடன்கள் வாங்காமல் இது போன்ற பன்னாட்டு நிதிகளை நாடின. வெளிநாடுகளிலிருந்து கிடைக்கும் நிதி உதவி திடீரென்று நின்று போகும் வாய்ப்பு உள்ளதால் பன்னாட்டு நிதிசார் நிதியம் இந்த வளரும் நாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி இறக்குமதி சமாளிப்பு நிதி வசதியை வழங்கி வந்தது. 1991ல் மேற்கு ஆசியாவில் ஏற்பட்ட போருக்கு பிறகு இந்தியாவில் அந்நிய செலாவணி இருப்பு ஒரு பில்லியன் டாலருக்கும் கீழே குறைந்து ஏற்றுமதி, இறக்குமதி இடைவெளி உண்டாகி தீவிர பிரச்சினை ஏற்பட்டது. இதனால் இந்தியா தன்னுடைய ஏற்றுமதிகளுக்கும், கடன்களுக்கும் அந்நிய செலாவணி கொடுக்க இயலாமல் திணரும் நிலை ஏற்பட்டு மற்ற நாடுகள் இந்தியாவின் மீதிருந்த நம்பிக்கையை இழந்தன.

அலோக் ஷீல், ஐ.ஏ.எஸ்., இந்திய அரசு

இதனால் இந்தியா வெளிநாடுகளிலிருந்து வாங்கும் அந்நிய செலாவணி கடன்களின் மதிப்பு குறைக்கப்பட்டது. இதனால் பன்னாட்டு நிதிசார் நிதியத்தோடு ஏற்பட்ட ஒப்பந்தத்தால் கடுமையான சட்ட திட்டங்களை ஏற்றுக்கொண்டு இந்தியா தன்னுடைய பொருளாதார கொள்கையில் தாராளமயமாக்கும் பணியை மேற்கொண்டது. இந்த காலக்கட்டத்தில் இந்திய பொருளாதார செயல்பாடுகள் துறையின் முக்கிய அணுகு முறையாக பல நாடுகளிலிருந்தும், பன்னாட்டு நிறுவனங்களிலிருந்தும் பெறப்படக்கூடிய அந்நிய செலாவணி கடன்களை கட்டுக்குள் வைத்திருப்பதாக இருந்தது. இந்திய ரூபாய்க்கும் மற்ற செலாவணிகளுக்கும் உள்ள மாற்று விகிதத்தை அரசு நிர்ணயித்தது. அந்நிய செலாவணியை கண்காணித்து எந்த பணிக்கு முக்கியத்துவம் அளிக்கப்படவேண்டும் என்றும் நிர்ணயிக்கப்பட்டது. பெட்ரோலிய பொருட்களை இறக்குமதி செய்வதற்காக மிக அதிக அளவில் அந்நிய செலாவணி தேவைப்பட்டதால் இந்திய பொருளாதார துறையில் ஒரு பெட்ரோலியத்துறையே அமைக்கப்பட்டது. அது இந்திய வர்த்தகத்தில், இறக்குமதி செய்யப்பட வேண்டிய பொருட்களை இந்தியாவிலேயே தயாரிக்கும் முயற்சிகளை மேற்கொண்டு அந்நிய செலாவணியை குறைத்து செலவு செய்யும் பணியை மேற்கொண்டது. உலக வங்கியிலிருந்தும் பன்னாட்டு நிதிசார் நிதியத்திலிருந்தும் ஆசிய வளர்ச்சி வங்கி மற்றும் தனித்தனியாக பிற நாடுகளிலிருந்தும், வணிக நிறுவனங்களிலிருந்தும் அந்நிய செலாவணிகளை பெறுவதே இந்திய பொருளாதாரத்துறைகளின் மிகப்பெரிய அமைப்பாக இருந்தது. இதற்குண்டான கொள்கைகளையும் வழிமுறைகளையும் இந்த அமைப்பு அமைத்தது. உலக நிதிச்சந்தை முடக்கப்பட்டிருந்ததால் அந்நிய முதலீடு என்பது இல்லாமலேயே இருந்தது. 1991க்குப் பிறகு ஏற்பட்ட ஏற்றுமதி இறக்குமதி பற்றாக்குறையினால் இந்திய பொருளாதாரத்தில் ஏற்பட்ட தாராளமயமாக்கப்பட்டதிற்கு பின்பு அந்நிய செலாவணி பெறுவது ஒரு பெரிய பிரச்சினையாக இருக்கவில்லை. அந்நிய செலாவணி வரவு செலவு திட்டமும் தனியான பெட்ரோலிய அமைப்பும் தேவைப்படவில்லை. வெளியிலிருந்து வியாபார ரீதியிலான கடன்களை பெறும் பொறுப்பு மத்திய வங்கிக்கு

அளிக்கப்பட்டது. இந்திய பொருளாதார துறையில் அந்நிய முதலீட்டு அமைப்பு உருவாக்கப்பட்டது. ஏற்றுமதி இறக்குமதி கொள்கைகள் உலக வர்த்தக அமைப்பின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வந்ததால் அது வர்த்தக துறையின் கீழ் வந்தது. மற்ற நாடுகளுடன் நேரடியாக மற்றும் பல நாடுகளோடு சேர்ந்து பெறப்பட்டு வந்த கடன் வாங்கும் துறை மதிப்பிழந்தது.

சமீபத்திய உலகப் பொருளாதார நிலையில் இவைகள் மிகப்பெரிய மாற்றங்களாகும். கடந்த நூற்றாண்டின் இறுதியிலிருந்து இந்த வளரும் நாடுகள் வளர்ந்து வரும் சந்தைகளாக வேகமாக உயர்ந்து அவர்களுடைய பொருளாதார கொள்கைகள் தாராளமயமாக்கப்பட்டு அவர்களுடைய வளர்ச்சியின் மூல காரணமாக மற்ற நாடுகள் இவர்களிடமிருந்து இறக்குமதி செய்ததினால் இந்த வளரும் நாடுகளில் வரவு செலவு உபரியாக காணப்பட்டது. இந்நாடுகளில் சேமிப்பு வளர்ந்தும் அவர்கள் நிதி மூலதனம் இறக்குமதி செய்வதைக்காட்டிலும் அதிகமாக ஏற்றுமதி செய்தன. அதனால் அவர்களின் அந்நிய செலாவணி இருப்பும் வெகுவாக உயர்ந்தது. இந்தியாவைப்போன்ற வளரும் சந்தைகளில் முதலீட்டிற்காக தேவைப்படும் சேமிப்பு பற்றாக்குறை இருந்தாலும் பெருமளவிலான அந்நிய முதலீடு இந்நாடுகளுக்கு வந்ததால் அவர்களிடம் அந்நிய செலாவணி இருப்பு மிகுந்து காணப்பட்டது. அந்நிய செலாவணி கிடைப்பதில் திடீரென்று நிறுத்தம் ஏற்படுவதைக்காட்டிலும் இந்த உபரி நிலைமை சிறப்பாக காணப்பட்டது. ஆகவே பன்னாட்டு நிதிசார் நிதியத்திடமிருந்து நிதி உதவி பெறும் நாடுகளின் எண்ணிக்கை வெகுவாக குறைந்தது.

மிகத்தாழ்ந்த வருவாய் உள்ள நாடுகளிலும் சண்டை சச்சரவு உள்ள நாடுகளில் தனியார் முதலீடு குறைவாக இருப்பது தவிர மற்ற வளரும் நாடுகளில் தனியார் முதலீடு மிகுந்ததினால் பன்னாட்டு நிதிசார் நிதியத்தின் கடன் வழங்குதல் குறைந்தது. அதுபோலவே உலக வங்கியும் சில காரணங்களுக்காக வளரும் நாடுகளில் உள் கட்டமைப்பு மேம்பாட்டிற்கான கடன் வழங்குதலை குறைத்துக்கொண்டது. அது மட்டுமல்லாமல் இந்த வளரும் நாடுகளில் மற்ற வளர்ச்சி தேவைகளுக்கேற்ப உலக வங்கியின் நிதி வசதி பெருகவில்லை.

உள் கட்டமைப்பு உருவாக்கத்திற்கு உதவி அளிக்காமல் ஏழ்மையை நீக்கும் சமுதாய

மற்றும் வாழ்வுரிமை திட்டங்களுக்கு நேரடியாக எதற்காக உலக வங்கி நிதி உதவி அளித்தது என்று தெரியவில்லை. இதற்கு முக்கிய காரணம் வளரும் நாடுகளில் ஏற்படும் வளர்ச்சி ஏழைகளுக்கு சென்றடையாமல் ஏற்றத்தாழ்வை விரிவாக்குகிறது என்று 1970களில் உலக வங்கியின் கொள்கை திட்டத்துறையின் இயக்குனரும், மனித வள மேம்பாட்டு அறிக்கையின் நிறுவனருமான மெஹூப் உல்ஹக் அவர்கள் டிசம்பர் 3, 1982ல் ராபர்ட் ஹர்த் அவர்களுக்கு அளித்த பேட்டியில் தெரியவருகிறது. நேரடியாக தலையிட்டு சமுதாய நல மற்றும் வாழ்வுரிமை திட்டங்கள் மூலம் ஏழைகளின் வருமானத்தையும் உற்பத்தி திறனையும் மேம்படுத்த வேண்டியுள்ளது என்று உணரப்பட்டது. இந்தியா உட்பட மற்ற நாடுகளிலும் இந்த கொள்கை மாற்றம் உள்ளது. ஆகவேதான் முந்தைய அரசு, வளர்ச்சி பாதையிலிருந்து விலகி சமுதாய பாதுகாப்பு திட்டங்களுக்கும் வளங்களை பகிர்ந்தளிப்பதற்கும் முக்கியத்துவம் கொடுத்தது.

நிலையான உற்பத்தித்திறனை உருவாக்குவதற்கு முக்கியத்துவம் அளிக்கப்படுகிறது, ஏனெனில் வறுமைக்கு மற்றொரு பெயர்தான் குறைந்த தொழிலாளர் திறன் உற்பத்தி. இந்தியாவில் இப்போது அறியப்பட்டுள்ளது போல உள் கட்டமைப்பு வசதிகள் பற்றாக்குறை இருந்தால் மூலதனத்தின் உற்பத்தி திறன் குறைகிறது. அதுபோலவே சமுதாய உள் கட்டமைப்பு பற்றாக்குறை இருந்தால் தொழிலாளர் திறன் உற்பத்தி குறைகிறது. வாழ்வுரிமை திட்டங்கள் சிறந்த சமூக பாதுகாப்பு திட்டங்களாக விளங்கலாம். ஆனால் அவைகளால் வறுமையை ஒழிக்க முடியாது. ஏனெனில் சிறிய உற்பத்தியாளர்கள் பெரும் தொழில்களோடும் உலகளாவிய சந்தைக்கு எதிர்த்தும் போட்டியிட முடியாது. பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பாக தொழிற் புரட்சி ஏற்பட்டவுடனேயே நாம் இந்த போட்டியில் தோற்று விட்டோம். இந்திய வளர்ச்சியின் சமீப கால வீழ்ச்சிக்கு மூலதன குறைவு காரணமல்ல. உயர்ந்து வரும் உள் கட்டமைப்பு மற்றும் அரசு சார்ந்த இடர்பாடுகளால் உற்பத்தி குறைந்ததே இதற்கு காரணம். பிரெட்டன் உடல் நிறுவனங்களின் வளம் குறைந்ததற்கு மற்றொரு காரணம் அதற்கு நிதி உதவி அளிக்கும் பெரிய நாடுகள் வயதாகி, சிறிதளவே வளர்ச்சி கண்டு அந்நாடுகளில் பட்ஜெட்

பற்றாக்குறை மிகுந்ததுதான். பிரெட்டன் உடல் நிறுவனங்களின் நிதிகள் வேகமாக வளர்ந்துவரும் வளரும் நாடுகளுக்கு செல்வதால் வளர்ந்த நாடுகள் இந்நிறுவனங்களுக்கு நிதி அளிக்க இயலவும் இல்லை, விரும்பவும் இல்லை. இந்தியாவில் மிகப்பெரிய திட்டங்கள் பலவும் தொடர்ந்து செயல்பட இருந்ததால் உலக வங்கியால் அதன் தேவையை நிறைவு செய்ய முடியவில்லை. பிரெட்டன் உடல் நிறுவனங்களில் நிதி வளங்கள் மிகக் குறைந்த வருவாய் உள்ள அதிக பிரச்சினைகள் உள்ள வளரும் நாடுகளுக்கு மட்டுமே தேவையானதாக கருதப்பட்டது. சமீபத்தில் ஏற்பட்ட உலகளவிலான பிரச்சினைக்கு தீர்வு காணும் முன்னம் ஜி20 நாடுகளின் கூட்டமைப்பு மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகளால் பன்னாட்டு நிதிசார் நிதியத்தின் வளங்கள் பெருகின. உலகளாவிய உயர் அளவிலான முதலீடு பரிமாற்றங்களும் அதனால் ஏற்பட்ட தீவிர பிரச்சினைகளினால் ஏற்பட்ட ஏற்றுமதி இறக்குமதி பற்றாக்குறையை சமாளிக்க பன்னாட்டு நிதிசார் நிதியத்தின் வளங்கள் மூன்று மடங்காக பெருகின. பெரிய வளரும் சந்தை நாடுகள் பெரிய அளவில் அந்நிய செலாவணி இருப்பை வளர்த்துக்கொண்டதால் அவர்களுக்கு பன்னாட்டு நிதி சார் நிதியத்தின் உதவி தேவைப்பட வாய்ப்பிருக்கவில்லை. அதற்கு பதிலாக ஐரோப்பாவின் எல்லையிலுள்ள சில வளர்ந்த நாடுகளுக்கு பெருமளவில் உதவி தேவைப்பட்டது. உண்மையில் வளர்ந்து வரும் சந்தை நாடுகள் பன்னாட்டு நிதிசார் நிதியத்திற்கு பங்களிக்கும் நாடுகளாக மரின. ஆகவே, இப்படிப்பட்ட நாடுகளுக்கு உதவி செய்யக்கூடிய வாய்ப்பு டாலரை வெளியிடும் அமெரிக்காவிடமும் மிக அதிக அளவிலான அந்நிய செலாவணி இருப்பை கொண்ட சீனா போன்ற வளரும் சந்தை நாடுகளிடம் உள்ளது; பன்னாட்டு நிதிசார் நிதியத்திடம் அல்ல.

இதற்கிடையே உலக வங்கியின் கடன் வழங்குதலும் சிறிதளவு மட்டுமே உயர்ந்தது. அதுவும் தனியார் முதலீடு குறைந்த நிலையில் முதலீட்டு பற்றாக்குறையை நீக்குவதற்காக. ஜி20 நாடுகளும் ஒரு நல்ல வாய்ப்பை இழந்து விட்டன. அதாவது உலக வங்கியின் மூலதனத்தை பெருக்கி அதன் கடன் வாங்கும் அளவை உயர்த்துவது. அப்படி செய்திருந்தால் உலக வங்கி, பெருகி வரும் அந்நிய செலாவணி இருப்பை பயன்படுத்தி வளரும் நாடுகளில்

உயர் வளர்ச்சி அடையக்கூடிய திட்டங்களை செயல்படுத்தியிருக்க முடியும். அப்படி செய்திருந்தால் இப்போது ஏற்பட்டுள்ள உலக நிதி நெருக்கடி காரணமாக வளர்ந்த நாடுகளில் தேவைகளின் குறைவால் வளர்ச்சி குன்றி இருப்பதை உலக வங்கியால் ஈடுகட்ட முடிந்திருக்கும். ஆகவே, ஜி20 நாடுளின் உந்துதலால் உலக வங்கி உள் கட்டமைப்பு திட்டங்களுக்கு நிதி வழங்குதல் அதிகரித்தாலும் நிலைமையை பயன்படுத்திக் கொள்ள முடியவில்லை.

இன்றைய நிலையில் வளரும் நாடுகளின் பிரெட்டன் உட்ஸ் நிறுவனங்களோடு உள்ள உறவு எப்படி உள்ளது?

இன்றுள்ள நிலையில் இந்தியா உள்ளிட்ட பல வளரும் நாடுகள் உள் கட்டமைப்பு வசதி மேம்பாடு உள்ளிட்ட பல திட்டங்களுக்காக உலக வங்கியிடமிருந்து கடன் வாங்கும் பெரிய நாடுகளாக உள்ளன. மிகப்பெரிய அளவில் அந்நிய செலாவணி இருப்பைக்கொண்ட வளரும் சந்தை நாடுகள் தங்களுடைய வளர்ச்சி தேவைகளுக்கு தேவையான உள் நாட்டு செலாவணிக்காக ஏன் பன்னாட்டு நிதி நிறுவனங்களிடமிருந்து மேலும் மேலும் கடனை பெற்று தங்கள் கடன் தொல்லைையை அதிகரித்துக்கொண்டு அதனால் ஏற்படும் திடீர் பிரச்சினைகளுக்கு ஆளாகின்றன என்று தெரியவில்லை. பல வளரும் நாடுகளில் உள் கட்டமைப்பு வசதிக்கும் சமூக நல சேவைகளுக்கும் முதலீடு பற்றாக்குறை ஏற்பட்டுள்ள நிலையில் வெளிநாட்டு அந்நிய செலாவணி முதலீடுகள் தனியார் மயமாகவே உள்ளன. அவர்கள் உள் நாட்டிலேயே கடன் வாங்கி தங்கள் தேவைகளை பூர்த்தி செய்துகொள்ள முடியும். அதே சமயத்தில் அருகாமையில் உள்ள நாடுகளோடு இணைந்து செயல்படுத்தப்படும் உள் கட்டமைப்பு வசதிகளுக்கு பன்னாட்டு நிதி நிறுவனங்களை நாடலாம்.

எது எப்படி ஆனாலும் மிகப்பெரிய வளரும் சந்தை நாடுகளில் உலக வங்கியிலிருந்து கடன் பெறுவது உள்நாட்டு நிதியைவிட குறைவாகவே இருக்கும். ஏனென்றால் பன்னாட்டு நிதிசார் நிதியத்திற்கு நிதி வசதி பெருக்கியது போல ஜி20 நாடுகள் உலக வங்கிக்கு வளம் பெருக்க உதவி செய்யவில்லை. அவர்களுடைய எண்ணம் என்னவென்றால் இதனால் மிகப்பெரிய வளரும்

சந்தை நாடுகளுக்குத்தான் பயன் கிடைக்கும் என்பதாகும். இது மட்டுமல்லாமல் இந்தியா போன்ற நாடுகளுக்கு உள் நாட்டு வளர்ச்சி திட்ட முதலீடுகளின் தேவைகள் அதிகமாக இருப்பதால் அவர்களும் உலக வங்கிக்கு உதவ முடியாது. வளர்ச்சி பெற்ற நாடுகளும் பிற வளர்ச்சி பெற்ற நாடுகளுக்கும் இணையாக உள் கட்டமைப்பு மற்றும் சமுதாய கட்டமைப்பு வசதிகளை பெருக்க வேண்டியிருப்பதால் அவர்களும் உலக வங்கிக்கு உதவுவதில் பற்றாக்குறை இருக்கும். தற்போது பன்னாட்டு நிதிசார் நிதியம், வளர்ந்து வரும் சந்தை நாடுகளைவிட உயர் தனிநபர் வருமானம் கொண்ட வளர்ச்சி பெற்ற யூரோ நாடுகளுக்கு கடன் வசதி அளிப்பதால் இந்த நிதியத்திற்கு வளம் கூட்டாமைக்கு மேற்கூறப்பட்ட காரணங்களே பொருந்தும். 1990களில் ஏற்பட்ட ஏற்றுமதி இறக்குமதி பற்றாக்குறை காரணமாக ஏற்பட்ட மிகப்பெரிய பிரச்சினைகளைவிட அதிகமான பிரச்சிணையாக சமீபத்தில் ஏற்பட்ட உலகளாவிய நிதி நெருக்கடி இருந்தாலும் அதனால் ஏற்பட்ட அந்நிய முதலீடு வெளியேற்றத்தினால் இந்தியாவிற்கு பெரிய பாதிப்பு ஏற்படாததற்கு முக்கிய காரணம் அதனிடம் இருந்த மிகப்பெரிய அளவிலான அந்நிய செலாவணி இருப்புதான். கச்சா எண்ணெய் விலை குறைந்திருப்பதால் இந்தியாவின் வரவு செலவு பற்றாக்குறையைவிட நிகர அந்நிய நிதி முதலீடு அதிகமாகவே இருக்கும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. கடந்த சில ஆண்டுகளைப்போலவே வரும் ஆண்டுகளில் இந்தியாவிற்கு வெளிநாட்டு மூலதனம் அதிகமாகவே கிடைக்கும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. தன்னிடம் உள்ள அதிக அளவிலான அந்நிய செலாவணி இருப்பால் இந்தியா நிகரமாக பன்னாட்டு நிதிசார் நிதியத்திற்கு நிதி வழங்கும் நாடாக இருக்குமேயன்றி நிதி பெறும் நாடாக இருக்காது. கடந்த சில ஆண்டுகளில் மற்ற சில வளர்ந்து வரும் சந்தை நாடுகளோடு இணைந்து பன்னாட்டு நிதிசார் நிதியத்திற்கு நிதி வளம் சேர்க்க இந்தியா ஒப்புக்கொண்டுள்ளது.

ஆகவே பிரெட்டன் உட்ஸ் நிறுவனங்கள் இரண்டிலும் இந்தியாவும் மற்ற பிற வளரும் நாடுகளும் ஒரு வித்தியாசமான நிலையிலேயே இருக்க வாய்ப்புள்ளது. ஆனால் இந்த இரு அமைப்புகளையும் நிர்வகிப்பதற்காக மூத்த செயலர் பதவிகளும் வாக்களிக்கும் உரிமைகளும்

இந்த நாடுகளுக்கே இனி அதிகமாக கிடைக்க வாய்ப்புள்ளது. ஏனெனில் அவர்கள் இனிமேல் மிக அதிக அளவு கடன் வாங்கும் நாடுகளாக இல்லாமல் இந்நிறுவனங்களுக்கு நிதி வழங்கும் நாடுகளாக இருப்பார்கள். ஆகவே, பன்னாட்டு நிதிசார் நிதியத்தில் பெருமளவிலான நிர்வாக சீர்திருத்தம் ஏற்பட வேண்டியுள்ள தேவை உள்ளது. அப்போதுதான் வளர்ந்து வரும் சந்தை நாடுகள் இந்நிறுவனத்திற்கு வளங்கள் வழங்க அவர்களுக்கு ஆளுமை அதிகாரங்கள் தேவைப்படுகின்றன.

உலக வங்கியை பொறுத்தவரையில் பெரும்பான்மையான வளரும் நாடுகளின் திட்டங்களின் தேவைகள் தனிப்பட்ட வகையிலும் இரு நாடுகளுக்கிடையேயான ஒரு நிலையாகவே இருக்கும். ஆனால், பன்னாட்டு நிதிசார் நிறுவனத்தில் அவர்கள் பல நாடுகளுடன் இணைந்து செயல்பட வாய்ப்புள்ளது. வளங்களை பெருக்க என்ன வகையான உத்திகளை கையாளவேண்டும், அந்த வளங்களை திறமையாகவும் பாதுகாப்பாகவும் உரிய கண்காணிப்புடன் எங்கு வழங்குவது மற்றும் எப்படி நிர்வகிப்பது என்பதில் அவர்களின் செயல்பாடு கூட்டாக இருக்கும். இதுவரை பிரெட்டன் உட்ஸ் நிறுவனங்களின் கண்காணிப்பு மற்றும் கொள்கை பரிந்துரைப்பு அமைப்புகள் கடன் வாங்கும் வளரும் நாடுகளை சார்ந்து இருந்தது. ஆனால் இது பன்னாட்டு நிதிசார் நிதியத்தில் மாற வேண்டியுள்ளது. ஏனெனில் இதனிடமிருந்து கடன் வாங்குபவர்கள் பெருமளவில் ஐரோப்பிய நாடுகளே. வளரும் நாடுகளில் காணப்பட்ட வளர்ச்சி மந்தம் ஏற்றுமதி இறக்குமதி பற்றாக்குறை, பட்ஜெட் பற்றாக்குறை, சமாளிக்க முடியாத அளவிலான கடன் ஆகிய பிரச்சினைகள் இப்போது வளரும் நாடுகளிலும் கண்காணிக்கப்பட உள்ளது. வளர்ந்த நாடுகளிலும் சீர்திருத்தங்கள் அவசியமாகின்றன. பிரெட்டன் உட்ஸ் நிறுவனங்களில் ஆளுமை மாற்றங்கள் ஏற்பட்டாலொழிய இது சாத்தியமில்லை. இப்போது ஆளுமை வளர்ந்த நாடுகளிடம் உள்ளது. எல்லா நாடுகளுக்கும் பங்கு சீரமைக்கப்பட்டு அதற்கு தகுந்த அளவில் ஆளுமை பரவலாக்கப்பட வேண்டும். ஜி20 நாடுகள் கூட்டமைப்பில் பிரிக்ஸ் நாடுகள் (பிரேசில், ரஷ்யா, இந்தியா, சீனா) இந்த பிரச்சினைகளை எழுப்பியுள்ளன. ஜி20 நாடுகளின் எண்ணங்களுக்கு ஏற்ப இந்த இரு

நிறுவனங்களின் ஆளுமை மாற்றியமைக்கப்பட வேண்டும். வளர்ந்து வரும் சந்தை நாடுகளும், இந்நிறுவனங்கள் வழங்கும் நிதியை கண்காணிக்கவும், பிரச்சினைகளை ஆரம்பத்திலேயே கண்டறியவும், வளர்ச்சி பணிகளை கண்காணிக்கவும் செய்ய வேண்டும். ஏனெனில் இந்த இரு நிறுவனங்களின் நிதித்தேவைகளை இவர்களே பெருமளவு நிவர்த்தி செய்கிறார்கள். வளர்ந்த மற்றும் வளரும் நாடுகளின் திட்டங்களுக்கும் இது பொருந்தும்.

முடிவாக, உலகளவிலான அரசியல் பொருளாதார நிலைமையில் ஏற்பட்டுள்ள மிகப்பெரிய மாற்றங்களை பிரதிபலிக்கும் வண்ணம் பிரெட்டன் உட்ஸ் அமைப்புகளின் நிர்வாக அமைப்பு விளங்காமல் பழைய காலத்தைப்போலவே உள்ளது. ஐரோப்பிய நாடுகளின் திட்டங்கள் முடிவடைந்தபின் இந்த நிறுவனங்களின் நிதி வசதி உயரவில்லை. பிரிக்ஸ் நாடுகளில் வாக்களிக்கும் சதவிகிதம் அவர்களின் உலகளாவிய மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தியில் 50 சதவிகிதமாகும். அவர்களின் மொத்த வாங்கும் சக்தியில் மூன்றில் ஒரு பங்குமாகத்தான் உள்ளது. வளர்ந்த நாடுகள், வளர்ந்து வரும் சந்தை நாடுகளோடு ஆளுமையை பகிர்ந்து கொள்ளாமல் இருப்பது அவர்களின் மிகுந்து வரும் நிதிநிலை பற்றாக்குறை மற்றும் மூப்பு நிலை மற்றும் குறைவான வளர்ச்சி ஆகியவற்றால் வளங்களை பெருக்காமல் இருப்பதைப்போலவே உள்ளது. இந்த இரண்டு பிரெட்டன் உட்ஸ் நிறுவனங்கள் இப்போது மெல்ல மெல்ல உணருவதைப்போல புதிதாக வளர்ந்து வரும் சந்தை நாடுகள் தங்களுடைய அதிகப்படியான சேமிப்பை முதலீடு செய்வதற்கு சியான்மாய் முனைவு, ஆசிய உள்கட்டமைப்பு நிதி, புதிய வளர்ச்சி வங்கி மற்றும் பிரிக்ஸ் நாடுகளுக்கிடையே அந்நிய செலாவணி நிர்வாக அமைப்பு போன்ற புதிய நிறுவனங்களை உருவாக்கியுள்ளனர். இவைகள் பன்னாட்டு நிதிசார் நிதியம் போலவும் (சியான்மாய் முனைவு மற்றும் அந்நிய செலாவணி நிர்வாக அமைப்பு) மற்றும் உலக வங்கி போலவும் (புதிய வளர்ச்சி வங்கி மற்றும் ஆசிய உள் கட்டமைப்பு வங்கி), இணையான அமைப்புகளை உருவாக்கும். ஆனால் புதிதாக உயர்ந்து வரும் இந்த பொருளாதார நாடுகள் முன்பு அமெரிக்காவும், ஐரோப்பிய நாடுகளும் நிர்வகித்ததை போல நிர்வகிப்பார்களா என்பது போகப்போகத்தான் தெரியும். ●

இந்தியாவின் தேவை மாநிலங்களின் கூட்டாட்சி

- முனைவர் இரா.வெங்கடேஷ்

கூட்டாட்சி அரசியல் முறைமை அல்லது கூட்டாட்சித் தத்துவம் என்பது அண்மைக்காலத்தில் மதிப்புறு ஆட்சி முறையாகப் பெரிதும் போற்றப்படுகின்ற ஒரு நிர்வாக நிலைப்பாடாகும். கூட்டாட்சித் தத்துவம் ஒன்றும் இந்தியாவிற்குப் புதிதல்ல. இதன் அடிப்படைக் கூறுகள் மன்னராட்சிக் காலத்திலேயே, குறிப்பாக வட இந்தியாவில் மௌரிய வம்ச நிர்வாக முறைகளிலும், தென்னிந்தியாவில் சேர, சோழ, பாண்டியர் ஆட்சியிலும் காணப்பட்டது. கிரேக்க நகர அரசாங்க முறையமைவுகளில் அடையாளப்படுத்தப்படுமளவிற்கு கூட்டாட்சி முறை மிகப் பழமை வாய்ந்ததாகும்.

1787 ஆம் ஆண்டு அமெரிக்க அரசியலமைப்பில் இம்முறை அறிமுகப் படுத்தப்பட்டாலும், பல்வேறு படிநிலைகளில் வளர்ச்சியுற்று 18ம் நூற்றாண்டில் அமெரிக்கக் கூட்டு நாடுகள் எனும் ஐக்கிய அமெரிக்கா உருவாகும் நிலையில் கூட்டரசு முறை உறுதியான வெளிப்பாடாக நின்றது.

இந்தியாவில் 1919ம் ஆண்டின் இந்திய அரசாங்கச் சட்டம் கூட்டாட்சி ஏற்படுவதற்கு வழிவகுத்தது. ஆனால் தொடர்ந்து உருவான சீர்திருத்தச் சட்டங்கள் இந்திய மக்களது எண்ணங்களைப் பூர்த்தி செய்யவில்லை என்பதைவிட அரசியல் முறையமைவுகளில் கூட்டாட்சிக் கோட்பாட்டினைப் பிரதிபலிப்பதாக இல்லை. மேலும் இது அரசியல் மேம்பாட்டிற்குரிய முக்கியக் கோரிக்கையாக மக்களிடையே வலுப்பெற்றது.

தொடர்ந்து 1935ம் ஆண்டு உருவாக்கப்பட்ட இந்திய அரசாங்கச் சட்டம் இந்திய மக்களின் அரசியல் முன்னேற்றத்தைப்

பிரதிபலிக்கும் வகையில் கூட்டாட்சிக் கோட்பாடுகளை, அதன் சிறப்பம்சங்களை வலியுறுத்தியது. இச்சட்டம் ஒரு புதுமையான கூட்டாட்சியை உருவாக்கியது. கோட்பாட்டளவில் நோக்கும்பொழுது இச்சட்டம் கூட்டாட்சியின் அனைத்துச் சிறப்புக்களையும் கொண்டிருந்தது. எழுதப்பட்ட, நெகிழாத அரசியலமைப்பும், மத்திய, மாநில அரசுகளுக்கிடையே அதிகாரப்பகிர்வும் கொண்டிருந்தது. நீதித்துறையொன்றும் உருவாக்கப்பட்டிருந்தது.

தேசிய அளவிலும் உள்ளூர் அளவிலும் அல்லது உள்பகுதிகளின் அளவிலும் அதிகாரங்களைப் பங்கீடு செய்து கூட்டாட்சியில் இணைந்த ஒவ்வொரு அலகும் சமமான முறையில் நிர்வாகத் தொடர்புகளை பேணிக்கொள்வதோடு சுதந்திரமாகவும் தமது எல்லைக்குள் செயல்படும் ஓர் அரசு முறைதான் கூட்டாட்சி என்கிறார் அறிஞர் கே.சி.வெயர்.

கூட்டாட்சி என்பது பலதரப்பட்ட அரசியல் சமூகங்களை ஒரு பொதுக் கட்டமைப்பின் கீழ் ஒருங்கிணைத்து அச்சமூகங்களின் பொதுத் தேவைகளை நிறைவு செய்வதற்கு ஏற்படுத்தப்படும் அரசாங்க முறையே அன்றி வேறில்லை.

பொதுத் தேவைகளுக்காக அல்லது இலக்குகளுக்காக ஒரு பொது அரசாங்கக் கட்டமைப்பும், அக்கூட்டாட்சி முறைமையில் இணைந்துள்ள தனித்துவ அரசியல் சமூகங்களுக்காக உள்ளூர் அல்லது மாநில அரசாங்கக் கட்டமைப்புக்களும் இணைந்தே செயல்படும் சூழ்நிலை உருவாக்கப்படுகின்றது. கூட்டு அரசாங்கம் உருவாக்கப்படும்போது ஏற்றுக் கொள்ளப்படும் சட்ட வழிமுறைகள்

முனைவர் இரா.வெங்கடேஷ், உதவிப் பேராசிரியர், பொது வாழ்வியல் மையம், சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்.

கூட்டரசிற்கும் உள்ளூர் அரசுகளுக்குமிடையே இருக்கும் உறவுகளையும், கடமைகளையும், உரிமைகளையும் தெளிவாக விளக்குவதுடன் இரண்டிற்குமிடையேயுள்ள சட்ட ஆக்க, அதிகாரப் பங்கீடுகளையும் எடுத்தியம்பும். இத்தகைய நடைமுறைகளைப் பின்பற்றித்தான் இந்தியா, கனடா, அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகள், ஐரோப்பிய நாடுகளில் கூட்டாட்சி சிறப்புடன் செயல்பட்டு வருகின்றது.

இந்தியா கூட்டாட்சித் தத்துவத்தின் ஒரு சில அம்சங்களை உள்ளடக்கிய அரசியல் சாசனத்தையும், அரசியல் அமைப்பு முறைமைகளையும் கொண்டுள்ளது. அரசியலமைப்புச் சட்டம் மத்திய அரசிற்கு உயர் அதிகாரங்களை வழங்கியிருப்பினும் வரையறுக்கப்பட்ட நிலையில், மத்திய, மாநில அரசுகளுக்கிடையில் அதிகாரங்களையும், ஆதாரங்களையும் பகிர்ந்து கொள்ளும் வழக்கம் தொடர்ந்து இருந்து வருகின்றது.

மத்திய, மாநில அரசுகளுக்கிடையிலான உறவு என்பது கூட்டாட்சி முறையில் உள்ளதைப் போன்று இணக்கமாக இருத்தல் வேண்டும். ஆனால் நடைமுறையில் இந்திய அரசியல் அமைப்பு கூட்டாட்சி அம்சங்களை ஒருமுகப்படுத்தும் கூறுகளைச் சுற்றி வளைத்து உருவாக்கப்பட்டிருந்தாலும் அச்சட்டம் கூட்டாட்சி இயலை முழுமையாக எதிரொலிப்பதாக இல்லை.

கூட்டாட்சி கோட்பாடு, மத்திய - மாநில அரசுகளின் உறவுகள் ஆகியவற்றின் வரலாற்றில் உருவாகும் தவறான புரிதல்களும், அதிகாரத்துவப் போக்கும், அவ்வப்போது ஏற்படும் பிரச்சனைகள் மற்றும் அரசியல் சூழ்நிலைகளின் காரணமாக கூட்டாட்சித் தத்துவத்தை மதிப்பிழக்கச் செய்துவிடுகின்றன. அரசியல் கட்சிகளின் செயல்பாடுகளும், கூட்டாட்சித் தத்துவத்தை நோக்கிய கூடுதலான நடவடிக்கைகளும் அரசியல் சட்டத்தில், கூட்டாட்சி உணர்வில் பெரும் மாறுதலை ஏற்படுத்தவில்லையென்றாலும், இத்தத்துவம் முழுக்க முழுக்கப் பயன்றது என்று கூறிவிடமுடியாது.

தேசத்தைக் கட்டமைப்பது, நீடித்த வளர்ச்சியை உறுதிப்படுத்துவது, தேச

ஒற்றுமையைப் பேணுவது, தேசப் பாதுகாப்பினை பலப்படுத்துவது ஆகிய சவால்களை உலக அரங்கில் எதிர்கொள்வதற்கு கூட்டாட்சித் தத்துவம் என்றென்றும் ஒத்திசைவாய் இருக்கும் என்பதில் மாற்றுக் கருத்தில்லை.

உலகில் உள்ள 190க்கும் மேற்பட்ட நாடுகளில் ஏறத்தாழ 25 நாடுகள் கூட்டாட்சி முறையைப் பின்பற்றுகின்றது என்றும் ஏறத்தாழ 40 முதல் 50 சதவீத மக்கள் இந்த முறைமைகளை ஏற்றுக்கொண்டு அதன் கீழ் வாழ்கின்றனர் என்றும் புள்ளி விபரங்கள் தெரிவிக்கின்றன.

கூட்டாட்சிக் கோட்பாட்டின் அடிப்படையே மத்திய அரசினை மேலும் வலுப்படுத்துகின்ற மையநோக்குச் சக்திகளுக்கும், அதனை விட்டுத் தனித்துச் செயல்படுகின்ற அல்லது செயல்பட நினைக்கின்ற உள்ளூர் அல்லது மாநிலச் சக்திகளுக்கும் இடையே ஒரு வித சுமுகமான, சமநிலை அணுகுமுறையைக் கடைப்பிடிப்பதுதான். இத்தகைய அணுகுமுறை அல்லது தன்மை இந்தியக் கூட்டாட்சியில் முழுதும் வெளிப்படாத காரணத்தால், அரசியல் மாறுபாடுகளால் வெளிப்படாமல் தடுக்கப்படுவதால் கூட்டாட்சிக் கோட்பாடு நடைமுறையில் வெற்றிபெற இயலாமல் போய்விட்டது. மாநில அரசுகளின் ஒத்துழைப்பும், உதவியும் கேள்விக்குறியாகிவிட்டது. மத்தியில் உள்ள அதிகாரப்போக்கால் மாநில அரசுகளின் உரிமைகளும், நலன்களும் புறக்கணிக்கப்படும் சூழல் உருவாகிவிட்டது.

கூட்டாட்சி அரசாங்க முறையமைவின் சிறப்பியல்புகளையும், ஒற்றையாட்சி அரசாங்க முறையமைவின் சிறப்பியல்புகளையும் ஒருங்கே கொண்டு இந்திய அரசாங்க முறை செயல்படுவதால் உண்மையான, வலுவான கூட்டாட்சியாக பரிணமிக்க முடியாமல் 'அரைக்கூட்டாட்சித் தன்மை' கொண்டதாக உள்ளது.

இரு அரசாங்க முறையமைவுகள், அதிகாரப்பங்கீடு, எழுதப்பட்ட, உறுதியான அரசியலமைப்பு, அரசியலமைப்பின் உயர்தன்மை, இரு அவைகள், உயர்தன்மை வாய்ந்த நீதிமன்றம் போன்ற கூட்டாட்சிச் சிறப்பம்சங்களை

இந்தியா பெற்றிருப்பினும் கூட்டாட்சியின் பங்களிகளாகக் கருதப்படும் உள்ளூர் அல்லது மாநிலங்கள் அதனைச் சார்ந்த அரசியல் சமூகங்கள் முற்றிலும் ஒதுக்கப்படுவதால், பழிதீர்க்கும் அரசியல் தலைதூக்குவதால் பிற நாடுகளுக்கு வழிகாட்டியாக, முன்மாதிரியாகத் திகழ வேண்டிய கூட்டாட்சித் தத்துவம் வலுவிழந்து நிற்கின்றது. பல்வேறு தேசிய இனங்களின் கூட்டமைப்பான இந்தியாவின் இயல்பு நிலைக்கேற்ப இந்திய அரசியல் மாநில அரசியல் நடைமுறைகளைச் சார்ந்து இயங்க ஆரம்பித்துள்ளது. அந்த வகையில் எதிர்வரும் காலங்களில் இந்தியாவின் மத்திய அரசாங்கம் என்பது மாநிலங்களின் கூட்டாட்சியாக, மாநிலங்களை அரவணைத்துச் செல்லும் தன்மையுடையதாக அமைவதுதான் இயல்பானதாக இருக்க முடியும்.

மாநிலங்களின் அதிகார வரம்பிற்குள் மத்திய அரசு தேவையின்றி தலையிடுவதும், மாநில அரசின் செயல்பாடுகளிலும், ஜனநாயக நிகழ்வுகளிலும் குறுக்கிட்டு ஒற்றுமையைச் சீர்குலைக்கும் நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்வதும் கூட்டாட்சிக்கு எதிரானது என்பது உணரப்பட வேண்டும்.

உலகின் மிகப்பெரிய ஜனநாயக நாடாகப் போற்றப்படுகின்ற, வேற்றுமையில் ஒற்றுமையை உயர்த்திப் பிடிக்கின்ற, 29 மாநிலங்களையும், எண்ணற்ற சாதி, மதக் குழுக்களையும் கொண்ட மதிப்புமிகு நாடாகத் திகழும் நம் நாட்டில், அனைத்து அரசாங்க முறையமைவுகளையும் ஒருங்கிணைத்து, சமூக, பொருளாதார மேம்பாட்டிற்கான பொதுத் தளத்தை அளித்திடக் கூடிய ஒரு ஜனநாயகக் கூட்டாட்சி அமைப்பிற்காக இன்னமும் போராடிக் கொண்டிருக்கின்றோம் அல்லது ஏங்கித் தவிக்கின்றோம்.

நாட்டின் ஒருமைப்பாட்டையும், இறையாண்மையையும் பாதுகாக்கக் கூடிய அரசு நிர்வாகக் கட்டமைப்பில் ஒரு கூட்டாட்சிப் பரிமாணத்தை உருவாக்கிட முயற்சிகள் மேற்கொள்வது தவிர்க்க முடியாததாகும்.

ஒரு கூட்டாட்சியில், ஜனநாயகத்தின் தேவைகளை மேலும் சிறப்பான வழிகளில்

நிறைவேற்றமுடியும். சர்வதேச சவால்களை எதிர்கொள்வதற்கும், அரசியல் நெருக்கடிகளைச் சமாளிப்பதற்கும் மக்கள் பங்கேற்புடன் கூடிய மாநிலங்களின் கூட்டாட்சி உறுதி செய்யப்பட வேண்டும். அத்தகைய கூட்டாட்சி இந்தியாவில் வெற்றி பெற வேண்டுமானால்

➤ அரசியலமைப்பு நிறுவனங்கள், முறையமைவுகள் பெரும்பாலும் ஒத்த தன்மையுடையதாக செயல்படுதல் வேண்டும்.

➤ பலதரப்பட்ட அரசியல் சமூகங்களின் நலன்கள் பொதுத்தளத்தில் ஒருங்கிணைக்கப்பட்டு மேம்படுத்தப்படவேண்டும்.

➤ அனைத்துத் தரப்பினரின் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யும் வகையில் பொருளாதார வளர்ச்சி ஏற்றதாழ்வின்றி முன்னெடுக்கப்பட வேண்டும்.

➤ சமத்துவமற்ற தன்மை புறந் தள்ளப்பட்டு சிறப்புத் தேவைகளை முன்னுரிமை அடிப்படையில் பூர்த்தி செய்யும், வளர்ச்சியை ஊக்குவிக்கும் நிர்வாக முறைமை ஏற்படுத்தப்படவேண்டும்.

➤ மாநிலங்களுடன் அரசியல் மாறுபாடுகளுக்கு அப்பாற்பட்டு நல்லுறவைப் பேணும் தொலைநோக்குப் பார்வை கொண்ட திறமைவாய்ந்த தலைமைத்துவம் வேண்டும்.

➤ ஆதாரங்களைச் சரியான, நியாயமான முறையில் பகிர்ந்து கொள்ளும் வகையில், மத்திய, மாநில அரசுகளுக்கிடையில் அனைத்து வகையான உறவுகளும் சீர்மைப்படுத்தப்பட வேண்டும்.

➤ மத்திய, மாநில அரசுகள் தங்களுக்கிடையில் சமத்துவம் பேணி, புரிந்துணர்வு அடிப்படையில் இணைந்து செயலாற்றுவதற்கான விருப்பம் இலக்காக நிர்ணயிக்கப்பட வேண்டும்.

இந்தியாவில் கூட்டாட்சி வலுப்படுவதற்கும், நிலையான அரசியல் முறையமைவுகள் ஏற்படுவதற்கும் தற்போதைய தேவை மாநிலங்களின் கூட்டாட்சி தான் என்பதை எண்ணிப்பார்த்து அரசுகள் செயல்படுவது காலத்தின் கட்டாயமாகும்.

கிழக்கு இந்தியாவில் விவசாயத்தை வளர்த்தெடுத்தல்: சவால்களும், வாய்ப்புகளும்

அஞ்சனி குமார்- பி.கே.ஜோஷி

செரிவான இயற்கை வளங்களையும், திறமையான தொழிலாளர்களையும் கொண்ட கிழக்கு இந்தியாவால் நாட்டின் வேளாண் உற்பத்தியை பெருக்குவதற்கு பெருமளவில் பங்களிக்கக்கூடிய திறன் உள்ளது. ஆனாலும், மிகக் குறைந்த வேளாண் உற்பத்தித் திறன், போதுமான உட்கட்டமைப்பு வசதி இல்லாமை, தீராத வறுமை, சமூகத்தில் பிளவுகள், மிகக்குறைந்த அளவிலான அமைப்புத் திறன் ஆகிய குறைபாடுகளுடன் இந்தியாவின் மிகவும் பின்தங்கிய பகுதிகளில் ஒன்றாக பகுக்கப்பட்டிருக்கிறது. கிழக்கு இந்தியாவின் பெரும்பாலான பகுதிகள் வேளாண் தொழில் நடைபெறுபவை என்ற போதிலும் வேளாண் உற்பத்தி மிகவும் குறைவாக இருக்கிறது. இந்த பகுதியில் உள்ள விவசாய நிலங்கள் மிகவும் குறைந்த பரப்பளவு கொண்டவையாக உள்ளன என்பதுடன், இங்குள்ள விவசாயிகளிடம் போதிய வசதிகளும் இல்லை. கிழக்கு இந்தியாவில் விவசாயம் எனப்படுவது பிழைப்புக்கான தொழிலாகவும், பின்தங்கிய ஒன்றாகவும், இழப்பை ஏற்படுத்தக் கூடியதாகவுமே இருக்கிறது. அடிக்கடி ஏற்படும் வெள்ளங்கள் மற்றும் வறட்சி, சூறாவளிகள், பூச்சித் தாக்குதல், தாவர நோய்கள் உள்ளிட்ட சவால்களுடன் உற்பத்திச் செலவு அதிகரிப்பு, லாபம் குறைதல், இயற்கை வளங்கள் மீதான அழுத்தம் அதிகரிப்பது ஆகியவையும் சேர்ந்து கொள்வது தான் இந்த பகுதியின் வேளாண் வளர்ச்சிக்கு பெரும் முட்டுக்கட்டையாக உள்ளன. இன்னொருபுறம் ஏராளமான மழை, நிலத்தடி நீர்வளம், சூரிய ஒளி, தொழிலாளர் வளம் என வேளாண்துறை வளர்ச்சிக்குத் தேவையான அனைத்து அம்சங்களையும் கிழக்கு இந்தியா பெற்றிருக்கிறது. நீடித்த வேளாண் வளர்ச்சியை எட்டுவதில் இந்தியாவின் மற்ற வேளாண் மண்டலங்கள் பல்வேறு நெருக்கடிகளை எதிர்கொண்டு வரும்

நிலையில், வேளாண்மைக்கு ஏற்ற மண்வளம், வேளாண் சூழலியல் நிலைகள் ஆகியவற்றைப் பெற்றுள்ள கிழக்கு இந்தியா அந்தப் பகுதிகளை விட சாதகமான நிலையில் உள்ளது.

கிழக்கு இந்தியாவில் உள்ள 6 மாநிலங்களில் பிகார், ஒரிசா ஆகிய இரு மாநிலங்களில் தான் வறுமையில் வாடக்கூடிய, வேளாண்மை மற்றும் அதை சார்ந்த தொழில்களை வாழ்வாதாரத்திற்காக நம்பியுள்ள கிராமப்புற ஏழைகள் அதிகமாக இருக்கிறார்கள் என்பதால், கீழ்க்கண்ட காரணங்களுக்காக தொடர்ச்சியான நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டியது அவசியம் ஆகும். அதுமட்டுமின்றி, அண்மைக்காலங்களில் இந்த இரு மாநிலங்களுமே அதிவேக வளர்ச்சி அடைந்துள்ளன. அதுமட்டுமின்றி, ஊரக உட்கட்டமைப்பு, புதிதாக உருவாகும் நிறுவனங்கள், சீரடைந்து வரும் அரசு நிர்வாகம், மற்ற சமூக மற்றும் பொருளாதார காரணிகள் ஆகியவற்றில் வளர்ச்சியடைவதற்கான வாய்ப்புகள் சிறப்பாக உள்ளன. எனவே, இந்த இரு மாநிலங்களின் வேளாண் நிலைமை குறித்து விவாதிக்கும் இக்கட்டுரை, அம்மாநிலங்கள் எதிர்கொண்டு வரும் சவால்கள், அந்த மாநிலங்களுக்குரிய வாய்ப்புகள் ஆகியவற்றைக் கருத்தில் கொண்டு, அவற்றை மேம்படுத்துவதற்கான விரிவான மற்றும் முழுமையான உத்திகள் குறித்தும் விளக்குகிறது.

2000-ஆவது ஆண்டிலிருந்து தொடர்ச்சியாக அதிக பொருளாதார வளர்ச்சியை எட்டுவதாலும், அண்மை ஆண்டுகளில் அரசு நிர்வாகம் மேம்பட்டிருப்பதாலும் பிகார் மாநிலம் அண்மைக்காலத்தில் அனைவரின் கவனத்தையும் ஈர்த்திருக்கிறது. 2000-01 முதல் 2010-11 வரையிலான 10 ஆண்டுகளில் பிகார் மாநிலம் சராசரியாக ஆண்டுக்கு 8.4% வளர்ச்சியை எட்டியிருக்கிறது. எனினும், அதிக

அஞ்சனி குமார், ஆராய்ச்சியாளர், தெற்காசிய அலுவலர், சர்வதேச உணவு கொள்கை ஆராய்ச்சி நிறுவனம், புகுதில்லி
பி.கே.ஜோஷி இயக்குநர், தெற்காசிய அலுவலர், சர்வதேச உணவு கொள்கை ஆராய்ச்சி நிறுவனம், புகுதில்லி

அளவிலான வறுமை, நுண்ணூட்டச்சத்துக் குறைவு, மிகக்குறைந்த அளவிலான வேளாண் உற்பத்தி ஆகியவற்றால் இந்த மாநிலம் இப்போதும் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பிகார் மாநிலத்தின் தனிநபர் வருமானம் இந்தியாவின் சராசரி வருமானத்தில் சுமார் 40% என்ற அளவிலேயே இருக்கிறது. அதுமட்டுமின்றி, தனிநபர் வருமானத்தைப் பொருத்தவரை இந்தியாவின் 28 மாநிலங்களிலும் பிகார் தான் கடைசி இடத்தில் இருக்கிறது. பீகார் மாநிலத்தில் வறுமையும் பரவலாக காணப்படுகிறது. அம்மாநிலத்தில் உள்ள மக்களில் 54 விழுக்காட்டினர் வறுமைக் கோட்டுக்கு கீழ் வாழ்கின்றனர். இந்தியாவிலேயே அதிக அளவிலான மக்கள் வறுமைக் கோட்டுக்கு கீழ் வாழ்வது பிகார் மாநிலத்தில் தான். இம்மாநிலத்திலுள்ள ஒட்டுமொத்த தொழிலாளர்களில் மூன்றில் இரண்டு பங்கினர் விவசாயத்தையே தங்களின் வாழ்வாதாரமாகக் கொண்டிருக்கின்றனர். பிகார் மாநிலத்திலுள்ள ஏழைகளில் 90 விழுக்காட்டினர் கிராமப்புறங்களில் வாழ்கின்றனர். அவர்களில் பெரும்பான்மையினர் தங்களின் பிழைப்புக்காக விவசாயத்தையும், கூலி வேலையையுமே நம்பியிருக்கின்றனர்.

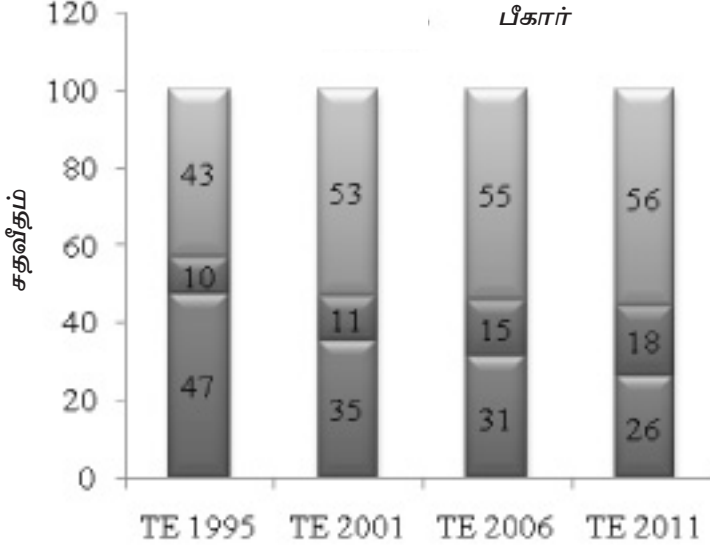
பிகாரைப் போலவே ஒதிஷா மாநிலமும் அதிக வறுமை நிலவும் மாநிலமாகும். ஒதிஷா மாநில மக்களில் 37 விழுக்காட்டினர் ஏழைகள் ஆவர். இந்திய மக்கள் தொகையில் 4.3 விழுக்காட்டினர் மட்டுமே ஒதிஷாவில் உள்ளனர். ஆனால், இந்தியாவின் ஏழைகளில் 4.3 சதவீதத்தினர் இங்கு தான் உள்ளனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. ஒதிஷா மாநிலத்தின் பெரும்பாலான மக்கள் தங்களின் வாழ்வாதாரத்திற்காக விவசாயத்தையே நம்பியிருக்கும் நிலையில், அம்மாநிலத்தின் கிராமப்புறங்களில் வறுமையும், பட்டினிச் சாவும் அண்மைக்காலத்தில் அதிகரித்து வருகின்றன. 2010-11 ஆம் ஆண்டில் இம்மாநிலத்தின் சராசரி தனிநபர் வருமானம் ரூ.47 ஆயிரம் ஆகும். இந்தியாவின் 28 மாநிலங்களில் இது தான் நான்காவது மிகக்குறைந்த தனிநபர் வருமானம் ஆகும். இது இந்தியாவின் சராசரி தனி நபர் வருமானத்தை விட 33% குறைவு ஆகும். ஒதிஷா மாநிலமும் வேளாண்மையை சார்ந்த மாநிலம் ஆகும். ஒதிஷா மாநிலத்திலுள்ள தொழிலாளர்களில் 65 விழுக்காட்டினர்

வேளாண்மையை சார்ந்துள்ளனர். எனவே, பெரும்பகுதி மக்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்த வேண்டுமானால், ஒதிஷா மாநிலத்தின் விவசாயத்தை வளர்த்தெடுக்க வேண்டியது அவசியமாகும்.

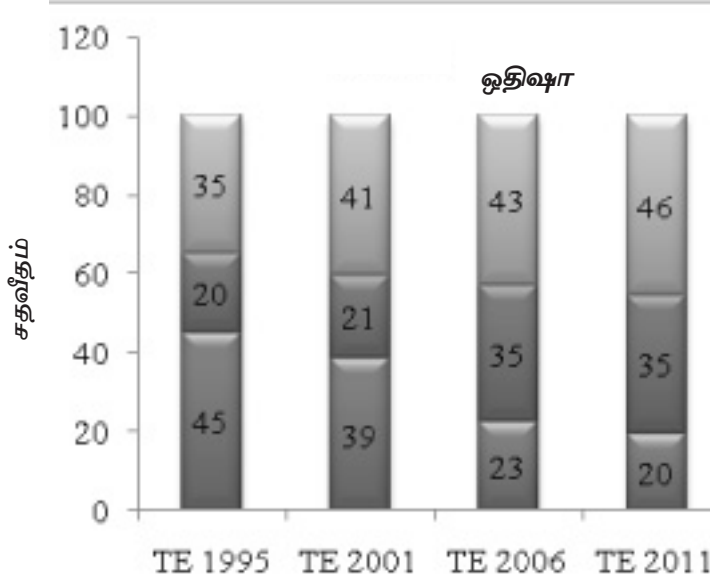
அண்மையில் நடத்தப்பட்ட சில ஆய்வுகளில் பிகார் மற்றும் ஒதிஷாவில் வேளாண்மையை வளர்ச்சிக்கு பல்வேறு காரணங்கள் முட்டுக்கட்டையாக இருப்பது தெரியவந்திருக்கிறது. வெள்ளம் மற்றும் வறட்சியால் தொடர்ச்சியாக பாதிக்கப் படுதல், சிறிய அளவிலான நிலப்பரப்பு, வலுவில்லாத அமைப்புகள் மற்றும் மோசமான நிர்வாகம், விவசாயத்திற்கு ஏற்ற கட்டமைப்பு வசதிகள் இல்லாமை உள்ளிட்டவை இவற்றில் மிகவும் முக்கியமானவை ஆகும். அதேநேரத்தில் இந்த மாநிலங்களில் உள்ள இயற்கை வளங்களை சரியான முறையில் பயன்படுத்துவதுடன், பொருத்தமான கொள்கைகளை வகுத்து, அமைப்புகளையும் ஏற்படுத்தினால் வளர்ச்சிக்கும், மேம்பாட்டுக்கும் ஏராளமான வாய்ப்புகள் இருப்பதாகவும் அந்த ஆய்வு முடிவில் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த மாநிலங்களில் வளங்கள் குறைவாகத் தான் உள்ளன என்பதால், அவற்றை சரியாக அடையாளம் கண்டு அதிக மற்றும் நீடித்த வேளாண் வளர்ச்சி, வறுமை மற்றும் நுண்ணூட்டச் சத்து குறைபாடு ஆகியவற்றை அகற்றவும் உதவும் கருவியாக வளர்த்தெடுக்க வேண்டும். பிகார் மற்றும் ஒதிஷா மாநிலங்களில் வேளாண்மையை எதிர்கொண்டு வரும் சவால்கள் என்ன? இதுவரை அத்துறை படைத்த சாதனைகள் என்ன? என்பதை இரண்டாம் நிலை ஆதாரங்களில் இருந்து பெறப்பட்ட தகவல்கள், விவசாயிகள், வணிகர்கள், தனியார் துறை மற்றும் குடிமக்கள் சமுதாய அமைப்பினர் ஆகியோருடன் நடத்திய சந்திப்புகளின் மூலம் கிடைத்த தகவல்கள் ஆகியவற்றின் உதவியுடன் ஆவணப்படுத்த இந்தக் கட்டுரை முயல்கிறது. இம்மாநிலங்களில் வேளாண்மையை வளர்த்தெடுக்கவும், அதிகபட்ச, நீடித்த, உள்ளடக்கிய வேளாண் வளர்ச்சியை எட்டுவதற்கான வாய்ப்புகளை அடையாளம் காணவும் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டிய குறுகிய கால, மத்தியக் கால, நீண்டகால முன்னுரிமைத் திட்டங்களையும் நாங்கள் பரிந்துரைந்திருக்கிறோம்.

படம் : 1

பீகார் மற்றும் ஒதிஷா மாநிலங்களில்
ஒட்டுமொத்த உற்பத்தி மதிப்பிற்கு
வேளாண் துறை, தொழிற் துறை,
சேவைத்துறை ஆகியவற்றின் பங்களிப்புகள்

- வேளாண்மை மற்றும் சார்ந்த தொழில்கள்
- தொழில் துறை
- சேவைத் துறை

- வேளாண்மை மற்றும் சார்ந்த தொழில்கள்
- தொழில் துறை
- சேவைத் துறை

வேளாண் துறை செயல்பாடுகள்:

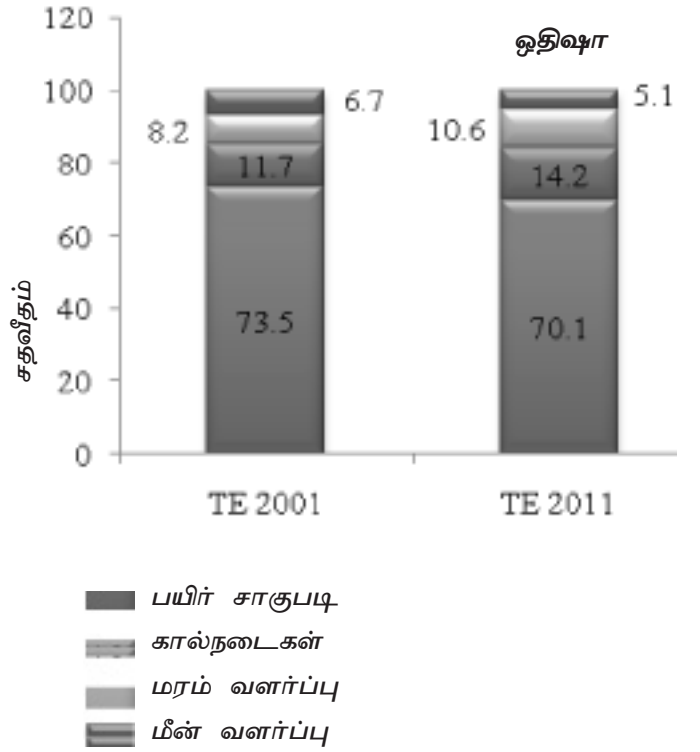
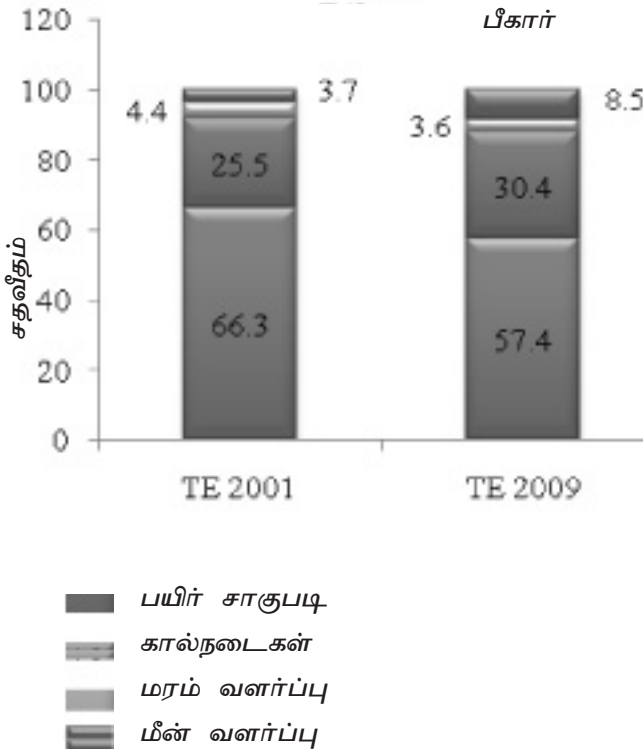
வேளாண் பொருளாதாரத்தின் அமைப்பு : பிகார், ஒதிஷா ஆகிய இரு மாநிலங்களுமே வேளாண்மை சார்ந்தவை என்பதாலும், அம்மாநிலங்களின் பொருளாதாரம் வேலைவாய்ப்பு ஆகியவற்றுக்கு வேளாண்மைதான் பெரும் பங்காற்றுகிறது என்பதாலும் இரு மாநிலங்களின் கொள்கை வகுப்பு மற்றும் திட்டமிடலின் மைய புள்ளியாக திகழ்வது வேளாண் துறை செயல்பாடுகள்தான். பொருளாதார வளர்ச்சிக் காரணமாக ஏராளமான மக்கள் வேளாண் துறையிலிருந்து வெளியேறி வேளாண்மை சாராத வேறு தொழில்களை செய்யத் தொடங்கியுள்ளன. மற்றொரு பக்கம் தேசிய அளவில் நாட்டில் ஒட்டுமொத்த உற்பத்தி மதிப்பில் வேளாண் துறையின் பங்களிப்பு கடந்த 20 ஆண்டுகளாக எவ்வாறு குறைந்து வருகிறதோ அதே போல் பிகார் ஒதிஷா ஆகிய மாநிலங்களிலும் வேளாண் துறையின் பங்களிப்பு குறைந்து வருகிறது. பிகாரில் 1995ம் ஆண்டுடன் முடிவடைந்த மூன்று ஆண்டுகளில் மாநில பொருளாதாரத்திற்கு வேளாண்மை மற்றும் அதை சார்ந்த தொழிற் துறைகளின் பங்களிப்பு 47.4 விழுக்காடாக இருந்தது. 2011ம் ஆண்டுடன் முடிவடைந்த மூன்று ஆண்டுகளில் இது 26.2 விழுக்காடாக குறைந்துவிட்டது (பார்க்க படம் 1). ஒதிஷாவிலும் கிட்டத்தட்ட இதே நிலைதான். இதே காலத்தில் ஒதிஷாவில் மாநிலத்தின் ஒட்டுமொத்த பொருளாதார உற்பத்திக்கு வேளாண் துறை பங்களிப்பு 45 விழுக்காட்டிலிருந்து 20 விழுக்காடாக குறைந்துவிட்டது. மற்றொரு புறம் இரு மாநிலங்களிலும் தொழிற் துறை, சேவைத் துறை ஆகியவற்றின் பங்களிப்புகள் அதிகரித்தன. இதனால் இந்த மாநிலங்களின் ஒட்டுமொத்த வருவாயின் இந்த இரு துறைகளும் முக்கியத்துவம் பெற்றன.

பிகார் மற்றும் ஒதிஷா மாநிலங்களில் வேளாண் துறையை பொறுத்தவரை அதிக உற்பத்தியை வழங்குபவை பயிர்

சாகுபடிதான். அதற்கு அடுத்தபடியாக கால்நடைகள் திகழ்கின்றன. எனினும் கடந்த பத்தாண்டுகளில் பிகாரில் வேளாண்துறை உற்பத்தியில் பயிர் சாகுபடியின் பங்களிப்பு குறிப்பிடத்தக்க அளவில் குறைந்துவிட்டது. ஆனால் ஒதிஷா மாநிலத்தில் பெரிய அளவில் குறையவில்லை. இன்னொருபுறம் பிகார், ஒதிஷா ஆகிய இரு மாநிலங்களிலுமே வேளாண் உற்பத்தியில் கால்நடைகள் மற்றும் மீன் வளர்ப்பின் பங்களிப்பு அதிகரித்திருக்கிறது. இதன் மூலம் இந்த மாநிலங்களில் வேளாண்மை சார்ந்த தொழில்களும் பரவலாக்கப்பட்டு இருக்கின்றன என்பதை உணர்ந்து கொள்ள முடிகிறது. ஒதிஷா மாநிலத்தில் மரம் வளர்ப்பு தொழிலின் பங்களிப்பு அதிகரித்து உள்ள போதிலும் பிகார் மாநிலத்தில் மரம் வளர்ப்பு தொழிலின் பங்களிப்பு குறிப்பிடத்தக்க வகையில் குறைந்திருக்கிறது.

படம் : 2

பிகார் மற்றும் ஒதிஷா மாநில வேளாண் பொருளாதாரத்தின் உட்பிரிவுகளில் ஏற்பட்டுள்ள மாற்றங்கள்

வேளாண் துறை வளர்ச்சி

பிகார் மற்றும் ஒதிஷா மாநிலங்களில் கடந்த 10 ஆண்டுகளாக வேளாண்மை மற்றும் அவை சார்ந்த தொழில்களும், ஒட்டு மொத்த பொருளாதாரமும் தொடர்ச்சியாக வளர்ச்சி பாதையில் சென்று கொண்டிருப்பது மிகவும் பின்தங்கிய நிலையில் உள்ள இம்மாநிலங்களுக்கு மறுமலர்ச்சி குறித்த நம்பிக்கையை ஏற்படுத்தி உள்ளது. அனைத்து துறைகளும் வளர்ச்சி அடைந்து வருவதால் இம் மாநிலங்களில் வறுமையும் நுண்நூட்டச்சத்து குறைபாடுகளும் வேகமாக அகற்றப்படும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. மரம் வளர்ப்பு மற்றும் வெட்டும் தொழில் தவிர வேளாண் துறை சார்ந்த மற்ற அனைத்து தொழில்களும் 2001 - 02 முதல் 2011 - 12 வரையிலான பத்தாண்டுகளில் அதற்கு முந்தைய பத்தாண்டுகளைவிட அதிவேக வளர்ச்சியை எட்டியிருக்கின்றன. இந்த காலகட்டத்தில் பிகார் மற்றும் ஒதிஷாவில் பயிர் சாகுபடி, கால்நடை வளர்ப்பு ஆகியவை கூட்டாக சேர்ந்து ஆண்டுக்கு முறையே 4.4 விழுக்காடு, 4.3 விழுக்காடு வளர்ச்சியை எட்டியுள்ளது. பார்க்க அட்டவணை-1.

அட்டவணை-1

பிகார் மற்றும் ஒதிஷாவின் ஒட்டுமொத்த உற்பத்தி மதிப்பில்
எட்டப்பட்ட ஆண்டு வளர்ச்சி விகிதம்

விவரங்கள்	1993-94 to 2000-01			(ஆண்டு வளர்ச்சி %) 2001-02 to 2011-12		
	பிகார்	ஒதிஷா	இந்தியா	பிகார்	ஒதிஷா	இந்தியா
பயிர் சாகுபடி, கால்நடை வளர்ப்பு	2.6	-1.2	3.0	4.4	4.3	3.3
மரம் வளர்ப்பு மற்றும் மரம் வெட்டுதல்	2.2	2.0	2.0	-0.5	0.7	1.8
மீன்வளர்ப்பு	5.3	3.5	3.4	2.5	3.4	3.8
வேளாண்மை மற்றும் சார்பு தொழில்கள்	2.6	-0.7	3.0	3.8	3.8	3.2
ஒட்டுமொத்த மாநில உற்பத்தி மதிப்பு	4.5	3.7	6.3	8.4	9.2	8.3

ஆதாரம் இந்திய அரசு (2012),

இந்த இரு மாநிலங்களிலும் மீன் வளர்ப்பும் குறிப்பிடத்தக்க அளவில் வளர்ச்சி அடைந்துள்ளது. இத்துறையில் பிகார் ஆண்டுக்கு 3.4 விழுக்காடு வளர்ச்சியும் ஒதிஷா 3.8 விழுக்காடு வளர்ச்சியையும் எட்டியுள்ளன. பிகார் மாநிலத்தில் பயிர் சாகுபடி தொழில் வளர்ச்சி உற்சாகம் அளிக்கும் வகையில் இல்லை என்றபோதிலும் கால்நடை வளர்ப்பு மீன் வளர்ப்பு ஆகியவற்றில் அதிக வளர்ச்சி எட்டப்பட்டு இருப்பதால் ஒட்டுமொத்த வேளாண்மையின் வளர்ச்சியும் திருப்தியளிக்கும் வகையில் உள்ளது. ஒதிஷா மாநிலத்தைப் பொறுத்தவரை வேளாண்மையின் அனைத்து துறைகளும் குறிப்பிடத்தக்க வகையில் வளர்ச்சியடைந்துள்ளன. குறிப்பாக பயிர் சாகுபடி மற்றும் கால்நடை வளர்ப்புத் துறை மிக அதிக அளவு வளர்ச்சியை எட்டியுள்ளது. இவை அனைத்தையும் சேர்த்தால் பிகார், ஒதிஷா ஆகிய இரு மாநிலங்களிலுமே வேளாண்மை மற்றும் அவை சார்ந்த தொழிற் துறைகள் ஆண்டுக்கு 3.8 விழுக்காடு வளர்ச்சியை எட்டியுள்ளது. இத்துறை மேலும் அதிக வளர்ச்சியை எட்டும்போது அது இந்த இரு மாநிலங்களில் பொருளாதாரத்தை வலிமையாக்குவதுடன் வறுமை மற்றும் பட்டினியை ஒழிப்பதில் மிகப் பெரிய தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

வேளாண் துறை எதிர்கொள்ளும் சவால்கள்

பிகார் மற்றும் ஒதிஷாவில் வேளாண் துறை அண்மைக் காலத்தில் குறிப்பிடத்தக்க அளவு வளர்ச்சியை எட்டியிருக்கும்போதிலும், இன்னும்

ஏராளமான சவால்களை எதிர்கொண்டு வருகின்றன. இதன் காரணமாகத்தான் இம் மாநிலங்களில் வேளாண்மையை இன்னும் அதிக வளர்ச்சியை எட்ட முடியவில்லை. இந்த சவால்களை நன்றாக புரிந்துகொண்டு மீண்டு வரும்போதுதான் இம்மாநிலங்களில் பொருளாதார வளர்ச்சியை மேலும் அதிகரிக்க முடியும். இம்மாநிலங்கள் எதிர்கொள்ளும் சவால்கள் என்னென்ன அவற்றை சரிசெய்வதற்கான வழிமுறைகள் என்னென்ன என்பது குறித்து கீழ்வரும் பத்திகளில் விரிவாக விளக்கப்பட்டிருக்கிறது.

குறைந்த மகசூலும் அதிக ஆபத்தும்

பொதுவாகவே கிழக்கிந்தியாவில் வேளாண்மை என்பது குறைந்த மகசூல் தரக்கூடியதும் அதிக பாதிப்பை ஏற்படுத்தும் வாய்ப்பு கொண்டதாகவும் அமையும் பீகார், ஒதிஷா ஆகிய மாநிலங்களும் இதற்கு விதிவிலக்கு அல்ல. இந்தியாவின் தேசிய சராசரியுடன் ஒப்பிடும்போது இந்த இரு மாநிலங்களின் விளைச்சல் விகிதம் குறைவாகும். 2009ம் ஆண்டுடன் முடிவடைந்த மூன்று ஆண்டுகளில் பிகார் மாநிலத்தில் ஒரு ஹெக்டேருக்கு 1662 கிலோ நெல் சாகுபடி செய்யப்பட்டது. அதே ஆண்டில் இந்தியாவின் மற்ற பகுதிகளில் சராசரியாக 2168 கிலோ நெல் சாகுபடி செய்யப்பட்டது. பிகார் மாநிலத்தில் தேசிய சராசரியை விட குறைவாக நெல் சாகுபடி செய்யப்பட்ட நிலையில், ஒதிஷா மாநிலத்தில் தேசிய சராசரியை விட அதிகமாக ஒரு ஹெக்டேருக்கு 2537 கிலோ நெல்

சாகுபடி செய்யப்பட்டது. 2009-10ம் ஆண்டில் பிகார், ஒதிஷா மாநிலங்களில் எட்டப்பட்ட கோதுமை விளைச்சல் முறையே ஹெக்டேருக்கு 2062 கிலோ, 1467 கிலோ ஆகும். இதே ஆண்டில் தேசிய சராசரி கோதுமை சாகுபடி 2850 கிலோ. அதே போல் சோளம், பயிர் வகைகள், பட்டாணி, கடுகு, நிலக்கடலை கரும்பு ஆகியவற்றின் விளைச்சலும் தேசிய சராசரியைவிட குறைவாகவே இருந்தன. பயிர் வகைகளின் விளைச்சல் மாறுபடுவதால் இந்த மாநிலங்களில் விவசாயத்தில் பெரும் இழப்பு ஏற்படுவதற்கான வாய்ப்புகள் உள்ளன. இம் மாநிலங்களில் வேளாண் வளர்ச்சியை அதிகரிக்க வேண்டுமானால் இந்த குறைகள் களையப்பட வேண்டும்.

உயிரினம் சார்ந்த மற்றும் உயிரினம் சாராத தடைகள்

கிழக்கிந்தியாவில் பயிர் விளைச்சல் மிகவும் குறைவாக இருப்பதற்கு உயிரினம் சார்ந்த மற்றும் உயிரினம் சாராத தடைகள்தான் காரணமாகும். இந்த இரு மாநிலங்களிலும் பல்வேறு இடங்களிலும் இது குறித்து விவாதிப்பதற்காக கூட்டங்கள் நடத்தப்பட்டன. அப்போது பயிர்களை தாக்கும் நோய்களும், பூச்சிகளும் 25 விழுக்காடு முதல் 40 விழுக்காடு வரை விளைச்சல் இழப்பை ஏற்படுத்துவதாக தெரியவந்தது. இந்த பகுதிகளில் பூச்சிக் கொள்ளி மருந்து தெளிக்கும் வழக்கம் மிகக் குறைவாகவே உள்ளது. இதனால் இம்மாநிலங்களில் அனைத்து வகையான பயிர்களின் விளைச்சல்களும் குறைவாகவே உள்ளது. அதே போல் வெள்ளம், வறட்சி, புயல், மண் உப்புத் தன்மை, மண் அமிலத் தன்மை, தண்ணீர் தேங்குதல் போன்ற உயிரினம் சாராத பிரச்சனைகளாலும் பயிர் விளைச்சல் குறைகிறது. பிகார் மாநிலத்தில் விவசாயம் செய்யப்படும் 22 லட்சம் ஏக்கர் நிலப்பரப்பில் 41 விழுக்காடு பகுதிகள் வெள்ளத்தால் கடுமையாக பாதிக்கப்படும் ஆபத்து உள்ளது. அதேபோல் சுமார் 3 லட்சம் ஹெக்டேர் நிலப்பரப்பில் மண் உப்புத்தன்மையால் சாகுபடி பாதிக்கப்படுகிறது. சுமார் 2.36 லட்சம் ஹெக்டேர் நிலப்பரப்பில் அமிலத்தன்மையால் சாகுபடி பாதிக்கப்படுகிறது. ஒதிஷா மாநிலத்தைப் பொறுத்தவரை 25.7 லட்சம் ஹெக்டேரில் மட்டுமே பயிர் சாகுபடி நடைபெறுகிறது. வெள்ளம் காரணமாக 11.6

லட்சம் ஹெக்டேரிலும் வறட்சி காரணமாக 12.6 லட்சம் ஹெக்டேரிலும் சாகுபடி நடைபெறுவதில்லை. இது தவிர கடலோர உப்புத்தன்மை காரணமாக 1.5 லட்சம் ஹெக்டேரில் சாகுபடி தடைபட்டுள்ளது. ஒதிஷா மாநிலத்தில் பயிர்களில் காணப்படும் நுண்ணூட்டச்சத்து குறைபாடும் விளைச்சலை பாதிக்கிறது. குறிப்பாக துத்தநாகம், போரான், கந்தகம் ஆகியவை விளைச்சலை கடுமையாக பாதிக்கின்றன. எனவே உயிரினம் சார்ந்த மற்றும் சாராத அம்சங்களால் ஏற்படும் பாதிப்புகளை குறைக்கும் வகையில் தொழில் நுட்பங்கள் கண்டறியப்பட வேண்டும். மேம்படுத்தப்பட்ட மற்றும் கலப்பின பயிர் வகைகளை சாகுபடி செய்தல் மற்றும் சிறப்பான மேலாண்மை நடைமுறைகளை பயன்படுத்துதல் ஆகியவற்றின் மூலமாக பயிர்கள் சேதமடைவதை தடுக்க முடியும். ஒருங்கிணைந்த பூச்சி மேலாண்மை மற்றும் நீர்வள மேலாண்மையும் விளைச்சலை அதிகரிப்பதற்கான மற்ற வழிமுறைகள் ஆகும்.

சிறிய அளவிலான நிரப்பரப்புகள்

கிழக்கிந்தியாவில் வேளாண்மை மேம்பாட்டுக்கு தடையாக இருக்கும் பெரிய சவால்களில் ஒன்று விவசாயிகளுக்கு சொந்தமான நிலங்கள் சிறிய பரப்பளவில் இருப்பதாகும். பிகார் மாநிலத்தில் உள்ள ஒட்டுமொத்த வேளாண் நிலப்பரப்பில் 90 விழுக்காடும் ஒதிஷா மாநிலத்தில் 60 விழுக்காடும் குறுகிய நிலப்பரப்பாகும். பிகார் மாநிலத்தின் மொத்த நிலப்பரப்பில் குறுகிய அளவு நிலங்களின் பங்கு 53 விழுக்காடு ஆகும். ஒதிஷாவில் இது 27 விழுக்காடாக உள்ளது. 2005 - 2006ம் ஆண்டில் பீகார் மாநிலத்தில் உள்ள விவசாயிகளின் தனி நபர் நில உடைமை 0.43 ஹெக்டேர் என்ற குறைந்த அளவில் உள்ளது. இது 1995 - 96ம் ஆண்டின் அளவான 0.60 ஹெக்டேர் என்பதை விட குறைவு ஆகும். ஒதிஷா மாநிலத்தில் தனிநபர் நில உடைமை 1.15 ஹெக்டேர் ஆகும். இது தேசிய சராசரியை விட குறைவு என்ற போதிலும் பிகார் மாநிலத்தை விட சற்று அதிகமாகும். இரு மாநிலங்களின் நில உரிமைத்துவத்தில் மிக அதிக அளவில் பாகுபாடுகள் காணப்படுகின்றன பார்க்க அட்டவணை - 2. பிகார் மாநிலத்தில் ஒரு விழுக்காட்டிற்கும் குறைவான வேளாண் குடும்பங்கள்தான்

அட்டவணை - 2

பீகார் மற்றும் ஒதிஷாவில் விவசாயிகள் வைத்துள்ள நிலங்களின் பரப்பு (2005-2006)

பிகார்				ஒதிஷா		
நில அளவு (ஹெக்டேர்)	உரிமையாளர் எண்ணிக்கை (%)	பரப்பளவு (%)	சராசரி நில அளவு (ஹெக்டேர்)	நில உரிமையாளர் எண்ணிக்கை (%)	பரப்பளவு நில அளவு (%)	சராசரி நில அளவு (ஹெக்டேர்)
<1	89.64	53.00	0.25	59.6	26.7	0.52
1.0-2.0	6.68	19.58	1.25	26.5	31.6	1.37
2-4	2.99	18.15	2.59	10.8	24.9	2.65
4-10	0.67	8.09	5.16	2.7	13.1	5.51
>10	0.02	1.18	20.16	0.3	3.6	15.89
மொத்தம்	100.00	100.00	0.43	100.0	100.0	1.15

வேளாண் கணக்கெடுப்பு 200506 (இந்திய அரசு)

நடுத்தர அல்லது பெரிய அளவிலான நிலங்களை கொண்டிருக்கின்றன. இவற்றுக்குச் சொந்தமான நிலங்களின் மதிப்பு பீகாரின் ஒட்டுமொத்த நிலப்பரப்பில் 9.3 விழுக்காடு ஆகும். அதே போல் ஒதிஷாவில் 3 விழுக்காடு மக்கள்தான் 4 ஹெக்டேருக்கும் அதிகமான நிலப்பரப்பை வைத்துள்ளனர். இவர்களிடம் உள்ள நிலங்களின் மதிப்பு ஒதிஷாவில் ஒட்டுமொத்த நிலப்பரப்பில் 17 விழுக்காடு ஆகும். இவ்வாறு இரு மாநில விவசாயிகளும் வைத்துள்ள நிலங்களின் அடிப்படையில் பார்க்கும்போது கடுமையான பாகுபாடு காணப்படுவதால் விவசாயிகளின் வருவாயிலும் ஏற்றத்தாழ்வுகள் காணப்படுகின்றன. அதுமட்டுமின்றி கிராமப்பகுதிகளில் வேளாண் அழுத்தமும் காணப்படுகிறது.

நில அளவு சிறியதாக இருப்பது ஒருபுறம் இருக்க நில உரிமையாளர்கள் அதன் அருகில் இல்லாமல் போவது குத்தகை பல்வகை பயிர்களை ஒன்றாக பயிரிடுவது ஆகியவை குறித்த பிரச்சினைகளால் வேளாண் துறையில் பெரிய அளவில் முதலீடு செய்யப்படுவதில்லை. பிகார் மற்றும் ஒதிஷாவில் நிலங்களை குத்தகைக்கு பெற்று விவசாயம் செய்யும் முறை காணப்படுகிறது. இவ்வாறு குத்தகைக்கு நிலம் பெற்று விவசாயம் செய்யும் உழவர்கள் தங்களுக்கு கிடைக்கும் வருமானத்தில் ஒரு பகுதியையோ பயர்களில் ஒரு பகுதியையோ நில உரிமையாளரிடம் பகிர்ந்து கொள்ள வேண்டும். ஒதிஷா மாநிலத்தில் 75 விழுக்காடு

நிலங்கள் குத்தகை முறையில் சாகுபடி செய்யப்படுகின்றன. இதில் கிடைக்கும் பயிர்களில் ஒரு பகுதி நில உரிமையாளர்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ளப்படுகிறது. இவ்வாறு குத்தகைக்கு விவசாயம் செய்யும்போது நிலத்தை மேம்படுத்துவதற்கோ அல்லது பாசன வசதியை மேம்படுத்துவதற்கோ குத்தகைதாரர்கள் முன்வருவதில்லை.

பலவீன அமைப்புகள்

வேளாண் துறைக்கும் அது சார்ந்த செயல்பாடுகளுக்கும் உதவி செய்யக்கூடிய நிதி, காப்பீடு மற்றும் சந்தைப்படுத்தும் அமைப்புகள் மிகவும் பலவீனமான நிலையில் உள்ளன. இவை பிகார் மற்றும் ஒதிஷாவில் குறைந்த அளவிலேயே காணப்படுகின்றன. வேளாண்மைக்காக ஒதுக்கீடு செய்யப்படும் கடனின் அளவு ஆண்டுக்கு ஆண்டு அதிகரிக்கப்படும்போதிலும் அதை பிகார், ஒதிஷா மாநில விவசாயிகள் பயன்படுத்திக் கொள்வதற்கு வசதியாக இரு மாநிலங்களிலும் போதிய அளவுக்கு வங்கி கட்டமைப்புகள் இல்லை. இதனால் இரு மாநிலங்களிலும் மிகக் குறைந்த எண்ணிக்கையிலானவர்களுக்கு மிகக் குறைந்த அளவில்தான் வேளாண் கடன் வழங்கப்படுகிறது. இது தொடர்பாக அண்மையில் நடத்தப்பட்ட ஆய்வில் பஞ்சாப் மாநிலத்தில் உள்ள வங்கிகள் எவ்வளவு பேருக்கு சேவை செய்கின்றனவோ அதைவிட நான்கு மடங்கு அதிக அளவிலான

மக்களுக்கு பிகார் வங்கிகள் சேவை செய்வது தெரியவந்துள்ளது. ஒதிஷா மாநிலத்திலும் இதே நிலையே காணப்படுகிறது. வேளாண் துறை காப்பீட்டு நிறுவனங்கள், வேளாண் தொழில் நுட்பங்கள் விரிவுபடுத்தப்பட்ட சேவை வழங்கும் அமைப்புகள் ஆகியவையும் இந்த இரு மாநிலங்களிலும் குறிப்பிடத்தக்க அளவில் வளர்ச்சி அடையவில்லை. சிறிய அளவில் நிலம் வைத்திருக்கும் விவசாயிகள் தங்களுக்கான சேவைகள் இடுபொருட்கள் ஆகியவற்றை பெறவும் தாங்கள் உற்பத்தி செய்த பொருட்களை சந்தைக்கு கொண்டு செல்லவும் அதிகமாக செலவு செய்ய வேண்டிய நிலையில் இப்பிரச்சினைக்கு தீர்வு காண்பது பெரும் சவாலாக உள்ளது.

உட்கட்டமைப்பு வசதி குறைவு

பிகார் ஒதிஷா ஆகிய மாநிலங்கள் உட்கட்டமைப்பு வசதிகளையும் அவை சார்ந்த சேவைகளையும் மேம்படுத்துவதில் அண்மைகாலத்தில் மிகப் பெரிய அளவில் முன்னேற்றம் கண்டுள்ள போதிலும் அம் மாநிலங்களில் தற்போதுள்ள கட்டமைப்பு வசதிகள் போதுமானவை அல்ல. வேளாண் சந்தைகள் போதிய அளவில் உருவாக்கப்படவில்லை. இருமாநிலங்களிலும் எங்கோ சில இடங்களில்தான் இத்தகைய சந்தைகள் காணப்படுகின்றன. போதிய அளவில் சந்தைகள் இல்லாததால் விவசாயிகள் தங்களின் விளைபொருட்களான நெல் கோதுமை, சோளம் ஆகியவற்றுக்கு அரசால் நிர்ணயிக்கப்படும் குறைந்தபட்ச கொள்முதல் விலையைவிட குறைந்த விலையையே பெற முடிகிறது. ஏற்கனவே செயல்பாட்டில் உள்ள சந்தைகளிலும் குளிர் கிடங்கு வசதி, கிடங்கு வசதி, தரம் பிரிக்கும் வசதி ஆகியவை இல்லை. கட்டமைப்பு வசதி குறைபாடு ஒருபுறம் இருக்க, கொள்கை முடக்கம் காரணமாக இந்த மாநிலங்களில் வேளாண் சந்தைகளில் செயல்பாடுகள் பாதிக்கப்பட்டுள்ளன. பிகாரில் சந்தை ஒழுங்கு முறை அமைப்பு இல்லாததாலும், ஒதிஷாவில் மாதிரி சந்தை சட்டம் முழுமையாக செயல்படுத்தப்படாததும் இம்மாநிலங்களில் சந்தை மேம்பாட்டை கடுமையாக பாதித்துள்ளன.

வேளாண் சந்தைகள் மட்டுமின்றி பொதுவான கட்டமைப்பு வசதிகளும் பிகாரில்

உருவாக்கப்படவில்லை. மோசமான சாலைகள், நலிவடைந்த மின்துறை, பலவீனமான பாசன அமைப்பு ஆகிய சவால்களை பிகார் எதிர்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. ஒதிஷா மாநிலத்தைப் பொறுத்தவரை சாலை மற்றும் கட்டமைப்பு வசதிகள் திருப்தியளிக்கும் வகையில் உள்ளன. ஆனால் கிராமப் பகுதிகளில் மின் கட்டமைப்பு வசதிகள் மேற்கொள்ளப்படாததும் பாசன அமைப்புகள் வலுவில்லாமல் இருப்பதும் வேளாண் வளர்ச்சிக்கு தடையாக உள்ளன. இந்த கட்டமைப்பு வசதிகளை மேம்படுத்தினால் அவை இரு மாநிலங்களிலும் வேளாண் வளர்ச்சிக்கு பேருதவி புரியும்.

கிழக்கிந்தியாவில் விவசாயத்தை வலுப்படுத்துதல்

கிழக்கிந்தியாவில் வேளாண் தொழிலுக்கு தடையாக இருக்கும் சில சவால்களை அகற்றவும், புதிய வாய்ப்புகளை உருவாக்கவும் மேற்கொள்ள வேண்டிய நடவடிக்கைகள் பின்வருமாறு:

வேளாண் துறையில் முதலீட்டுக்கு முன்னுரிமை அளித்தல்

பிகார், ஒதிஷா ஆகிய மாநிலங்களில் பொருளாதார மற்றும் சமூக சேவை துறைகளில் செய்யப்படுவதைவிட வேளாண் துறையில் செய்யப்படும் முதலீடு மிகவும் குறைவு ஆகும். பயிற்சி சாகுபடி, கால்நடை வளர்ப்பு, பால் வளம், மீன் வளர்ப்பு போன்ற வேளாண் துறையின் பல்வேறு உட்பிரிவுகளுக்கு ஒதுக்கப்படும் நிதி, அந்த உட்பிரிவுகளின் உற்பத்திக்கு ஏற்ற அளவில் இல்லை. வேளாண் துறையில் உற்பத்தித் திறனை அதிகரித்தல், பன்முகத் தன்மையையும் மேம்படுத்துதல், வெள்ளத்தைக் கட்டுப்படுத்த கட்டமைப்பு வசதிகளை உருவாக்குதல், பாசன மற்றும் நீர் வெளியேற்ற மேலாண்மைக்கான கட்டமைப்பு, நில மேம்பாடு ஆகியவற்றுக்கு அதிக அளவில் நிதி ஒதுக்கீடு செய்ய வேண்டும் என்று வேளாண் துறையினர் வலியுறுத்தி வருகின்றனர். கால்நடை துறையில் முதலீடு அதிகரிக்கப்பட வேண்டும்.

அதே போல் இந்த பகுதியில் பால் வளமும் வளர்ச்சி அடைவதற்கு அதிக வாய்ப்புகள் உள்ளன. காய்கறிகள் மற்றும் பழங்கள் வணிகமும் புதிய வளர்ச்சியை எட்டக்

அட்டவணை 3

பிகார் மற்றும் ஒதிஷாவில் முக்கிய பயிர்களின் விளைச்சல் இடைவெளி

பயிர் / ஆண்டு		பிகார்		ஒதிஷா	
		TE 1999/00	TE 2009/10	TE 1999/00	TE 2009/10
நெல்	சராசரி விளைச்சல்	1,495	1,335	1,154	1,528
	விளைச்சல் திறன்	2,511	2,532	2,143	2,305
	மாறுபாடு (%)	28.2	37.2	38.2	27.5
கோதுமை	சராசரி விளைச்சல்	2,086	2,170	1,351	1,346
	விளைச்சல் திறன்	2,631	3,089	2,000	2,000
	மாறுபாடு (%)	15.1	19.8	25.7	24.0
சோளம்	சராசரி விளைச்சல்	2,056	2,585	1,182	1,124
	விளைச்சல் திறன்	2,949	3,629	1,780	2,750
	மாறுபாடு (%)	29.1	36.6	30.2	45.8
பருப்பு வகைகள்	சராசரி விளைச்சல்	835	846	399	292
	விளைச்சல் திறன்	1,271	1,313	594	432
	மாறுபாடு (%)	20	22	24.9	23.6

ஆதாரம் : வேளாண் துறை அமைச்சகம் (2011)

கூடும். இதற்காக சந்தைகள், குளிர் கிடங்குகள், கிடங்குகள் உள்ளிட்ட கட்டமைப்பு வசதிகள் ஏற்படுத்தப்பட வேண்டும். வேளாண் துறையில் அறுவடைக்குப் பிந்தைய பணிகள் மற்றும் சந்தைப்படுத்துவதற்கான கட்டமைப்பை உருவாக்க தனியார் துறை முதலீட்டை ஈர்க்கும் வகையில் வணிக மாதிரிகள் உருவாக்கப்பட வேண்டும். வேளாண் ஆராய்ச்சி மற்றும் விரிவாக்க அமைப்புகளுக்கு புத்துயிர் ஊட்டுவதுடன் அவற்றின் செயல்பாடுகளுக்குத் தேவையான அளவுக்கு நிதியும் ஒதுக்கப்பட வேண்டும். வேளாண் துறைக்கு அதிக அளவில் நிதி ஒதுக்கீடு செய்வதன் மூலம் அனைவருக்கும் பயன் அளிக்கும் வளர்ச்சியை ஏற்படுத்துவதுடன் வறுமை மற்றும் நுண்நூட்டச்சத்து குறைப்பாட்டை போக்க முடியும்.

விளைச்சல் இடைவெளியை நிரப்பதல்

கிழக்கு இந்தியாவில் வேளாண் உற்பத்தி குறைவாக இருப்பதற்கு காரணம் அங்குள்ள விவசாயிகளுக்கு சிறந்த வேளாண் நடைமுறைகள் குறித்து எதுவும் தெரியாததுதான். இப்போதுள்ள தொழில்நுட்பங்களைக் கொண்டு அவர்களுக்கு சிறந்த நடைமுறைகளை பயிற்றுவிப்பதன் மூலம் விளைச்சல் இடைவெளியை நிரப்ப முடியும்.

பிகார் மற்றும் ஒதிஷாவில் ஒவ்வொரு பயிரிலும் எவ்வளவு விளைச்சலை எட்ட முடியும்? (விளைச்சல் திறன்), எட்டப்பட்ட சராசரி விளைச்சல், மாறுபாடு ஆகியவை குறித்த விவரங்கள் அட்டவணை 3ல் தரப்பட்டுள்ளன.

பிகார், ஒதிஷா ஆகிய இரு மாநிலங்களிலும் அனைத்து வகை பயிர்களிலும் விளைச்சல் திறனுக்கும் சராசரி விளைச்சலுக்கும் இடையிலான வித்தியாசம் பெரிய அளவில் இருப்பதை மேற்கண்ட அட்டவணையிலிருந்து அறிய முடிகிறது. எனினும் அதிக விளைச்சல் தரும் பயிர் வகைகளை பயிரிடுதல், மேம்படுத்தப்பட்ட தொழில்நுட்பங்களை பயன்படுத்துதல், சிறந்த நடைமுறைகளை கடைபிடித்தல் ஆகியவற்றின் மூலம் விளைச்சலை குறிப்பிடத்தக்க அளவில் அதிகரிக்க முடியும். முதல் நிலை மாதிரி விவசாயத்தில் அதிக விளைச்சல் எட்டப்பட்டு இருப்பது இதற்கு உதாரணம் ஆகும். அதிக விளைச்சல் தரும் பயிர் வகைகள், சிறந்த மேலாண்மை நடைமுறைகள் ஆகியவை வேளாண் உற்பத்தியை அதிகரிக்கும் திறன் கொண்டவையாகும். சிறந்த மண் மற்றும் நீர்வளம், விதை மாற்ற வசதிகள், தொழில்நுட்பங்கள், தீவிர சாகுபடி முறை

போன்றவை கிழக்கு இந்தியாவில் வேளாண் உற்பத்தியை அதிகரிக்க உதவி செய்யும் சில அம்சங்களாகும்.

விவசாயிகளை சந்தைகளுடன் இணைத்தல்

கிழக்கு இந்தியாவில் சிறு மற்றும் குறு விவசாயிகள்தான் அதிக அளவில் உள்ளனர். இவர்கள் குறைந்த அளவில் பொருட்களை உற்பத்தி செய்வதால் அவர்களால் சந்தைகளை அணுக முடிவதில்லை. சூப்பர் மார்க்கெட்டுகள் நிர்ணயிக்கும் தரங்கள் மற்றும் நிகழ்கால வணிக நடைமுறையின் கீழ் கடைபிடிக்க வேண்டிய துப்புரவு அளவீடுகள் போன்றவை குறித்த விவரங்கள், இம்மாநிலங்களில் உள்ள விவசாயிகளுக்கு தெரியவில்லை. எனவே இம் மாநிலங்களில் உள்ள சிறு விவசாயிகளை உள்ளூர் மற்றும் உலக சந்தைகளுடன் இணைக்க வேண்டியது அவசியமாகும். இதற்கான வெற்றிகரமான முன் மாதிரிகள் இந்த மாநிலங்களில் உள்ளன. அவற்றை மேம்படுத்தி பரவலாக்குவதுதான் உடனடியாக செய்யப்பட வேண்டிய வேலையாகும். விவசாயிகளை சந்தைகளுடன் இணைப்பதற்காக மேற்கொள்ளப்பட வேண்டிய பணிகளில், 1) சிறப்பு வேளாண் மண்டலங்களை உருவாக்குதல், 2) ஒப்பந்த அடிப்படையில் விவசாயம் செய்வதற்கான மாதிரி சந்தை சட்டத்தை இயற்றுதல், 3) சந்தைகள், வேளாண் பதனம் மற்றும் நில மேம்பாட்டில் முதலீடு செய்வதற்காக பெருநிறுவனங்களை ஈர்த்தல், 4) விலைகளை உறுதி செய்வதற்காகவும் சந்தை சார்ந்த பாதிப்புகளை மட்டுப்படுத்துவதற்காகவும் ஒழுங்குமுறை அமைப்புகளை நடைமுறைப்படுத்துதல் ஆகியவை மிகவும் முக்கியமானவையாகும்.

அமைப்புகளை கட்டுப்படுத்துதல் மற்றும் கட்டமைப்பை மேம்படுத்துதல்

கிழக்கிந்தியாவில் அமைப்புகளை வலுப்படுத்தவும், கட்டமைப்பு வசதிகளை மேம்படுத்தவும் ஏராளமான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள வேண்டி உள்ளது. அவற்றில் முதன்மையான நடவடிக்கை நிலச் சீர்திருத்தம் ஆகும். நில ஆவணங்களை திருத்துதல், நில உரிமம் தொடர்பான பிரச்சினைகளுக்கு தீர்வு காணுதல், குத்தகை சந்தைகளை சரி செய்தல்

ஆகியவைதான் நிலச் சீர்திருத்தத்தின்படி மேற்கொள்ளப்படவேண்டிய பணிகளில் முக்கியமானவையாகும். சிறிய அளவில் நிலம் வைத்திருப்பவர்கள் விவசாயத்தில் தீவிரமாக ஈடுபடுவதை உறுதி செய்ய வேண்டுமானால் கூட்டுறவு அமைப்புகள், ஒப்பந்த அடிப்படையிலான விவசாயம், உழவர் அமைப்புகள், சுய உதவிக் குழுக்கள் ஆகியவற்றை வலுப்படுத்தவேண்டியது அவசியமாகும். அதே போல் வேளாண் கடன் வசதி காப்பீடு வசதி, இடுபொருள் சேவைகள், விரிவாக்க சேவைகள் ஆகியவற்றையும் வலுப்படுத்த வேண்டும். அப்போதுதான் சிறு விவசாயிகள் அதிக அளவில் விவசாயம் செய்ய முன்வருவார்கள். அத்துடன் அடிப்படை கட்டமைப்பு வசதிகள், குறிப்பாக ஊரக சாலைகள், சந்தை அமைப்புகள், மின்சாரத்துறை ஆகியவையும் வலுப்படுத்தப்பட வேண்டும் அப்போதுதான் வேளாண் துறையை முன்னேற்ற முடியும். உற்பத்தியை அதிகரிக்கவும், பாதிப்புகளை குறைக்கவும், பாசன வசதி மற்றும் நீர் வெளியேற்றம் கட்டமைப்புகளை உருவாக்க முன்னுரிமை அளிக்கப்பட வேண்டும்.

வேளாண் வளர்ச்சிக்கான நடவடிக்கைகளை வரிசைப்படுத்துதல்

விரைவுபடுத்தப்பட்ட உள்ளடக்கிய நீடித்த வேளாண் வளர்ச்சியை உறுதி செய்வதற்காக பல்வேறு நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும். அந்த நடவடிக்கைகள் எவை எவை என்று அடையாளம் கண்டு, அவற்றை அவசரத் தேவைக்கு ஏற்ப முன்னுரிமை அடிப்படையில் வரிசைப்படுத்தி செயல்படுத்த வேண்டும். கிழக்கிந்தியாவில் இத்தகைய நடவடிக்கைகளை எந்த வரிசையில் செயல்படுத்த வேண்டும் என்பது குறித்து அட்டவணை 4ல் விளக்கப் பட்டிருக்கிறது. கடந்த கால அனுபவங்கள் பல்வேறு பயிலரங்குகளில் பெறப்பட்ட தகவல்கள், விவசாயம் தொடர்புடைய பல்வேறு தரப்பினருடனும் நிகழ்த்த விரிவான உரையாடல்களின் போது தகவல்கள் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் இந்த முன்னுரிமை நடவடிக்கைகள் வரிசைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

செயல்படுத்தப்பட

வேண்டிய காலம் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டிய நடவடிக்கை

உடனடியாக செய்யப்பட வேண்டியவை	கால்நடை வளர்ப்பு, தோட்டக்கலை, மீன் வளத் துறையை மேம்படுத்துதல் ● மேம்படுத்தப்பட்ட மற்றும் கலப்பின பயிர் வகைகளை ஏற்றுக் கொள்ளவும் தொழிற்றுட்பங்களை பயன்படுத்தவும் உதவி செய்தல் ● சிறிய நீர்பாசன திட்டங்களை செயல்படுத்த முதலீடு செய்தல் ● வேளாண் விளைபொருட்களை கூட்டாக தயாரிப்பதற்கு வசதியாக உழவர் மன்றங்கள், உழவர் சங்கங்கள், உழவர் கூட்டுறவு அமைப்புகள் ஆகியவற்றை ஏற்படுத்த உழவர்களை ஓடுங்கிணைத்தல்.
1-2 ஆண்டுகள்	● விதைத்துறையை, குறிப்பாக நெல், சோளம், காய்கறி சார்ந்த விதைத்துறையை வலுப்படுத்துதல். ● சந்தைகளை உருவாக்குதல் ● குளிர் கிடங்குகளை மற்றும் கிடங்குகளை உருவாக்குவதில் தனியார் துறை முதலீட்டை விரைவுபடுத்துதல் ● விரிவாக்க சேவைகள் உள்ளிட்ட இடுபொருள் சேவைகளும், காப்பீடு மற்றும் கடன் வசதிகளும் வழங்கப்படுவதை மேம்படுத்துதல். ● வேளாண் ஆராய்ச்சிக்கு மீண்டும் முக்கியத்துவம் அளித்தல் ● செயற்கை கருவுருவாக்கம் மற்றும் இனப்பெருக்க சேவைகளை வலுப்படுத்துதல்.
2-5 ஆண்டுகள்	● நிலச்சீர்திருத்தம் மற்றும் நில மேம்பாடு . ● உள்நாட்டு மற்றும் ஏற்றுமதி சந்தைக்காக விதை உற்பத்தியை வணிகமயமாக்குதல் ● வேளாண் எந்திரமயமாக்கலை ஊக்குவித்தல் ● ஊரக சாலைகளை மாநில மற்றும் தேசிய நெடுஞ்சாலைகளுடன் இணைத்தல், ● விலங்கு காலைநடை சேவையை வலுப்படுத்துதல்
5-7 ஆண்டுகள்	● நெல் பயிரிடப்பட்ட பிறகு வேறு பயிரை பயிரிடும் முறையை வலுப்படுத்துதல் ● நீர்வள மேம்பாடு மற்றும் மேலாண்மையில் திறமையை அதிகரித்தல் ● நீரை வெளியேற்றுதல் மற்றும் வெள்ளத்தடுப்பு நடவடிக்கைகளை உறுதி செய்தல் ● மின்னூற்பத்தித் துறையை வலுப்படுத்தி வேளாண்துறைக்கு தரமான மின்சாரம்

முடிவுரை:

கிழக்கு இந்தியாவில் விவசாயம் முன்னேற்றமடைந்து வருகிறது என்ற போதிலும் கொள்கைகள், நிறுவனங்கள் மற்றும் சந்தைகளை சீரமைப்பதன் மூலமும், வேளாண் கட்டமைப்புகளை உருவாக்குவதன் மூலமும் விவசாயத்தின் முன்னேற்ற வேகத்தை அதிகரிக்க வேண்டும். பிகார் மற்றும் ஒதிஷாவில் வேளாண் துறைக்கு முன் உள்ள பல்வெறு சவால்களை இந்த கட்டுரை ஆவணப்படுத்தியிருக்கிறது. அதேநேரத்தில் இரு மாநிலங்களிலும் உள்ள இயற்கை வளங்கள் மற்றும் வாய்ப்புகளைப் பயன்படுத்தி விவசாயத்தை மேம்படுத்துவதற்கான வாய்ப்புகள் குறித்தும் இந்த கட்டுரையில் விளக்கப்பட்டிருக்கிறது. சவால்களை சமாளித்து வாய்ப்புகளை அதிகரிக்க வேண்டுமானால், வேளாண்துறையில் அதிக அளவில் முதலீடு செய்யப்பட வேண்டும். அதிக வருவாய் ஈட்டும் திறன் கொண்ட பால்வளம், கோழிவளர்ப்பு, உள்நாட்டு

மீன்வளர்ப்பு, தோட்டக்கலைப் பொருட்கள் ஆகியவற்றை வளர்த்தெடுப்பதற்காக முறையான கொள்கைகள், அமைப்புகள், கட்டமைப்பு வசதிகள் ஆகியவை ஏற்படுத்தப்பட வேண்டும். மேலே குறிப்பிடப்பட்ட நடவடிக்கைகளின் அடிப்படையில், மத்திய அரசில் உள்ள பல்வேறு துறைகளையும், விவசாயிகள், சேவை வழங்குபவர்கள், தனியார் துறையினர், வேளாண் பதனீட்டாளர்கள், குடிமக்கள் சமுதாய அமைப்புகள் உள்ளிட்ட வேளாண் துறை சம்பந்தப்பட்ட அனைவரையும் ஓடுங்கிணைத்து விரிவான செயல்திட்டம் உருவாக்கப்பட வேண்டும். இவற்றை செய்து வேளாண்துறையை அதிக, உள்ளடக்கிய, நீடித்த வளர்ச்சி கொண்டதாக உருவாக்கவும், அதன் மூலம் கிழக்கு இந்தியாவில் வறுமை மற்றும் நுண்ணூட்டச் சத்துக்குறைபாட்டை போக்குவதற்கு போதுமான அரசியல் துணிச்சலும், நிர்வாகத் திறமையும் தேவை.

உங்களுக்குத் தெரியுமா?

சிபில் ஸ்கோர் என்றால் என்ன?

சிபில் (CIBIL) எனப்படுவது கடன் தகவல் அலுவலகமாகும். இதுதான் இந்தியாவின் முதல் கடன் தகவல் நிறுவனமாகும். இது கடந்த 2000மாவது ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் நிறுவப்பட்டது. இந்தியாவின் நிதித்துறை மேம்பாட்டிற்கு இது பெரும் பங்காற்றுகிறது. அதாவது வாடிக்கையாளர்களுக்கு கடன் வழங்கும் நிறுவனங்களின் செயல்பாடுகளுக்கு உதவியும் வாடிக்கையாளர்கள் சிறந்த வட்டி விகிதத்தில் விரைவான முறையில் கடன்களைப் பெறவும் இது உதவுகிறது. தனிநபர் சார்ந்த கடன்கள் மற்றும் கடன் அட்டைகள் குறித்த விபரங்கள் அனைத்தையும் சிபில் சேகரித்து பாதுகாக்கிறது. இந்த விபரங்கள் அனைத்தையும் ஒவ்வொரு மாதமும் சிபில் அமைப்புக்கு அதன் உறுப்பினர் வங்கிகள் மற்றும் பிற கடன் வழங்கும் நிறுவனங்கள் வழங்கி வருகின்றன. இதன் அடிப்படையிலேயே, சிபில் அமைப்பு வாடிக்கையாளர்களின் கடன்கள் குறித்த கடன் தகவல் அறிக்கைகள் மற்றும் கடன் அம்ச குறியீடுகள் ஆகியவற்றை தயாரித்து கடன் வழங்கும் நிறுவனங்களுக்கு அளிக்கிறது. இந்த அறிக்கைகளை மதிப்பீடு செய்த பின்னரே கடன் வேண்டி வரும் விண்ணப்பங்களுக்கு அனுமதி அளிக்கப்படுகிறது. இந்த வகையான கோப்புகளை அழிக்கவோ, அதில் மாற்றங்களை ஏற்படுத்தவோ சிபில் அமைப்பு முயலாது. தவிர, வாராக் கடன் குறித்த பட்டியல் எதையும் அது பராமரிக்காது. கடன் வழங்கும் நிறுவனத்துக்கு கடன் அம்ச குறியீடுதான், முதல் அபிப்பிராயத்தை ஏற்படுத்துகிறது. இந்த குறியீடுகள் சிறப்பாக இருக்கும்பட்சத்தில் வாடிக்கையாளர் கடன் பெறுவது சுலபமாக இருக்கும்.

சிபில் குறியீட்டை பாதிக்கும் அம்சங்கள் பல உள்ளன. அதில் முக்கியமானது வாடிக்கையாளரின் கடன் விபரங்கள் குறித்த வரலாறு. இது கடன் அம்ச குறியீட்டை 35 சதவீதம் வரை தீர்மானிக்கிறது. மேலும், நம்முடைய அனைத்து கடன்களையும் உரிய

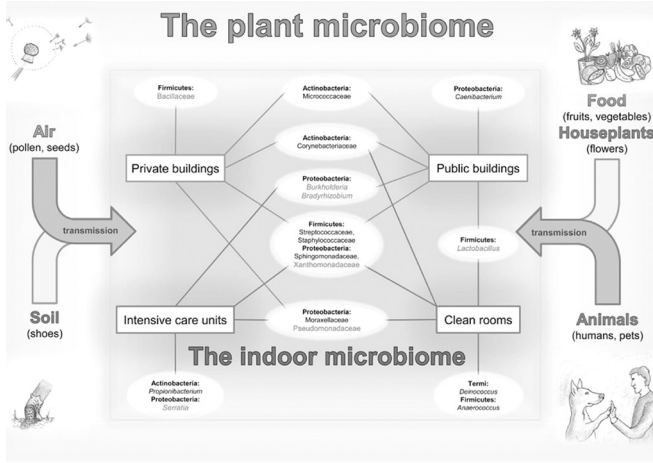

நேரத்திற்குள் செலுத்தியிருக்க வேண்டும். ஏதேனும் ஒரு தவறு நடந்திருந்தாலும் குறியீடு பாதிக்கப்படும். கடன் வழங்கும் நிறுவனத்திற்கு வாடிக்கையாளர் செலுத்தவேண்டிய தொகை குறியீட்டை தீர்மானிப்பதில் 30 சதவீதம் வரை உதவுகிறது. இதில் 2 முக்கிய அம்சங்கள் என்னவென்றால் வாடிக்கையாளருக்கு அளிக்கப்படும் மொத்த கடன் அட்டையின் கால அளவு மற்றும் அவர் பயன்படுத்தும் பணத்தின் சதவீதமாகும். அதுமட்டுமின்றி, கடன் அட்டையை பன்படுத்தும் கால அளவும் குறியீட்டை தீர்மானிப்பதில் 15 சதவீதம் வரை பங்காற்றுகிறது. நாம் உரிய நேரத்தில் கடன் தொகையை செலுத்திவிட்டால் நம்முடைய குறியீடு சிறப்பாக உயரும். வாடிக்கையாளர் புதிய கடனுக்காக விண்ணப்பித்திருந்தால் அந்தத் தொகையானது குறியீட்டை 10 சதவீதம் வரை தீர்மானிக்கிறது. இத்தகைய கடன் அம்ச குறியீட்டை குறித்து வங்கிகள் தீவிர விசாரணைகளை மேற்கொள்ளும் பட்சத்தில் அது குறியீட்டுக்கு பின்னடையே ஏற்படுத்தும். பாதுகாக்கப்பட்ட கடன் மற்றும் கடன் அட்டைகள் ஆகியவற்றை கொண்டுள்ள

வாடிக்கையாளர்களுக்கு மற்றவர்களைவிட அதிகமான குறியீடு கிடைக்கும். பொதுவாகவே, 300லிருந்து 900 வரை குறியீடுகள் இருக்கும். குறியீடு 700க்கு மேல் இருந்தால் அது நல்ல கடன் நிர்வாகத்தை உணர்த்தும்.

ஆய்வு ஒன்றின்படி, 92 சதவீத வாடிக்கையாளர்களுக்கு கடன் அம்ச குறியீடு குறித்து தெரிந்திருக்கவில்லை. அதோடு கடன் தொகையை உரிய நேரத்தில் செலுத்தாமல் போனால் ஏற்படும் பாதிப்பையும் அவர்கள் உணரவில்லை. எனவே, கடன் குறித்த விழிப்புணர்வு இந்தியாவில் ஏற்பட வேண்டியுள்ளது என்பது தெளிவாகிறது.

மைக்ரோபையோம் (Microbiome) என்றால் என்ன?

மைக்ரோபையோம் (Microbiome) என்ற சொல்லை உருவாக்கியவர் ஜோஷ்வா லெடர்பர்க். நம்முடைய உடலின் இரைப்பைப் பாதைகள், உமிழ்நீர், தோலின் மேல் மற்றும் ஆழமான உட்பகுதிகளில் கூட்டாக வாழும் நோய் உண்டாக்குகிற நுண்ணுயிர்கள் சமூகமே மைக்ரோபையோம் எனப்படும். இந்த நுண்ணுயிர்கள் நம் உடலுக்கு பல்வேறு நன்மைகளை செய்கின்றன. இவை பல வகையான ரசாயன மாற்றங்களை ஏற்படுத்துகின்றன. நம் குடலின் மேல் பகுதியில் ஜீரணமாகாமல் இருக்கின்ற மாவுச் சத்துக்களை புளித்தல் மற்றும் உறிஞ்சுதல் போன்ற செய்முறைகள் மூலம் இந்த நுண்ணுயிர்கள் ஜீரணித்து உடலுக்கு சக்தியை அளிக்கிறது. அதுமட்டுமின்றி,

நோய் ஏற்படுத்தும் பாக்டீரியாக்கள், பூஞ்சை, வைரஸ் கிருமிகள், ஒட்டுண்ணிகள் மற்றும் நச்சுகள் ஆகியவை உணவு மற்றும் பானங்கள் வழியாக நம் உடலில் புகும்போது இவை இயற்கையான தடையாக விளங்குகிறது. மேலும், நம் உடலுக்குத் தேவையான முக்கிய ஊட்டச்சத்துக்களை தொகுக்கிறது. தவிர B1, B2, B3, B6, B12, K2 போன்ற உயிர்ச்சத்துக்கள் மற்றும் போலிக் அமிலம், பேண்டோதினிக் அமிலம் போன்றவற்றையும் கூட்டுகிறது. பித்த அமிலங்கள், ஸ்டெரோல்ஸ் மற்றும் செனோபயோடிக்ஸ் ஆகியவை ஏற்படுத்தும் ரசாயன மாற்றங்களில் இந்த நுண்ணுயிர்கள் பங்கு வகிக்கிறது. நன்மையை ஏற்படுத்தும் இத்தகைய நுண்ணுயிர்கள் நம் குடலின் சுவர்ப்பகுதிகளில் காணப்படும் கார அமிலத் தன்மையை குறைத்துவிடும். இதனால் தீமை உண்டாகும் பேக்டீரியாக்கள் இங்கு வாழ முடியாத சூழல் ஏற்படுகிறது.

மனித உடலில் உள்ள உயிரணுக்களைவிட இத்தகைய நுண்ணுயிர் உயிரணுக்கள் 10 மடங்குகளுக்கு மேல் அதிகமாக இருக்கின்றது. இருப்பினும் இவற்றின் மொத்த எடை 200 கிராம்கள் ஆகும். இவை பொதுவாகவே நோய் உண்டாக்குவதில்லை என்றபோதிலும், இவற்றின் வளர்ச்சி அதிகம் எனும்பட்சத்தில் நோய் உண்டாக்கலாம். இவை நம் உடலுடன் இசைவாக கூட்டு வாழ்வு நடத்துகிறது. எனவே, நம் உடலுக்கு பாதிப்பை ஏற்படுத்துவதில்லை.

இவை ஒற்றை உயிரணு கொண்ட ஆர்கியா எனப்படும் நுண்ணுயிர் உயிரினத்தை சேர்ந்தது. பல்வேறு வகையான இத்தகைய நுண்ணுயிர்கள் நம் உடலின் குறிப்பிட்ட பகுதிகளில் வாழ்ந்துகொண்டு ஒரே விதமான செயல்பாட்டை செயல்படுத்தக் கூடியது. உதாரணமாக, இரு நபர்களின் நாக்குப் பகுதிகளில் வாழும் வெவ்வேறான வகை நுண்ணுயிர்கள் ஒரே மாதிரியான செயல்முறை மூலம் சர்க்கரையை பிரிக்கிறது. இந்த நுண்ணுயிர்கள் குறித்த ஆய்வை தற்போதைய தொழில்நுட்பங்கள் மூலம் பரிசோதனைக் கூடத்தில் மேற்கொள்ள இயலவில்லை. டி.என்.ஏ. வரிசைப்படுத்தும் முறையில் கையாளப்படும் நவீன நுட்பங்கள் வாயிலாக இவை ஆராயப்படுகிறது. ●

தொழில் திறமை மேம்பாடும் வேலைவாய்ப்பும்

- கே.என். ஸ்ரீனிவாசன்

"உலகில் நமது நாட்டில்தான் அதிக அளவிலான இளைஞர்கள் உள்ளனர். இந்த வாய்ப்பை பயனுள்ளதாக்கிக் கொள்ளுவது குறித்து நாம் எப்பொழுதேனும் சிந்தித்து இருக்கிறோமா? இன்றைய உலகிற்கு திறமை மிக்கத் தொழிலாளர்கள் தேவைப்படுகிறார்கள். அதேபோல் நமது நாட்டிற்கும் திறமையான தொழிலாளர்கள் அவசியமாகும். நமது நாட்டில் வளர்ச்சியை ஊக்குவிக்க வேண்டுமென்றால், திறமையை வளர்ப்பது நமது குறிக்கோளாக இருக்க வேண்டும். லட்சக்கணக்கான நமது இளைஞர்கள் திறமையை வளர்த்துக் கொள்ள முன்வர வேண்டும். இதற்கென நாடு முழுவதும் கட்டமைப்பு வசதி இருக்க வேண்டும்.

- பிரதமர் நரேந்திர மோதி

முன்னுரை : அண்மையில் வெளியிடப்பட்ட ஐ.நா. அறிக்கை ஒன்று சுவாரசியமான தகவல் ஒன்றை தெரிவிக்கிறது. உலக மக்கள் தொகை 4ல் ஒரு பங்கு அதாவது 1.8 பில்லியன் பேர் 10 முதல் 24 வயது பிரிவைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று இந்த அமைப்பு கூறுகிறது. மற்ற உலக நாடுகளுடன் ஒப்பிடுகையில், இந்தியாவில்தான் இந்த இளைய சமுதாயத்தினரின் விகிதம் உயர் அளவில் இருப்பதாக, ஐக்கிய நாட்டு சபையின் மக்கள் தொகை நிதியத்தின் இந்த அறிக்கை கூறுகிறது. வட ஐரோப்பிய நாடுகள் கணிசமான முதுமை மக்களைப் பெற்றிருப்பதாகக் கூறும் இந்த அறிக்கை பிரிட்டனில் உள்ள இளைய தலைமுறையினர் எண்ணிக்கை இந்தியாவை விட 10 சதவீதம் குறைவு என்று தெரிவிக்கிறது. ஆனால் இந்தியாவின் இந்த சிறப்புமிக்க தனித்தன்மை வெகுநாட்களுக்கு நீடிக்காது என்றும் இந்த அறிக்கை எச்சரிக்கை தருகிறது. அடுத்த 35 ஆண்டுகளில் இந்த நிலைமை மாறும் என்பதும் இந்த அறிக்கையின் கணிப்பாகும். எனவே இப்பொழுது நமது நாட்டிற்குக் கிடைத்துள்ள இந்த நல்ல வாய்ப்பை பயனுள்ள வகையில் மாற்றி அமைப்பதற்கான வழிமுறைகளைக் காண வேண்டியது அவசியமாகிறது.

பிரதமரின் உரை

இந்தப் பின்னணியில் பிரதமர் நரேந்திர மோதி கடந்த சுதந்திரதினத்தன்று

நாட்டு மக்களுக்கு ஆற்றிய உரை நினைவு கூரத்தக்கதாகும். தில்லி செங்கோட்டைக் கொத்தளத்தில் இருந்து ஆற்றிய அவரது முதலாவது விடுதலை தினப் பேச்சில், அரசின் சமூக பொருளாதார கொள்கைகளை எடுத்துரைத்தார். அரசு பயணிக்க உள்ள திசையைச் சுட்டிக் காட்டிய அவர், வேலைவாய்ப்பு மற்றும் வளர்ச்சியில் கவனம் செலுத்த வேண்டிய அவசியத்தைக் குறிப்பிட்டார். சேவை மற்றும் உற்பத்தித் துறைகளில் பணிபுரிபவர்களின் திறன் மேம்படுத்த வேண்டியதின் முக்கியத்துவத்தை வலியுறுத்திய அவர் கூறியதாவது:

இந்தியா இளைஞர்களை பெருமளவு கொண்டுள்ள நாடு. இந்த நாட்டு மக்கள் தொகையில் 65 சதவீதத்தினர் 35 வயதுக்கு உட்பட்டவர்கள் ஆவர். இந்த அருமையான வாய்ப்பை சாதகமாக பயன்படுத்திக் கொள்ளுவது குறித்து நாம் எப்பொழுதாவது சிந்தித்திருக்கிறோமா? இன்றைய உலகிற்கு திறமைமிக்கப் பணியாளர்கள் தேவைப்படுகிறார்கள். இந்தியாவிற்கும் இந்தத் தேவை உள்ளது. நாம் நல்ல வாகன ஓட்டியை தேடும்பொழுது அவர் கிடைப்பது இல்லை. நீர் குழாயைப் பொருத்துவதற்கு நல்ல தொழிலாளியைத் தேடும்பொழுது அவர் கிடைப்பது இல்லை. இதைப் போன்று நல்ல சமையல்காரரின் தேவை இருக்கும்பொழுது

கே.என். ஸ்ரீனிவாசன், கள விளம்பரத் துறை இயக்குநர் (ஓய்வ)

அவர் கிடைப்பதில்லை. நம்மிடையே இளைஞர்கள் உள்ளனர். அவர்களுக்குப் போதிய வேலைவாய்ப்பு இல்லை. நாம் இளைய தலைமுறை பணியாளர்களைத் தேடும்பொழுது அவர்களின் சேவை இருப்பதில்லை. நாம் நமது நாட்டில் வளர்ச்சியை ஊக்குவிக்க வேண்டுமென்றால், நமது முயற்சி திறமையை மேம்படுத்துவதற்காக அமைய வேண்டும். திறமை பெற்றவர்களைக் கொண்ட நாட்டை உருவாக்குவது நமது நோக்கமாக இருக்க வேண்டும். எனவே லட்சக்கணக்கான நமது இளைஞர்கள் தங்களது திறமையை வளர்த்துக் கொள்ளுவதற்கான முயற்சியை மேற்கொள்ள வேண்டும். எனவே இதற்கு நாடு முழுவதும் கட்டமைப்பு இருக்க வேண்டும். பழமையான முறை பயந்தராது. இந்தியாவை நவீன நாடாக உருவாக்க அவர்கள், பங்களிப்பு செய்யும் வகையில், இளைஞர்கள் திறமையைப் பெற வேண்டும். அவர் உலகின் எப்பகுதிக்குச் சென்றாலும், அவர்களது திறமை போற்றப்பட வேண்டும். நாம் இருமுனை மேம்பாட்டு அணுகுமுறையை கடைபிடிக்க வேண்டும். பிறருக்கு வேலைவாய்ப்புக்களை உருவாக்கித் தருகிற இளைஞர் குழாம் ஒன்றை நான் உருவாக்க விரும்புகிறேன். வேலைவாய்ப்புக்களை உருவாக்கக் கூடிய நிலையில் இல்லாதவர்களும், அதற்கு வாய்ப்புக் கிடைக்காதவர்களும் உலகின் எப்பகுதியிலும், அவர்களைப் போல் உள்ளவர்களை எதிர்கொள்ளும் நிலையில் இருக்க வேண்டும். தங்களது திறமையால், இவர்கள் உலக மக்களின் இதயத்தை கவர்ந்து இழுக்க முடியும். இத்தகைய இளைஞர்களின் திறமையை மேம்படுத்த வேண்டும். திறமையை மேம்படுத்தும் முயற்சியை விரைவுபடுத்த முடிவெடுத்துள்ள நிலையில் நான் இந்த நோக்கத்தை எட்ட விரும்புகிறேன்." இவ்வாறு அவர் குறிப்பிட்டார்.

பிரதமரின் இந்த உரை இளைஞர்களின் திறமையை மேம்படுத்துவதற்கான பணிகளை விரைந்து செயல்படுத்த வேண்டிய அவசியத்தை தெளிவாக எடுத்துரைக்கிறது.

தொழிலாளர்களின் திறமை

பிரதமர் குறிப்பிட்டது போன்று, நமது இளைஞர்களின் பணித் திறமையை மேம்படுத்த வேண்டியதில் மாறுபட்ட கருத்து கிடையாது. இப்பொதுள்ள நிலைமையில்,

நமது நாட்டில் பெரும்பாலும் ஓரளவு கல்வி அறிவு பெற்ற தொழிலாளர்களே உருவாக்கப் படுகிறார்கள். தற்பொழுது மரியுள்ள உலக ளாவிய பொருளாதார சூழ்நிலையில், இத்தகைய தொழிலாளர்கள் போதுமான திறமையை பெற்று இருக்கவில்லை என்பதே உண்மையாகும். 15 முதல் 29 வயது வரை உள்ள தொழிலாளர்களில் 2 சதவீதத்தினர்தான் முறையான தொழிற்பயிற்சி பெற்று இருக்கிறார்கள் என்று, தொழில் திறமை மேம்பாடு பற்றிய ஆய்வு அறிக்கை கூறுகிறது. மேலும் 8 சதவீதத்தினர் முறைசாரா தொழிற்பயிற்சி பெற்று இருப்பதாகவும் இந்த அறிக்கை தெரிவிக்கிறது.

உலகில் அடியெடுத்து வைப்பவர்களின் எண்ணிக்கை ஒரு கோடியே 28 லட்சமாக இருக்கையில், 31 லட்சம் பேருக்குத்தான் தொழிற்பயிற்சி பெறுவதற்கான வசதி இருப்பதாக இந்த ஆய்வறிக்கை சுட்டிக் காட்டுகிறது. எனவே நமக்குக் கிடைத்திருக்கும் வாய்ப்பை நல்ல முறையில் பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டியது அவசியமாகிறது. ஆகவே வேலை தேடி வருபவர்களுக்கு குறைந்த வருவாய் பணி இடங்களைக் கண்டறிவதற்குப் பதிலாக, மரி வரும் போட்டிச் சூழ்நிலைக்கு ஏற்ப தொழிலாளர்களின் திறமையை மேம்படுத்த வேண்டியது அவசியமாகும். இது பெருஞ் சவாலான பணி என்பதை மறுப்பதற்கு இல்லை.

மரிவரும் பொருளாதாரம்

இந்தியப் பொருளாதாரம் தொடர்ந்து மாற்றம் பெற்று வருகிறது. முதிர்வடைந்து வரும் இப்பொருளாதார சூழ்நிலை காரணமாக, தொழிலாளர்கள் இடம் பெயருவது தவிர்க்க முடியாததாகிவிட்டது. வேளாண்மையை அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்த தமது பொருளாதாரம், இப்பொழுது பன்முகப்பட்டு வருவதால், இத்துறையிலிருந்து மற்ற துறைகளுக்கு ஊழியர்கள் இடம் பெயர்ந்து வருகிறார்கள். ஆனால் இத்துறைகளின் தேவை மாறுபட்டதாக உள்ளது. எனவே இவர்களுக்கு உரிய பயிற்சி அளிப்பதும், திறமையை மேம்படுத்துவதும் அவசியமாகிறது.

அரசின் புதிய தொழில் திறமை மேம்பாட்டுக் கொள்கை பயிற்சி நிலையங்களுக்கும்

தொழிலாளர் சந்தைக்கும் இடையிலான இடைவெளியைக் குறைக்க வகை செய்கிறது.

அரசின் தேசிய திறன் மேம்பாட்டு இயக்கம், திறன் மேம்பாட்டிற்கான தேசிய சபை, தேசிய திறன் மேம்பாட்டு ஒருங்கிணைப்பு வாரியம், தேசிய திறன் மேம்பாட்டுக் கழகம் என மூன்று அமைப்புகளை கொண்டதாகும். பிரதமரின் தலைமையிலான தேசிய சபையின் முடிவுகளை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கான அணுகுமுறையை வகுக்கிறது.

தொழிலாளர் சந்தைக்குத் தேவையான பயிற்சித் திட்டங்களை செயல்படுத்தும் தேசியத் திறன் மேம்பாட்டுக்கழகம்:

இந்திய தொழிலாளர்களின் திறமையை வளர்ப்பதுடன், மேம்படுத்தும் வகையில் திறன் மேம்பாட்டு பயிற்சி திட்டங்களை செயல்படுத்தும் இக்கழகம், தனியார் - அரசுத் துறை ஒத்துழைப்பின் அடிப்படையில் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. தனியார் மற்றும் அமைப்பு ரீதியில் இல்லாத தொழிலகங்களில் பணியாற்றும் ஊழியர்களின் திறன் மேம்பாட்டுப் பணிகளைச் செயல்படுத்துவது இக்கழகத்தின் முக்கிய பணியாக உள்ளது. இக்கழகம் 21 உயர் முன்னுரிமை தொழில் துறைகளில் முக்கிய கவனம் செலுத்துகிறது. இரு மற்றும் நான்கு சக்ர ஊர்திகள், இத் துறைக்கான உதிரி உறுப்புக்காக, மின்னணு சாதனங்கள், துணி ஆலைகள், ஆயத்த ஆடைகள், இரசாயனம் மற்றும் மருந்துப் பொருட்கள், கட்டுமானப் பணிகள், உணவு பதனிடுதல், கைத்தறி மற்றும் கைவினைப் பொருட்கள், சுற்றுலா, தகவல் தொழில்நுட்பம் சார்ந்த சேவைகள், தகவல் மென்பொருள் சுற்றுலா மற்றும் விருந்தோம்பல், ஊடகங்கள், பொழுதுபோக்கு நிகழ்ச்சிகள், வங்கி, காப்பீடு மற்றும் நிதி சேவை, போக்குவரத்து, உடல் நலன், நகைத் தொழில், தோல் மற்றும் தோல் பொருட்கள் போன்றவை இதில் அடங்கும்.

ஒளித் தேவை

மரி வரும் சமூக பொருளாதார சூழ்நிலையில் அறிவும், திறமையும் தான் பொருளாதார வளர்ச்சியையும் சமூக மேம்பாட்டையும் ஊக்குவிக்கும் காரணிகளாக உள்ளன. இவை வளரும் நாடுகள் அனைத்திற்கும்

பொதுவான நியதி ஆகும். மேம்பட்ட, சிறந்த திறமையை கொண்டுள்ள நாடுகள் உழைக்கும் உலகம் அளிக்கும் வாய்ப்புகளையும், சவால்களையும் எளிதில் எதிர்கொள்ள இயலும். எனவே இந்த வாய்ப்புகளை சரியான முறையில் பயன்படுத்திக் கொள்ள ஏற்கனவே பணியில் உள்ளவர்களுக்கும் புதிதாக வேலைவாய்ப்புகளைத் தேடி வருபவர்களுக்கும் உரிய துறைகளில் பயிற்சி அளித்து திறமையை வளர்த்துக் கொள்ள உதவ வேண்டியது இன்றியமையாததாகும்.

நமது நாட்டில் 2004-05ம் ஆண்டு கணக்கீட்டின்படி, ஆண்டுதோறும் சுமார் ஒரு கோடியே 28 லட்சம் பேர் தொழிலாளர் உலகில் அடியெடுத்து வைக்கின்றனர். இவர்கள் தவிர அமைப்புரீதியான துறைகளில் 2 கோடியே 60 லட்சம் பேரும், அமைப்புரீதியில் இல்லாத தொழில் பிரிவுகளில் 43 கோடிக்கும் அதிகமான எண்ணிக்கையில் தொழிலாளர்கள் பணிபுரிந்து வருகின்றனர். இவர்கள் அனைவரின் தொழில் திறமையை மேம்படுத்த வேண்டியது அவசியமாகும். ஆனால் இப்பொழுது செயல்பட்டு வரும் அமைப்புகளின் வாயிலாக 31 லட்சம் பேருக்குத்தான் திறன் மேம்பாட்டு பயிற்சியை வழங்க இயலும். ஆனால் அடுத்த 7 ஆண்டுகளில் 50 கோடி தொழிலாளர்களின் திறமையை மேம்படுத்த குறியளவு நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்தச் சிறப்பு திட்டத்தைச் செயல்படுத்துவது பெருஞ் சவாலான செயல் என்பதை மறுப்பதற்கில்லை.

பெருமளவு மக்கள் செல்வத்தைப் பெற்றுள்ள நமது நாட்டில், உழைக்கும் சக்தி பெற்ற 15 முதல் 59 வயது வரையில் உள்ளவர்களின் எண்ணிக்கை தொடர்ந்து ஆக்கப்பூர்வ ரீதியில் உயர்ந்து வருவது கவனத்திற்கு உரியதாகும். இந்த வாய்ப்பை சரியான முறையில் பயன்படுத்திக் கொள்ள எடுக்கப்படும் நடவடிக்கைகள் நல்ல பலன்களை அளிக்கும் என்பதை வலியுறுத்தத் தேவையில்லை. எனவே உழைக்கும் இந்தப் பிரிவினருக்கு உரிய பயிற்சி அளிப்பது, அனைத்துப் பிரிவினரையும் உள்ளடக்கிய மேம்பாட்டிற்கும் நாட்டின் உற்பத்தித் திறனை அதிகரிக்கவும் துணை புரியும். மேலும் சர்வதேச அளவில் காணப்படும் திறமைமிக்க

ஊழியர்களின் பற்றாக்குறையை ஈடுகட்டவும் இது உதவும். எனவே பெருமளவிலான திறன் மேம்பாட்டுத் திட்டங்கள் மிகவும் அவசியமாகும்.

திறன் மேம்பாட்டுத் திட்டங்களுக்கான முன் முயற்சிகள் நமக்குள்ள பெரும் மக்கள் செல்வத்தைக் கணக்கில் கொண்டு எடுக்கப்பட வேண்டும். இது பெரும் பணி ஆகும். அளிக்கப்படும் திறன் மேம்பாட்டு பயிற்சிகள் நல்ல வேலைவாய்ப்பை பெற்றுத் தருவதாக இருக்க வேண்டும். அமைப்பு ரீதியில் அல்லாத தொழில் துறைகளில் பணிபுரிபவர்களுக்கு இது பெரிதும் முக்கியமாகும். தொழிலுக்கு உரிய கௌரவத்தை அளிக்கும் வகையில் இப் பயிற்சி அமைய வேண்டும். சுற்றுச் சூழல் பற்றிய விழிப்புணர்வு பாதுகாப்பு, உடல்நலன் ஆகியவை பற்றிய தெளிவான சிந்தனைக்கும் இப்பயிற்சி வித்திட வேண்டும்.

புதிய அமைச்சகம் :

திறன் மேம்பாட்டுப் பணிகளை ஒருங்கிணைந்து செயல்படுத்த மத்தியில் திறன் மேம்பாடு மற்றும் தொழில் முயற்சிக்கென தனி அமைச்சகம் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. திறன் மேம்பாட்டு இயக்கத்தைச் செயல்படுத்தி பல்வேறு அமைச்சகத் துறைகளுடன் கலந்து ஆலோசித்து பிரதமரின் இந்தியாவில் உற்பத்தி செய்வீர்' கொள்கைக்கு இணக்கமான திட்டம் வரைப்பதும்.

தேசிய ஜனநாயகக் கூட்டணி அரசின் முன்னணி திட்டங்களில் ஒன்றான திறன் மேம்பாட்டு பணியை, இதற்காக உருவாக்கப்பட்டுள்ள அமைச்சகம், முழு வீச்சுடன் செயல்படுத்த முனைந்துள்ளது.

இதனிடையே, ஊரக மேம்பாட்டு அமைச்சகம், பிரதமரின் "இந்தியாவில் உற்பத்தியைத் தொடங்குவீர்" என்ற இயக்கத்திற்கு இயைந்த வகையில் தேசிய ஊரக வாழ்வு ஆதார இயக்கத்தில் தேவையான மாற்றங்களைச் செய்து வருகிறது.

ஊரகத் திட்டங்கள்

ஊரகப் பகுதிகளில் உள்ள வேலையில்லாத இளைஞர்களுக்காக திறன் மேம்பாட்டுத் திட்டங்களை அரசு செயல்படுத்தி வருகிறது. தேசிய ஊரக வாழ்வு ஆதார இயக்கத்தின்

பயிற்சிக் கழகங்கள் குறித்த பட்டியல்

வரிசை எண்	அமைச்சகம் / துறை நிறுவனங்கள்	பயிற்சி கழகங்கள்	ஆண்டு ஒன்றுக்கு பயிற்சி அளிக்க உள்ள வசதி (லட்சத்தில்)	2022ம் ஆண்டு வாக்கில் பயிற்சி பெற உள்ளவர்களின் எண்ணிக்கை (லட்சத்தில்)
1)	தேசிய திறன் மேம்பாட்டுக் கழகம்			1500
2)	தொழிலாளர் நலன் வேலைவாய்ப்பு	33000	12.00	1000
3)	கற்றுலா	38	.17	50
4)	துணியாலைகள்	277	.15	100
5)	போக்குவரத்து	1	.02	300
6)	பழங்குடியினர் நலன்	63	.06	—
7)	ஊரக மேம்பாடு (ஊரக வாழ்வு ஆதார இயக்கம்; ஊரக சுயவேலைவாய்ப்பு பயிற்சிக்கழகம்)	156	5.48	200
8)	மகளிர் மற்றும் குழந்தை மேம்பாடு	68	17.50	100
9)	வேளாண்மை	72	19.81	200
10)	மனித ஆற்றல் / தொழில் கல்வி	10,000	19.60	500
			14.00	
		(தொழிற் பயிற்சி பள்ளிகள் பொறிஇயல் கல்லூரி 2297 பட்டத் தொழில் நுட்ப கழகங்கள் 1675		
11)	கனரகத் தொழில்			100
12)	நகர்ப்புற வளர்ச்சி	34	.013	150
13)	தகவல் தொழில்நுட்பம்	1000	1.37	100
14)	உணவு பதனிடல்	31	.10	50
15)	கட்டுமான தொழில் மேம்பாடு கலை	147	4.64	200
16)	சுகாதாரம் மற்றும் குடும்ப நலன்	3802	1.35	100
17)	நுண்ணிய சிறிய மற்றும் நடுத்தர நிறுவனங்கள்	356	2.92	150
18)	சமூகநீதி மற்றும் அதிகாரப்படுத்துதல்			
			தொண்டு நிறுவனங்கள் 50 மற்றும் இதர அமைப்புகளும் நுண்ணிய சிறிய மற்றும் நடுத்தர அமைப்புகள் / மாநில அரசுகள் / தொழில்கள் கூட்டமைப்பு / தொண்டு நிறுவனங்கள் போன்றவை	
19)	வெளிநாடு வாழ் இந்தியர்கள் நலன்		0.13	50
20)	நிதி - வங்கி / காப்பீடு			100
21)	நுகர்வோர் நலன்			100
22)	இரசாயனம் மற்றும் உரம்	6	0.19	50
23)	பிற துறைகள் (மின் சக்தி, பெட்ரோலியம் போன்றவை மொத்தம்	N.A.	99.46	150 5300
	மொத்தம் 53 கோடி பேருக்கு அளிக்க உத்தேசிக்கப்பட்டுள்ளது.			

கீழான இந்தத் திட்டங்கள், வெளிநாட்டு பணிகளுக்கான தேவையையும் உள்ளூர் வேலைவாய்ப்பையும் உறுதி செய்கின்றன.

தேசிய ஊரக வாழ்வு ஆதார இயக்கத்தின் கீழ், ஊரகப் பகுதிகளில் இருக்கும் வேலைவாய்ப்புப் பெற இயலாத இளைஞர்களுக்கு ஊரக சுய வேலைவாய்ப்புப் பயிற்சிக்கழகங்கள் மற்றும் தீன் தயாள் உபாத்யாயா, கிராம கௌஷால்யா திட்டத்தின் கீழ் திறன் மேம்பாட்டுப் பயிற்சி தரப்படுகிறது.

ஊரக வேலைவாய்ப்புப் பயிற்சிக்கழகங்கள், இப்பெயர் சுட்டிக் காட்டுவது போன்று, சுயவேலைவாய்ப்பை மேற்கொள்வதற்கு உரிய பயிற்சியை அளிக்கின்றன. மற்றொரு பயிற்சித் திட்டமான தீன் தயாள் உபாத்யாயா "கிராம கௌஷால்யா" ஊதியத்துடன் வேலைவாய்ப்பை பெறுவதற்கான பயிற்சியை கொடுக்கிறது. இத்தகைய பயிற்சியைப் பெறுபவர்கள், தனியார் மற்றும் அரசுத் துறைகளின் ஒத்துழைப்பில் அமைக்கப்படும், நிறுவனங்களில் முறையான வேலைவாய்ப்பை பெற வாய்ப்பு அளிக்கிறது. வெளிநாட்டுப் பணிகளில் வேலைக்கு அமர்த்தப்படும் வாய்ப்பையும் இவர்கள் பெறுகிறார்கள். மேலும், இத்தகைய அமைப்புக்களின் வேலைவாய்ப்பை பெறுபவர்கள், பணி இடங்களில் முன்னேற்றம் பெறுவதற்கும் இடமுண்டு.

இந்தத் திட்டங்களின் செயல்பாடு குறித்து, ஒவ்வொரு காலாண்டிலும் 'பணித்திறன்' ஆய்வுக் கூட்டங்களில் பரிசீலிக்கப்படுகிறது. மேலும் இப்பயிற்சித் திட்டங்கள் நடைமுறைப்படுத்துவதை, தேசிய அளவிலான கண்காணிப்பாளர்களும், ஊரக மேம்பாட்டுத் துறை அமைச்சக அலுவலர்களும், குறிப்பிட்ட கால இடைவெளிகளில் பயிற்சிக் களங்களுக்கு பயணித்து மதிப்பீடு செய்து வருகின்றனர்.

சுய வேலைவாய்ப்புப் பயிற்சி கழகங்களின் செயல்பாடுகளும், தேசிய மற்றும் மாநிலங்கள் அளவிலான குழுக்கள், மாநில அளவிலான வங்கியாளர்கள் குழுக்கள், மாவட்ட ஆலோசனைக் குழு ஆகியவற்றால் உன்னிப்பாக கண்காணிக்கப்பட்டு வருகின்றன.

இந்த மதிப்பீட்டின் அடிப்படையில் ஒவ்வொரு ஆண்டும் இப்பயிற்சிக் கழகங்கள் வெளிப்படையான அளவீட்டின்படி தரம் வகுக்கப்படுகின்றன. இந்த பரிசீலனைகள், இந்த திட்டங்களின் பணியை மேம்படுத்த துணைபுரிகின்றன. இது ஊரக இளைஞர்கள் உள்ளாட்டு மற்றும் வெளிநாட்டுத் தொழிலுக்கு ஏற்ற பயிற்சியைப் பெற வழி வகுக்கிறது.

இதனிடையே அடுத்த 87 ஆண்டுகளில் 50 கோடிக்கும் மேற்பட்ட பணியாளர்களுக்கு பயிற்சி அளிக்க வேண்டிய தேவை இருக்கும் எனது தொழிற்சுறை வல்லுநர்கள் எதிர்பார்க்கிறார்கள். இப்பொழுதுள்ள வளர்ச்சி வீதத்தைப் பராமரிக்கவே தொழில்துறைக்கு பயிற்சி பெற்ற 35 கோடி பணியாளர்களின் சேவை தேவைப்படும் என்பது இவர்களின் கருத்தாகும். இத்தேவையை நிறைவு செய்யும் வகையில், தேசிய திறன் மேம்பாட்டுக் கழகம், சமூக தொழில் முயற்சி அமைப்பு ஒன்றுடன் இணைந்து செயல்படுத்துவதற்கான உடன்பாட்டை எட்டியுள்ளது. தரமான, தொழில் பயிற்சிக் கழகங்களை, இந்த தேசிய திறன் மேம்பாட்டுக் கழகம் ஊக்குவிக்கவுள்ளது. இந்தக் கழகம், திறன் மேம்பாட்டிற்கென 956 பயிற்சித் திட்டங்களை செயல்படுத்தி வருகிறது. திறன் மேம்பாடு மற்றும் தொழில் முயற்சிக்கென தனித்துறை செயல்பட்டு வருகிறது.

ஊரக மேம்பாட்டு அமைச்சகம் செயல்படுத்திவரும், வேலைவாய்ப்பை உறுதி செய்யும் பயிற்சித் திட்டத்தில், நலிவடைந்த சமுதாய பிரிவினருக்கு உரிய பங்களிப்பு அளிக்க வகை செய்யப்பட்டுள்ளது. இதில் ஷெட்யூல்டு வகுப்பினர் மற்றும் பழங்குடியினருக்கு 50 சதவீத இடங்களும், சிறுபான்மை இனத்தவர்களுக்கு 15 சதவீத இடங்களும் அளிக்கப்பட்டுள்ளன. எல்லாத் திட்டங்களிலும் 33 சதவீதம் மகளிருக்கு வழங்குவது கட்டாயமாக்கப்பட்டுள்ளது கவனத்திற்கு உரியதாகும்.

இப்பொழுது உள்ள பயிற்சிக் கழகங்களின் எண்ணிக்கை பயிற்சி அளிக்க உள்ள வசதி. பல்வேறு அமைச்சகங்கள் 2022ம் ஆண்டு வாக்கில் பயிற்சி அளிக்க உள்ளவர்களின் எண்ணிக்கை போன்ற விவரங்கள் பட்டியலில் தரப்பட்டுள்ளன. இந்த உத்தேச எண்ணிக்கை அவ்வப்போது மாற்றி அமைக்கப்படக் கூடும்.●

டிஜிட்டல் இந்தியா திட்டம்: பொது நிர்வாகச் சீர்திருத்தத்துக்கான மிகச்சிறந்த முன்னோடி நடவடிக்கை

-யோகேஷ் கே.திவிவேதி, நிர்வேந்திரா பி.ராணா, ஆன்டொனிஸ் சி.சிமின்டிராஸ், பனிதா லால்

தகவல் மற்றும் தொடர்பியல் தொழில்நுட்பங்களின் (ஐசிடி) உதவியுடன் மேற்கொள்ளப்படும் பொது நிர்வாகச் சீர்திருத்தம் என்பது தொடர்புடைய பல்வேறு பங்குதாரர்களுக்கு பலவிதமான பலன்களையும் வாய்ப்புகளையும் வழங்கக் கூடிய வகையில் இருக்க வேண்டும் என வலியுறுத்தப்படுகின்றது (திவிவேதி எழுதிய மின்னணு அரசாங்கை வாய்ப்புகளும் சவால்களும்' என்ற கட்டுரை பார்க்கவும்). எந்தவிதமான பலன்கள் என்பதற்குக் கீழ்வருவனவற்றை உதாரணமாகச் சொல்லலாம்: செயல்திறன் அடிப்படையில் பொதுத்துறை நிறுவனங்களை மாற்றுதல், உடனடி எதிர்வினை ஆற்றுதல், திறனுடைமை, வெளிப்படைத்தன்மை, நிர்வாக விதிமுறைகள் தளர்வு, சிறப்பான தொடர்பியல் மற்றும் ஒருங்கிணைப்பு மற்றும் மிக முக்கியமாக எங்கிருந்தாலும் எப்போதும் குடிமக்களை மையமாகக் கொண்ட ஐசிடி சார்ந்த அரசு சேவைகள் கிடைக்கும்படிச் செய்தல்.

இந்தியாவில் 1990களின் பிற்பகுதியில் மின்னணு அரசாங்கை என்ற வடிவத்தில் இத்தகைய சீர்திருத்தங்கள் தொடங்கப்பட்டிருந்தாலும், அம்முயற்சிகள் 2006ல் ஆரம்பிக்கப்பட்ட தேசிய மின்னணு அரசாங்கை திட்டம் (NeGP) மூலம் மேலும் கூடுதலான உந்துதலைப் பெற்றது. இருந்தாலும் உலக அளவில் மின்னணு அரசாங்கை வளர்ச்சிக் குறியீட்டில் இந்திய நாடானது 117 நாடுகளுக்குப் பின்னால்தான் உள்ளது. திவிவேதியின் கட்டுரையில் சமநிலை கொண்ட தகவல் சமூகம் மற்றும் அறிவுசார் பொருளாதாரம் கொண்ட நாடாக இந்தியா மாறுவதற்கு மேற்கொள்ளப்படும்

முயற்சிகளுக்குத் தடையாக இருக்கக்கூடிய பல்வேறு காரணங்கள் கண்டறியப்பட்டு சொல்லப்பட்டுள்ளன. அடையாளம் காணப்பட்ட காரணங்களில் கீழ்வருவனவற்றை உதாரணமாகச் சொல்லலாம்: மத்திய, மாநில மற்றும் மாவட்ட நிலைகளில் சிதறுண்டு இருக்கின்ற ஐசிடி அடிப்படையிலான அமைப்புகள்; அமைப்பு ஒருங்கிணைவு இல்லாமை, பயனாளர் நிலையில் தொடர்பியல் சிக்கல்கள், பொதுமக்கள் சேவை மையங்கள் போதுமான அளவில் உள்ளூரில் இல்லாமல் இருத்தல்; விழிப்புணர்வு இல்லாமை, மின்அரசாங்கை சேவைகளை அணுகிப் பயன்பெறலாம் என்று தெரியாதிருத்தல்; டிஜிட்டல் கல்வி அறிவு குறைவாக இருத்தல்; நம்பிக்கைக் குறைவு; அந்தரங்கத் தகவல் மற்றும் பாதுகாப்பு ஆகியவற்றில் போதுமான ஆகியவை.

மேலும் சுட்டிக்காட்டப்பட்ட இந்தக் கட்டுரை பல்வேறு பரிந்துரைகளை முன் வைத்தது. அவற்றில் சில கீழேவருமாறு: இருக்கின்ற அமைப்பு முறைகளைக் கணக்கிடுதல்; உருவாகி வரும் புதிய அமைப்புகளை ஒழுங்குபடுத்தி அவற்றை ஒருங்கிணைத்தல்; சேவையை வழங்குவதற்காக நடமாடும் நிலையத்தைப் பயன்படுத்துதல்; குரல் ஆணை அடிப்படையிலான மொபைல் செயலிகளை உருவாக்குதல்; போதுமான ஐசிடி திறன்களைக் கற்றுக் கொள்ளும் வகையில் குடிமக்களுக்கு பரவலான பயிற்சிகளைத் தருதல்; அனைத்து கிராமங்களில் வசிப்பவர்களுக்கும் குறைவான தூரத்தில் இருக்கக்கூடிய வகையில் சிஎஸ்சி மையங்களின் எண்ணிக்கையை அதிகரித்தல்; பிராந்திய மொழிகளில் மின்னணு சேவைகளை வழங்குதல் மற்றும் இந்தியச் சூழ்நிலைக்குள்

யோகேஷ் கே.திவிவேதி யு.கே.வில் உள்ள ஸ்வான்சீ பல்கலைக்கழகத்தில் டிஜிட்டல் மற்றும் சமூக ஊடகப் பேராசிரியர். டாக்டர் நிர்வேந்திரா பி.ராணா ஸ்வான்சீ பல்கலைக்கழகத்தில் மேலாண்மைப் பள்ளியில் விரிவுரையாளர். ஆன்டொனிஸ் சி.சிமின்டிராஸ் ஸ்வான்சீ பல்கலைக்கழகத்தில் சந்தையியல் பேராசிரியர். டாக்டர் பனிதா லால் நாட்டிங்காம் ட்ரென்ட் பல்கலைக்கழகத்தில் முதுநிலை விரிவுரையாளர்.

பொதுநிர்வாகச் சீர்திருத்தத்தை ஏற்படுத்த ஐசிடியை திறம்படப் பயன்படுத்துவதற்கு தேவையான நிபந்தனையான நம்பிக்கை மற்றும் பாதுகாப்பு அம்சங்களுடன் கூடிய மின்னணு சூழ்நிலையை உருவாக்க வேண்டிய தேவை. இவைகளே அந்தப் பரிந்துரைகளில் முக்கியமானவையாகும்.

திவிவேதி கட்டுரையில் கூறியுள்ள பெரும்பாலான அம்சங்களைப் பிரதிபலிக்கின்ற வகையில் அண்மையில் இந்திய அரசு ஒரு புதிய விரிவான முன்னோடி நடவடிக்கையை அறிவித்து உள்ளது. இதற்குப் பிறகு இந்தக் கட்டுரையானது இந்தியாவில் சாதனை மைல்கல் என்று சொல்லும் வகையில் அறிவிக்கப்பட்டுள்ள இந்தப் புத்தாக்க நடவடிக்கையைப் பரிசீலனை செய்கின்றது. "டிஜிட்டல் இந்தியா திட்டம்" என்பதுதான் அந்தப் புத்தாக்க நடவடிக்கையாகும். இது மிகச் சரியாக நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டால், அது இந்தியாவின் சமூகப் பொருளாதார முன்னேற்றத்தில் குறிப்பிடத்தக்க சாதகமான விளைவுகளை ஏற்படுத்தும். கூடவே பொது நிர்வாக சீர்திருத்தத்திலும் சாதகமான மாற்றங்களுடையே ஏற்படுத்தும்.

டிஜிட்டல் இந்தியா திட்டம்: சுருக்கமான அறிமுகம்

டிஜிட்டல் இந்தியா திட்டம் (டி.ஐ.பி) என்பது பல்வேறு அமைச்சகங்கள் பங்கேற்கும் நடவடிக்கையாகும். இதன் நோக்கம் இந்தியாவை மின்னணு சார்ந்த, தகவல் மூலம் அதிகாரம் பெறப்பட்ட சமூகமாக மாற்றுவதும் பொருளாதார அறிவு உள்ள சமூகமாக மாற்றுவதுமே ஆகும். இந்தத் திட்டமானது இந்திய அரசின் மின்னணுவியல் மற்றும் தகவல் தொழில்நுட்பத் துறையால் தேசிய மின்னணு அரசாங்கை திட்டத்தின் புனர் நிர்மாணமாக ஆனால் அதைவிடப் பேரளவினதாக உருவாக்கப்பட்டு உள்ளது. இதனை வெற்றிகரமாகச் செயல்படுத்த டிரில்லியன் ரூபாய் தொகைக்கு மேலாகவே ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்டு உள்ளது. அமைச்சரவையால் இந்த டிஜிட்டல் இந்தியா திட்டம் ஆகஸ்ட் 2014 அன்று அனுமதிக்கப்பட்டது. 2018ஆம் ஆண்டுக்குள் இலக்குகளை அடைய வேண்டும் என்ற குறிக்கோளும் நிர்ணயிக்கப்பட்டது. இந்த

மாபெரும் மாற்றத்துக்கான நடவடிக்கையின் முதன்மைக் குறிக்கோள்கள் என்னவெனில் அரசாங்க நடைமுறைகளை புரட்சிகரமாக மறுவடிவமைத்தல், அரசாங்கச் சேவைகள் மின்னணு முறையில் அணுகக் கூடியதாகவும் கிடைக்கக் கூடியதாகவும் செய்தல் மற்றும் வேலைவாய்ப்புகளை உருவாக்குவதற்குப் பங்காற்றுதல் ஆகியவை ஆகும்.

டிஜிட்டல் இந்தியா திட்டத்தின் தொலைநோக்குப் பார்வை என்பது கீழே சுட்டிக் காட்டப்படும் மூன்று முக்கிய அம்சங்களை மையமாகக் கொண்டதாகும்:

1. உள்கட்டமைப்பு வசதி என்பது ஒவ்வொரு குடிமகனுக்கும் பயன்பாட்டு இடமாக இருத்தல்

2. தேவைக்கு ஏற்ப அரசாங்கை மற்றும் சேவைகள்

3. குடிமக்களை டிஜிட்டல் அதிகாரம் பெற்றவர்களாக மாற்றுதல்

இந்த மூன்று அம்சங்களும் படம் 1ல் சித்தரிக்கப்பட்டு உள்ளன. அவைபற்றி கீழ்வரும் பத்திகளில் விவரிக்கப்பட்டு உள்ளன.

முதல் முக்கிய அம்சமான "உள்கட்டமைப்பு வசதி என்பது ஒவ்வொரு குடிமகனுக்கும் பயன்பாட்டு இடமாக இருத்தல்" என்பதில் இவையெல்லாம் உள்ளடங்கும்: குடிமக்களை டிஜிட்டல் ரீதியில் அதிகாரம் பெற்றவர்களாக மாற்றும் நோக்கத்துடன் அனைத்து கிராம பஞ்சாயத்துகளிலும் அதிக வேக இன்டர்நெட் இணைப்பு ஏற்படுத்தித் தருதல்; குடிமக்களுக்கு இன்றியமையாத டிஜிட்டல் அடையாளத்தை உருவாக்கித் தருதல் (அதாவது தனிப்பட்டதான, வாழ்க்கை முழுமைக்குமான, ஆன்லைன் சார்ந்த மற்றும் நம்பகத் தன்மைமிக்க அடையாளம்); தங்களது சமூகபொருளாதார அதிகாரத்துக்காக குடிமக்களுக்கு மொபைல்போன் மற்றும் வங்கிக் கணக்கு மூலமான டிஜிட்டல் மற்றும் நிதிசார் வெளியில் பங்கேற்க வழிவகை செய்து தருதல்; சி.எஸ்.சியை எளிதில் அணுகும்படி அமைத்தல் அதாவது உள்ளூரிலேயே அமைத்தல், பல செயல்பாடுகளுக்கும் சேவைகளைப் பெறக்கூடிய அந்த ஒரே இடம் களமாக இருத்தல்; மற்றும் நாட்டில் பாதுகாப்பான ஆபத்தில்லாத சைபர்ஸ்பேஸ் நிறுவுதல். இது பரவலாகப்

பயன்பாட்டுக்கு ஏற்றுக் கொள்ளப்படுவதற்கும் மின்னணு சேவைகளைப் பயன்படுத்தவும் உதவியாக இருக்கும்.

இரண்டாம் முக்கிய அம்சமான "தேவைக் கேற்ப அரசாங்கை மற்றும் சேவைகள்" என்பதில் கீழ்வரும் அம்சங்கள் அடங்கியுள்ளன: பல்வேறு வகையான பங்குதாரர்கள் வெவ்வேறு வகையான சேவைகளை ஒரே இடத்தில் எளிமையாகப் பெறக்கூடிய வகையில் துறைகளுக்கு இடையில் ஒருங்கிணைப்பும் எல்லை வரையறைகளை தாண்டிய செயல்பாடும் இருக்க வேண்டும்; அத்தகைய அரசு சேவைகள் ஆன்லைன் பயன்படுத்தும் நேரத்திலேயே கிடைக்க வேண்டும்; அதிலும் மொபைல் போனிலேயே கிடைக்க வேண்டும். தகவலை மிக எளிதாக அணுகிப் பெறுவதை உறுதி செய்யும் வகையில் இணைய உலகத்திலேயே ஒவ்வொரு குடிமகனுக்குமான பல்வேறு உரிமைகள் தரப்பட வேண்டும். மேலும், டிஜிட்டல் வடிவில் அரசுச் சேவைகள் உருவாக்கப்படுவதன் மூலம் வர்த்தகம் மேற்கொள்வதற்கான செயல்பாடுகள் எளிமையானதாக மாறும். இது மின்னணு முறையில் மற்றும் அச்சிட்ட பணம் சம்பந்தப்படாமல் நிதி பரிவர்த்தனைகள் மேற்கொள்வதை ஊக்குவிக்கும். இறுதியாக, எடுக்கப்படும் முடிவுக்கு ஆதரவாகவும் அதனை மேம்படுத்தும் வகையிலும் அதற்கான ஒருங்கிணைந்த மின்னணு அரசு அமைப்புகளைப் பயன்படுத்திக் கொள்வதற்கு வாய்ப்பு இருக்க வேண்டும்.

"குடிமக்களை டிஜிட்டல் அதிகாரம் பெற்றவர்களாக மாற்றுதல்" என்ற மூன்றாவது முக்கிய அம்சம் கீழ்வருவனவற்றை உள்ளடக்கி இருக்கும்: இந்திய குடிமக்களுக்கு டிஜிட்டல் கல்வி அறிவை வழங்குதல்; டிஜிட்டல் மூல வளங்களைப் பரவலாகக் கிடைக்கச் செய்தல்; எளிமையாகவும் ஒரேவிதமாகவும் பெறுவதற்கு ஏற்ற வகையில் அனைத்து அரசாங்க ஆவணங்களும் சான்றிதழ்களும் இணைய வெளியில் கிடைக்கச் செய்தல்; பரவலாக ஏற்றுக் கொண்டு பயன்படுத்துவதற்கு உகந்ததாக டிஜிட்டல் மூல வளங்கள் அல்லது சேவைகள் பிராந்திய மொழிகளில் கிடைக்க வேண்டும்; பங்கேற்பு அரசாங்கை கலாச்சாரத்தை உருவாக்கும் வகையில் ஒருங்கிணைந்த டிஜிட்டல் வெளி தரப்பட வேண்டும் மற்றும் தனிநபர்களுக்கான அனைத்து உரிமைகள் இணையவெளி மூலம்

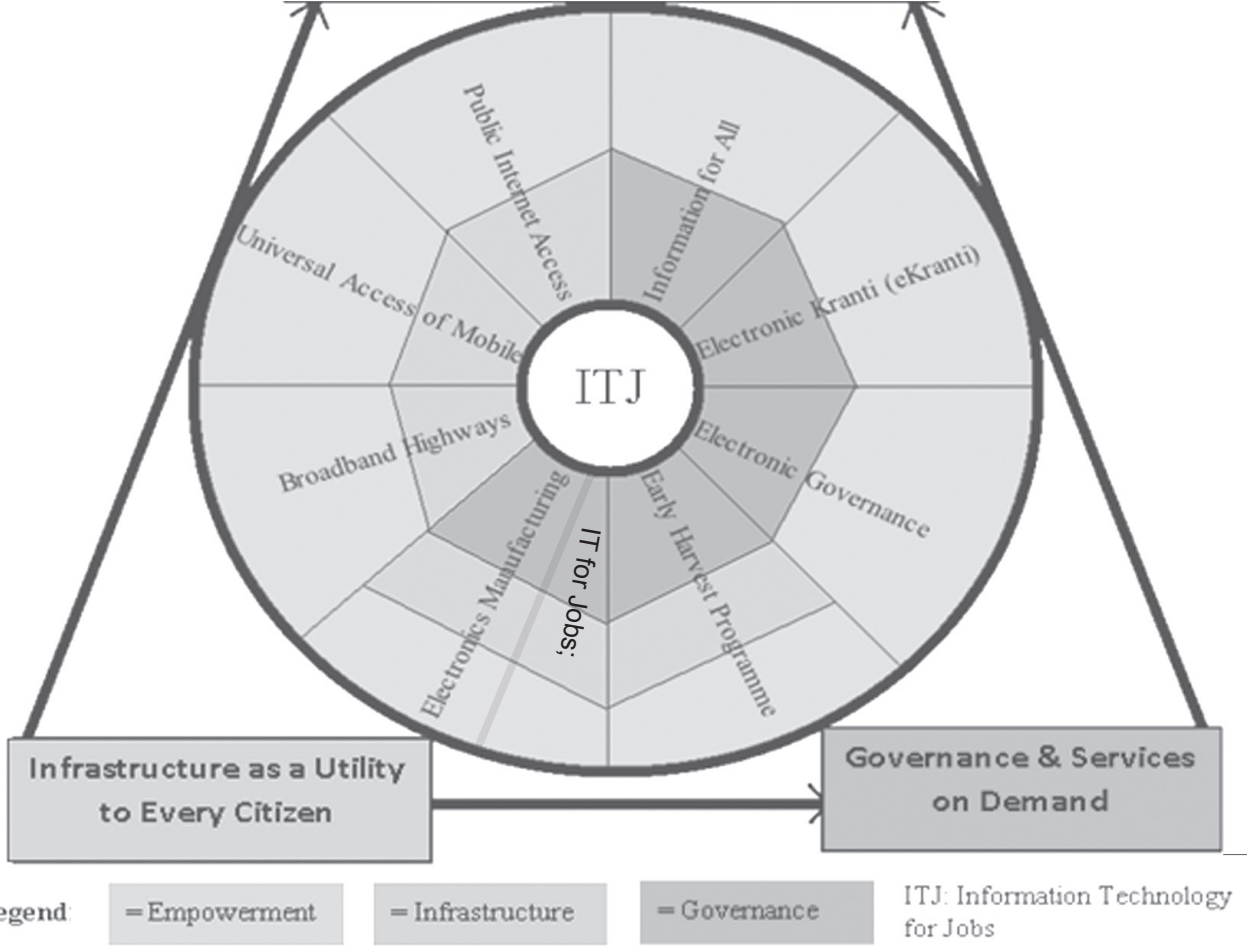
கையடக்கக் கருவியில் கிடைக்கச் செய்ய வேண்டும்.

டிஜிட்டல் இந்தியா திட்டமானது மேலே விவரித்த மூன்று முக்கிய அம்சங்களையும் அடைவதற்குத் தேவையான ஒன்பது தூண்களை அடையாளம் கண்டறிந்து உள்ளது. அந்தத் தூண்கள் எவையென்றால்:

1. பிராட்பேண்ட் நெடுவழிகள்
2. அனைவருக்குமான மொபைல் இணைப்பு
3. பொது இணையதள அணுகுதல் திட்டம்
4. இஅரசாங்கை: தொழில்நுட்பம் மூலம் அரசாங்கச் சீர்திருத்தம்
5. இகிராந்தி: சேவைகளை மின்னணு முறையில் வழங்குதல்
6. அனைவருக்குமான தகவல்
7. எலெக்ட்ரானிக்ஸ் உற்பத்தி
8. வேலைகளுக்கான ஐ.டி மற்றும்
9. முன்னதாகவே பலன்களைப் பெறுவதற்கான திட்டங்கள்.

பிராட்பேண்ட் நெடுவழிகள் என்ற தூணில் அனைத்து ஊரக மற்றும் நகரப் பகுதிகளுக்கு பிராட்பேண்ட் வசதி கிடைப்பதும் தேசிய தகவல் உள்கட்டமைப்பு வசதிகள் ஒருங்கிணைந்து இருப்பதும் உள்ளடங்கி உள்ளது. இரண்டாவது தூண் அனைத்து இடங்களிலும் மொபைல் இணைப்புக்கான உள்கட்டமைப்பு வசதிகளை உருவாக்குவதில் கவனம் செலுத்துகின்றது. மூன்றாவது தூண் மார்ச் 2017 முடிவதற்குள் போதுமான எண்ணிக்கையில் உள்ளூரிலேயே சி.எஸ்.சிக்கள் உருவாக்கப்பட வேண்டும் (அதாவது மொத்தமாக 2,50,000 கிராமங்களுக்கு) என்பதையும் அடுத்த இரண்டு ஆண்டுகளில் 1,50,000 அஞ்சலகங்கள் பல சேவைகளை வழங்கும் மையமாக மாற்றப்பட வேண்டும் என்பதையும் இலக்காகக் கொண்டுள்ளது. நான்காவது தூணான வர்த்தக நடைமுறை மறுசீரமைப்பு (பீபிஆர்) உடன் இணைந்து தொழில்நுட்பம் மூலமாக சீர்திருத்தத்தை ஏற்படுத்த அரசு திட்டமிட்டுள்ளது (அதாவது இஅரசாங்கை). இதில் கீழ்வருவன உள்ளடங்கும்: படிவங்களை எளிமையாக்குதல்;

படம் : 1 டிஜிட்டல் இந்தியா திட்டம்:
முக்கிய மூன்று அம்சங்களும் ஒன்பது தூண்களும்

ஆன்லைன் விண்ணப்பம் மற்றும் தடம் அறிதல்; ஆன்லைன் தொகுதிகளைப் பயன்படுத்துதல்; சேவைகளையும் இடங்களையும் ஒருங்கிணைத்தல்; வேலையை தானியங்கி மயமாக்குதல் மற்றும் குடிமக்களின் பிரச்சனைகளைத் தீர்ப்பதற்கான தானியங்கி குறைதீர்ப்பு அமைப்பைப் பயன்படுத்துதல் ஆகியவை.

ஐந்தாவது தூண் அரசுச் சேவைகளை குடிமக்கள் அணுகிப் பெறுவதற்கான சந்திப்பு இடங்களை வழங்குகின்றது. இகிராந்தி என்ற அமைப்பைப் பயன்படுத்தி சேவைகளை மின்னணு முறையில் வழங்குவது பற்றி இது கவனம் கொள்கின்றது. இகல்வி, இசுகாதாரம், ஜிஐஎஸ் அடிப்படையில் முடிவு எடுப்பதன் மூலமாக திட்டமிடுதலுக்குத்

தேவைப்படும் தொழில்நுட்பம், ஆன்லைன் மூலம் வேளாண் இருபொருட்களுக்காக ஆர்டர் வழங்குதல் போன்ற விவசாயிகளுக்குப் பயன்படும் தொழில்நுட்பம், பாதுகாப்புக்கான தொழில்நுட்பம், மொபைல் வங்கிச் சேவை மூலம் அனைவருக்கும் நிதிச்சேவை, மைக்ரோ ஏடிஎம் திட்டம், இநீதிமன்றம், இகாவல்துறை, இசிறை, இவழக்குத் தொடர்தல் போன்று இந்த இகிராந்தி பணிகள் பல்வேறு வகையாகப் பிரிக்கப்பட்டு உள்ளன. ஆறாவது தூண் அனைவருக்கும் தகவல் என்பதாகும். ஆன்லைனில் தகவல் மற்றும் ஆவணங்களை அளிப்பதற்கு அரசு உறுதி அளித்துள்ளது. அதுமட்டுமின்றி, பல்வேறு முக்கியமான தகவல்களை அவ்வப்போது

புதுப்பித்து குடிமக்களுக்கு சமூக ஊடகங்கள் வழி தருவதற்கு அரசு தானாகவே முன்வந்து செயல்படுகின்றது (இந்த நோக்கத்துக்காக MyGov.in என்ற வலைத்தளம் ஏற்கனவே தொடங்கப்பட்டு உள்ளது). முக்கியமான தருணங்களில் குடிமக்களுக்கு ஆன்லைன் மூலம் தகவலும் தரப்பட உள்ளது.

ஏழாவது தூண் என்பது மின்னணு உற்பத்தியாகும். 2020க்குள் இறக்குமதியே இல்லை என்ற இலக்கை அடையும் வகையில் நாட்டுக்குள்ளேயே அனைத்து மின்னணு சாதனங்களையும் தயாரிக்க வேண்டும் என்ற அரசின் இலக்கு இதில் அடங்கும். ஆனால் இப்போது இருக்கின்ற உள்கட்டமைப்பு வசதிகள் இந்த இலக்கை அடையப் போதுமானதாக இல்லை. இந்தக் குறிப்பிடத்தக்க மைல்கல் என்ற சாதனையை எட்டுவதற்கு நடைமுறையில் உள்ள திட்டங்கள் தூண்டிவிடப்பட்டு உள்ளன. எட்டாவதாகவும் மிகவும் முக்கியமானதாகவும் இருக்கின்ற தூண் என்பது ஐசிடி அடிப்படையிலான வேலைகளை உருவாக்குவது ஆகும். இந்தக் குறிக்கோளை அடைவதற்கு அரசு சிறிய நகரங்கள் மற்றும் கிராமங்களில் உள்ளவர்களை ஐடி துறை சார்ந்த வேலைகளுக்கு ஏற்ப பயிற்சி அளிக்க திட்டமிட்டுள்ளது. வடகிழக்கு மாநிலங்களில் ஐடி சார்ந்த சேவைகளை ((ITES) நிறுவ உள்ளது. நீடித்து நிலைக்கக் கூடிய வர்த்தக ரீதியில் ஐடி சேவைகளை வழங்கும் வகையில் சேவை விநியோகஸ்த ஏஜென்ட்டுகளுக்கு இது பயிற்சி அளிக்கும். கிராமப்புற ஊழியர்களை தாங்களே உதவிக் கொள்ளும் வகையில் பயிற்சியினை தொலைதொடர்பு சேவை வழங்குநர்கள் அளிப்பார்கள்.

இறுதியாக, ஒன்பதாவது தூணான முன்னதாகவே பலன்களைப் பெறும் திட்டம் என்பது ஏற்கனவே தொடங்கப்பட்டு விட்டது. தகவல்களுக்கான ஐடி வெளி, இவாழ்த்துக்கள் மூலம் அரசாங்க வாழ்த்துக்கள் அனுப்பப்படுதல், அரசு அலுவலகங்களில் பயோமெட்ரிக் வருகைப் பதிவு போன்றவற்றை இலக்காகக் கொண்டிருக்கிறது இந்த ஒன்பதாவது தூணின் தொடக்கநிலை காலகட்ட இலக்குகள் ஏற்கனவே எட்டப்பட்டு விட்டன.

நிறைவாக மதிப்பீடும் பரிந்துரைகளும்

டிஜிட்டல் இந்தியா திட்டத்துக்கு நாங்கள் உயர்தகைமை மற்றும் திருப்புமுனை ஆகிய சொற்களை மிகவும் கவனத்துடனேயே பயன்படுத்துகிறோம். எங்களது பார்வையில் இந்தத் திட்டம் அதன் இயல்பில் முழுமையான மற்றும் உள்ளடக்கும் தன்மை கொண்டது. நீண்டகால தொலைநோக்கு பார்வை கொண்டது. "முழுமையான" என்ற வார்த்தை மூலம் நாங்கள் டிஜிட்டல் இந்தியா திட்டமானது அனைத்து இன்றியமையாத மற்றும் ஒன்றுடன் ஒன்று உள்தொடர்புடைய அம்சங்கள் யாவற்றையும் கவனத்தில் கொள்வதைக் குறிப்பிடுகின்றோம். உதாரணமாகச் சொல்ல வேண்டுமென்றால், உள்கட்டமைப்பு வசதிகளை மேம்படுத்துதல், ஒருங்கிணைந்த மற்றும் சீரமைக்கப்பட்ட மின்னணு சேவைகள், குடிமக்களுக்கான டிஜிட்டல் கல்வி அறிவு ஆகியவற்றைக் குறிப்பிடலாம். படம் 1ல் சித்தரித்துள்ளது போல, உள்கட்டமைப்பு மற்றும் சீரமைக்கப்பட்ட இசேவைகள் இரண்டும் அரசாங்கையுடன் சேரும்போதுதான் குடிமக்களுக்கு உண்மையான டிஜிட்டல் அதிகாரம் கிடைக்கும். மேலே சொன்ன முதன்மை அம்சங்களில் ஏதாவது ஒன்றில் தொய்வு ஏற்பட்டாலும்கூட இந்தியாவை டிஜிட்டல் இந்தியாவாக மாற்றுவதில் சுணக்கம் ஏற்படும். மிக முக்கியமான கூறு என்னவென்றால் "டிஜிட்டல் கல்வி அறிவு" என்ற அம்சத்தில் கவனம் செலுத்துவதுதான். ஏனெனில் டிஜிட்டல் கல்வி அறிவு இல்லாவிட்டால் உள்கட்டமைப்பு மற்றும் இசேவைகள் இரண்டும் மதிப்பு இல்லாததாகிவிடும். தங்களுக்கு கிடைப்பது என்ன என்று தெரியாவிட்டால் பயனாளி பயன் பெறவே முடியாது. அதேபோல் ஐசிடிஅடிப்படையில் செயல்படும் அமைப்புகளில் தேவைப்படும் திறன்களும் நம்பிக்கையும் இல்லாவிட்டாலும் பயன் கிடைக்காது. டிஜிட்டல் இந்தியா திட்டம் "உள்ளடக்கம்" என்ற அம்சத்தைக் கொண்டுள்ளது. இது நகரப்பகுதிகளை மட்டும் கவனத்தில் கொள்ளவில்லை. மாறாக ஊரகப்பகுதி மக்களின் மேம்பாட்டுக்கு சமமான அல்லது அதற்கும் மேலான அளவில் கவனம் செலுத்துகின்றது. இந்த நடைமுறை வெற்றிகரமாகச் செயல்படுத்தப்பட்டால்,

இணைய இணைப்பின் தாக்கம் என்பது (பிராட்பேண்ட், மொபைல், இணையதள பொது இணைப்பு இடங்கள் ஆகியவற்றின் வழியாக) நகரம் மற்றும் கிராம மக்களுக்கு இடையிலான "டிஜிட்டல் இடைவெளியை" குறைப்பதில் இன்றியமையாததாக இருக்கும். மேலும் அனைவரையும் உள்ளடக்கும் விதத்திலான மற்றும் சமநிலையிலான தகவல் சமூகத்தையும் அறிவுசார் பொருளாதாரத்தையும் உருவாக்க முடியும்.

இத்திட்டத்தை நாங்கள் "திருப்புமுனை" என்ற சொல்லால் குறிப்பிடக் காரணம் இதனுடைய அளவுகோல் (எதிர்பார்ப்பு, பட்ஜெட், பலன்கள், நிறைவேற்றுவதற்கான காலக்கெடு), அதனுடைய பரிமாற்றத்தின் தன்மை, திறன் மேம்பாடு மற்றும் வேலைவாய்ப்பைப் பெருமளவில் உருவாக்கக்கூடிய போக்கு ஆகிய அம்சங்கள்தான். டிஜிட்டல் இந்தியா திட்டம் 1.7 கோடி நேரிடையான வேலைகளையும் 8.5 கோடி மறைமுகமான வேலைகளையும் உருவாக்கும் நோக்கத்தைக் கொண்டுள்ளது. இத்தகைய பேரளவு அம்சங்களுடன் கூடிய டிஜிட்டல் இந்தியா திட்டம் போல இதற்குமுன் எந்த டிஜிட்டல் இந்தியா திட்டமும் மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்கவில்லை. மிகப்பெரிய சர்வதேச ஐ.டி நிறுவனங்கள் (கூகுள், மைக்ரோசாஃப்ட் போன்றவை) மற்றும் கூட்டமைப்புகள் (நாஸ்காம் போன்றவை) இத்திட்டத்துக்காக வெளிப்படுத்தும் ஆர்வமே இத்திட்டத்தின் திருப்புமுனை அம்சத்தைத் தெள்ளத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றன. மின்னணு வர்த்தகம் மற்றும் டிஜிட்டல் சந்தை (டிஜிட்டல் மற்றும் சமூக வர்த்தகம் என்று குறிப்பிடுவதுதான் மிகப் பொருத்தமானதாக இருக்கும்) ஆகியன பரவலாக உருவாவதன் மூலம் ஊரகப் பகுதிகளில் உள்ள நுகர்வோர் சில்லறை விற்பனை அமைப்பு மற்றும் இயங்கியல் மீதான குறிப்பிடத்தக்க தாக்கத்தைக் கவனத்தில் கொண்டாலே இத்திட்டத்தை ஏன் "திருப்புமுனை" திட்டம் என்கிறோம் என்பது புரிந்துவிடும். இதனுடைய உயர்தகைமை மற்றும் திருப்புமுனை தன்மைகள் ஆகியவற்றின் காரணமாகவே இந்த டிஜிட்டல் இந்தியா திட்டம் தொழிற்சாலை அதிபர்களாலும் இந்தியா மற்றும் சர்வதேச ஊடகங்களாலும் பாராட்டப்பட்டுள்ளது.

இந்தத் திட்டத்தின்கீழ் எதிர்பார்க்கப்படும் பலன்களை இந்தத் திட்டம் முழுமையாக நிறைவேற்றப்பட்ட பிறகு அல்லது சிறிதளவாவது நிறைவேற்றப்பட்ட பிறகுதான் நாம் உணர முடியும். தற்போது இந்தியாவில் நிலையான மற்றும் வலுவான அரசு இருக்கும் சூழ்நிலையில் இத்திட்டத்தின் பெரும்பகுதி (குறிப்பாக திட்டத்தின் தொழில்நுட்ப மற்றும் உள்கட்டமைப்பு கூறுகள்) திட்டமிட்டபடி நிறைவேறும் என நாங்கள் நம்புகிறோம். ஏனெனில் சில கூறுகள் முன்பே முன்னோடி திட்டம் போன்று செயல்படுத்தப்பட தொடங்கி உள்ளன. சில கூறுகள் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டு விட்டன. உதாரணமாக, படிப்படியாக ஊழியர்களின் வருகைப் பதிவேடு பையோமெட்ரிக் தொழில்நுட்பம் மூலம் கண்காணிக்கப்படும் முறை நடைமுறைப்படுத்தப்படுவதைக் கூறலாம். அனைவருக்கும் டிஜிட்டல் அறிவை ஏற்படுத்துவது, மனிதவளக் கூறுகளை நடைமுறைப்படுத்துவது என்பவை காலம்பிடிக்கக் கூடியதுதான். திறன்களைக் கற்றுத் தருவது, விழிப்புணர்வு ஏற்படுத்துவது, அணுகுமுறையில் மாற்றங்கள் ஏற்படுத்துவது ஆகியன இமாலய பணிகள் ஆகும். மேலும் அவை சிக்கலான பணிகள் என்பதும் உண்மை. இதனைத் திறம்பட அடைவதற்குப் பல ஆண்டுகள் ஆகும். தெளிவான, அமைப்புக்குட்பட்ட மற்றும் இலக்கு நிர்ணயிக்கப்பட்ட அணுகு முறையைப் பயன்படுத்த வேண்டும் என நாங்கள் பரிந்துரைக்கிறோம். அதிலும் குறிப்பாக ஊரக மக்களுக்கு டிஜிட்டல் கல்வி அறிவை உருவாக்கி மேம்படுத்த இத்தகைய அணுகுமுறை தேவை.

குறிப்பிட்ட காலக்கெடுவுக்குள் அனைவருக்கும் டிஜிட்டல் கல்வி அறிவை அளிக்க உதவக்கூடிய மந்திரக்கோல் ஏதும் இல்லை என்பது உண்மைதான். எனினும் சந்தைசார்ந்த வகை பிரிப்பும் குறிப்பிட்ட பிரிவினரைக் கவனத்தில் கொள்ளும் உத்தியும் இந்த நடைமுறையை திறன்மிக்க வகையில் கையாள உதவியாக இருக்கும். படம் 2ல் சந்தைசார்ந்த குடிமக்களை ஈடுபடுத்தும் செயல் சட்டகம் தரப்பட்டு உள்ளது. இது டிஜிட்டல் கல்வி அறிவை திறம்பட அதிகரிக்க உதவும். சுருக்கமாகக் கூறுவதென்றால், மேற்சொன்ன

குடிமக்களை ஈடுபடுத்தும் செயல் சட்டகம் (சி.இ.எஃப்) குடிமக்களை ஐசிடிஅறிவின் அடிப்படையில் வகை பிரிக்கிறது. ஐசிடி மூலமான சேவைகளை பயன்படுத்தும் பல்வேறு நிலைகளில் குடிமக்களை வகைப்படுத்துகிறது. சி.இ.எஃப்ஆனது ஏற்றுக் கொள்ளுதல் மற்றும் பங்கேற்றுக் கொள்ளுதல் படிநிலை வரிசையில் தலைகீழ் மாற்றங்கள் என்ற முன்னேற்றமான பாதையை வழங்குகின்றது. இது பயன்பாட்டு நடத்தையில் மூன்று நிலைகளைப் பரிந்துரைக்கின்றது (அதாவது பயன்படுத்தாதவர்கள், குறைவாகப் பயன்படுத்துபவர்கள், அதிகமாகப் பயன்படுத்துபவர்கள்). அதேபோன்று பங்கேற்பில் இரண்டு நிலைகளைப் பரிந்துரைக்கிறது (அதாவது தற்காலிகப் பங்கேற்பு மற்றும் நடப்பில் உள்ள பங்கேற்பு). இவற்றை நேரடி உத்திக்கான கவனப் புள்ளிகளாக இது முன் வைக்கின்றது: 1). பயன்படுத்தாதவர்களை பயன்படுத்துபவர்களாக மாற்றுதல் 2). குறைவாகப் பயன்படுத்துபவர்களை அதிகமாகப் பயன்படுத்துபவர்களாக மாற்றுதல் 3). தற்காலிகப் பங்கேற்பு குடிமக்களை நடப்பில் உள்ள பங்கேற்பு குடிமக்களாக மாற்றுதல்.

படம் 2ல் திறன்மிக்க டிஜிட்டல் அறிவை மேம்படுத்துவதற்காக குடிமக்களை ஈடுபடுத்தும் செயல் சட்டகம் (சி.இ.எஃப்) உள்ளது.

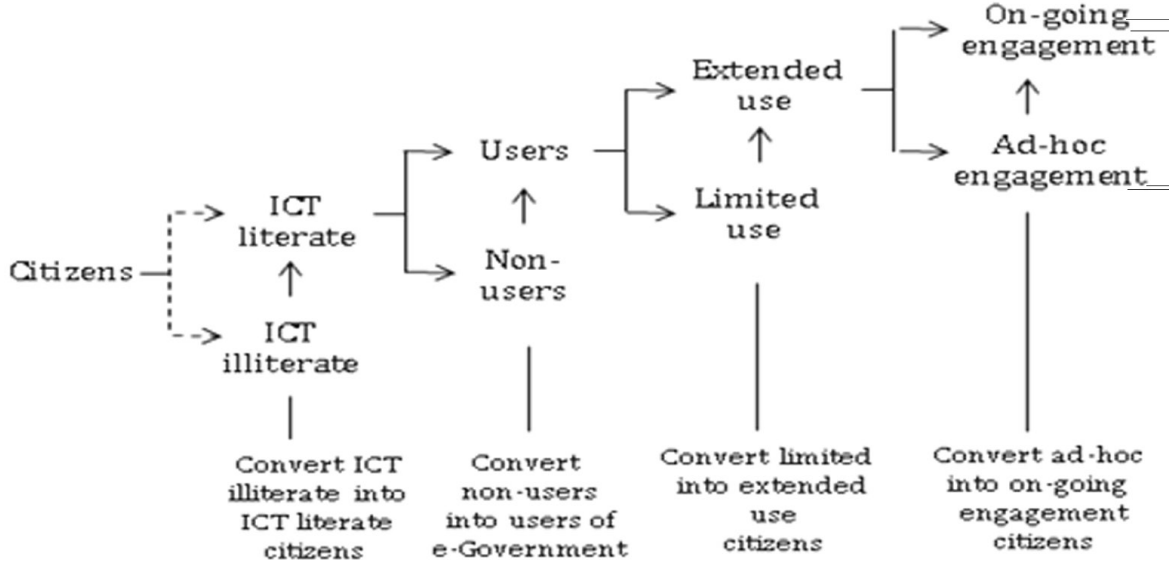
டிஜிட்டல் இந்தியா திட்டம் பல்வேறு அணுகுமுறைகளை (அதாவது பிராட்பேண்ட், மொபைல், பொது இணைய அணுகும் இடங்கள்) இணையதள இணைப்புக்காகவும் அரசு சேவைகளைப் பெறுவதற்கான சி.எஸ்.சிக்களை உருவாக்கவும் திட்டங்களைக் கொண்டுள்ளது. டிஜிட்டல் இடைவெளியைக் குறைப்பதற்கு இவை பயனளிக்கும் அணுகுமுறைகளாக இருக்கின்றன. அதேபோன்று டிஜிட்டல் உள்ளடக்கம் என்பதற்கும் உதவுவதாக உள்ளன. அதேசமயம் இந்த நிலையில் உள்ள ஒரு பெரிய தடைக்கல்லைப் பற்றியும் நாம் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். இப்பொழுதும் பல இந்தியக் கிராமங்களில் மின்சார வசதி இல்லை. இந்தியாவின் பெரும்பான்மை பகுதிகளில் மின்வெட்டு இருக்கிறது. ஆகையால் வீட்டு இணையதள இணைப்பு, சி.எஸ்.சிக்கள், பொது இணைய இணைப்பு இடங்கள் ஆகியன எதிர்பார்க்கும்

பலனைத் தர முடியாது (ஆகையால் இவற்றில் போடப்படும் முதலீடுகள் தகுந்த விளைவை ஏற்படுத்தாது). இடைநிறுத்தம் இல்லாத தொடர் மின்விநியோகம் இருந்தால்தான் எதிர்பார்க்கும் பலன் கிடைக்கும். இந்தப் பிரச்சனையை எதிர்கொள்வதற்கு, சி.எஸ்.சிக்கள் மற்றும் பொது இணைய இணைப்பு இடங்களில் மின்சார விநியோகத்துக்கு மாற்றுமுறை மூலமான மின்சார உற்பத்தியை தேட வேண்டும். அதாவது சூரிய ஆற்றல் அல்லது காற்றாலை மூலமான மின்சாரத்தைப் பயன்படுத்த வேண்டும். சி.எஸ்.சிக்கான அதிகபட்ச பலன்களைப் பெறுவதற்கும் அரசு சேவைகளை மின்னணு முறையில் 24x7 என்ற அடிப்படையில் தொடர்ச்சியாக வழங்குவதற்கும் போதுமான மின்திறன் கொண்ட சோலார் பேனல்கள் நிறுவப்பட வேண்டும். இது மட்டுமே நீடித்த நிலைமையையும் டிஜிட்டல் இந்தியா திட்ட நிரலையும் உருவாக்கி விடும் என நாங்கள் நம்பவில்லை. மாறாக மாற்று மின்சார ஆதாரங்கள் பற்றிய விழிப்புணர்வையும் அதுபற்றி பொதுமக்களுக்குச் சாதகமான அணுகுமுறையையும் உருவாக்க வேண்டும்.

பரவலான ஆன்லைன் திறந்தநிலை படிப்புகளை (எம்.ஓ.ஓ.சி) உருவாக்கி முன்னோட்ட அளவில் செயல்படுத்துவதற்கான அம்சமும் டிஜிட்டல் இந்தியா திட்டத்தில் உள்ளது. இது பரிசோதனை செய்து பார்க்கப்பட வேண்டிய புத்தாக்க அம்சமாக உள்ளது. இத்தகைய புத்தாக்க முயற்சிகள் பரவலாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படுவதற்கு அணுகு முறை மாற்றம் ஏற்பட்டாக வேண்டும். இதை உருவாக்கும் போதே பயனாளரையும் அந்த உருவாக்குதல் செயல்முறையில் ஈடுபடுத்துவது முக்கியமானதாகும். குடிமையியல் ஆராய்ச்சி யுடன் சேர்ந்த பெரிய அளவிலான முன்னோடி திட்டங்கள் சிலவற்றை முன்கூட்டியே செயல்படுத்தி பார்க்க வேண்டும். அதற்குப் பிறகுதான் முழு அளவில் இந்தப் புத்தாக்கத் திட்டம் செயல்படுத்தப்பட வேண்டும்.

அரசாங்கப் பள்ளிகளின் நிலைமை, அதிலும் பின்தங்கி உள்ள இந்திய மாநிலங்களில் உள்ள பள்ளிகளின் நிலைமை நம்பிக்கை தருவதாக இல்லை. ஆசிரியர்கள் நன்கு பயிற்சி பெற்றவர்களாக இல்லை. டிஜிட்டல் தொழில்நுட்பங்களைப் பயன்படுத்துவதில்

படம் : 2 திறன்மிக்க டிஜிட்டல் அறிவை மேம்படுத்துவதற்காக குடிமக்களை ஈடுபடுத்தும் செயல் சட்டகம் (சி.இ.எஃப்)

அவர்களுக்குப் போதுமான திறன்கள் இல்லை. இந்தப் பின்னணியில் பள்ளிகளுக்கு பிராட்பேண்ட் இணைப்பு கொடுப்பது என்பது மட்டுமே போதுமான செயலாக இருக்காது. கல்வியை டிஜிட்டல் தொழில்நுட்பங்களில் பயன்படுத்தி எப்படி கற்பிப்பது, மாணவர்களையும் பெற்றோர்களையும் அதில் எப்படி ஈடுபடுத்துவது என்பது குறித்து ஆசிரியர்களுக்குப் பயிற்சி அளிக்கப் வேண்டும். பிராட்பேண்ட் இணைப்பு அதிக அளவில் கொடுக்கப்பட்டுள்ள நாடுகளில் முன்னணியில் உள்ள தென்கொரியா நாட்டில் மேற்கொள்ளப்பட்ட மிக முக்கியமான ஆய்வு இங்கு நமக்கு பயன் அளிப்பதாக இருக்கும். தென்கொரியாவில் பிராட்பேண்ட் இணைப்பைப் பரவலாக ஏற்றுக்கொள்ள வைப்பதில் பள்ளிகள் மிக முக்கிய பங்காற்றி உள்ளன. அண்மையில் ஐக்கிய நாடுகள்சபை நடத்திய உலக இரசாங்க வளர்ச்சிக் குறியீட்டில் தென்கொரியா முதலிடத்தில் உள்ளது. பிராட்பேண்ட் இணைப்பு, இடித்தகங்கள் கிடைப்பது மற்றும் பயன்படுத்துவது, பள்ளி நிலையில் ஐசிடி திறன்களைக் கற்றுத் தருதல் ஆகியன மிக முக்கியமானவை. இவை இந்தியப் பள்ளிச் சிறுவர்களை "டிஜிட்டல் நேட்டிவ்" ஆக

மாற்றும். இதுவே அடுத்த 20 ஆண்டுகளில் டிஜிட்டல் இடைவெளியை இல்லாமல் செய்ய உதவும்.

கிடைக்கக்கூடிய தகவலின் அடிப்படையில், டிஜிட்டல் இந்தியா திட்டத்தில் அரைகுறையாக உள்ள ஒரு அம்சம் என்னவென்றால் பல்வேறு கூறுகளை அவை நிறைவுற்ற பின்பு மதிப்பீடு செய்வதுதான். திவிவேதி கட்டுரையில் இவ்வாறு கூறுகிறார்கள்: "எதிர்பார்க்கக் கூடிய விளைவு அடையப்பெற்றால் அது பற்றி ஆராய மதிப்பீடு செய்தல் என்பது மிக முக்கியமானதாகும். எதிர்கால மின்னணு சேவையை அபிவிருத்தி செய்வதற்கு ஏதாவது பாடம் கற்றுக்கொள்ள நினைத்தாலும் மதிப்பீடு அவசியமானதாகும். சரியான மதிப்பீடு இல்லாவிட்டால், அதேவிதமான தவறுகள் மீண்டும் நிகழ ஏதுவாகலாம்". இந்தியா போன்ற நாட்டில் அதிலும் ஊழல் அனைத்து நிலைகளிலும் இருக்கும் நாட்டில், மூன்றாம் தரப்பினர் மூலம் பல்வேறு திட்டங்களை மதிப்பீடு செய்வது முக்கியமானதாகும். அதிலும் டிஜிட்டல் இந்தியா திட்டம் சரியான பாதையில்தான் செல்கிறதா என்பதை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ளவும் இது உதவும். மூன்றாம் தரப்பினர் என நாங்கள் இங்கு குறிப்பிடுவது பேராசிரியர்கள்

மற்றும் ஆய்வு மாணவர்களைத்தான் (இந்தியாவிலும் அயல்நாட்டிலும் உயர்கல்வி நிறுவனங்களில் உள்ளவர்கள்). இவர்கள் தனித்தனி திட்டங்களைத் தற்சார்பில்லாமலும் முறைமையியலுக்கு உட்பட்டும் தீவிரமாக மதிப்பீடு செய்வார்கள். துரதிருஷ்டவசமாக அத்தகைய நடவடிக்கைகளுக்கான அறிகுறிகள் ஏதும் தற்போது தெரியவில்லை.

டிஜிட்டல் இந்தியா திட்டம் பல்வேறு துறைகளில் இருந்து முனைவர் பட்ட மாணவர்களை ஈடுபடுத்தக்கூடிய அற்புதமான வாய்ப்பைத் தருகின்றது (தொழில்நுட்பம், வர்த்தகம் மற்றும் மேலாண்மை, சமூக அறிவியல்கள்). பலதுறை சார்ந்த மற்றும் பலதுறைகளுக்கு இடையிலான ஆய்வுகளை மேற்கொள்வதற்கான சூழ்நிலையையும் இத்திட்டம் தருகின்றது. இத்தகைய அம்சம் டிஜிட்டல் இந்தியா திட்டத்தை வெற்றிகரமாக நிறைவேற்றுவதற்குப் பயன்படுவதோடு பலதுறை சார்ந்த / பலதுறைகளுக்கு இடையிலான ஆய்வு நிபுணர்களை உருவாக்கவும் ஆய்வு கலாச்சாரத்தை உருவாக்கவும் பயன்படும். கல்விப்புலத்தை பொதுத்துறை மற்றும் தனியார்துறை நிறுவனங்களுக்கு இடையில் நெருக்கமானதாக மாற்றும். கல்வியாளர் பங்கேற்பும் மதிப்பீடும் டிஜிட்டல் இந்தியா திட்டத்துக்கு முக்கியமான மூலப்பொருட்கள் என நாங்கள் நம்புகின்றோம். இப்போது அது திட்டத்தில் இருந்து விடுபட்டு உள்ளது.

வரும் 2022ஆம் ஆண்டுக்குள் இன்றைய இந்தியாவை "டிஜிட்டல் இந்தியா" என்ற புதுப்பிற்வி எடுத்த நாடாக மாற்றும் பயணம் பற்றிய நிறைவு சிந்தனைகளை இப்போது நாங்கள் எடுத்துரைக்கிறோம். டிஜிட்டல் இந்தியா திட்டத்தைத் தொடங்கியதன் மூலம், இந்தப் பரிமாற்றப் பயணத்துக்கான பாதையை இந்திய அரசு உருவாக்கி உள்ளது. டிஜிட்டல் இந்தியா என்ற இலக்கை அடைவதற்கான பாதை எளிதாகத் தோன்றினாலும் அதில் சிக்கல்களோ மேலே கூறியுள்ளவாறு தடைக்கற்களோ இல்லாமல் சீராக இல்லை. டிஜிட்டல் இந்தியா எதிர்கொள்ளக் கூடிய தடைகளை எதிர்கொள்வதற்கு தேசிய தகவல் மையம் (என்.ஐ.சி) தயாராக இல்லை. எனவே தேசிய தகவல் மையமே ஒரு உண்மையான உருமாற்றத்துக்கு தயாராக வேண்டும். அப்போதுதான் இன்றைய இந்தியாவை

டிஜிட்டல் இந்தியாவாக மாற்றும் நோக்கம் அடையப்படும். மேலும் குறிப்பிடத்தக்க அம்சம் என்னவென்றால், இந்தப் பயணம் இலக்கை அடையும் வரையில் எந்தவிதத் தடையும் இல்லாமல் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும். இந்தப் பயணத்தில் இந்தியக் குடிமக்களுக்கு தகவல் புதுப்பிப்பு தொடர்ந்து கிடைக்க வேண்டும். அவர்கள் பங்கேற்பு உறுதிப்படுத்தப்பட வேண்டும். டிஜிட்டல் இந்தியாவாக மாறுவதற்கான பயணத்துக்குத் தயாராக திறன் அளிப்பு / பயிற்சி வழங்கப்பட வேண்டும்.

டிஜிட்டல் இந்தியா திட்டம்; வளர்ச்சி, நடைமுறையாக்கல், ஏற்பு ஆகிய அனைத்து நிலைகளிலும் உள்ள பல்வேறு கூறுகள் ஆகியவற்றைப் பார்க்கும் போது இந்த முயற்சி உண்மையில் பரட்சிகரமானதாக இருக்கிறது. ஒட்டுமொத்த மக்களுக்கும் டிஜிட்டல் திறனைக் கற்றுத் தந்து மேம்படுத்தும் வாய்ப்பு உள்ளடங்கி உள்ளதால், இத்திட்டம் டிஜிட்டலுக்கான சூழ்நிலையை உருவாக்கித் தருவதோடு சமூகப் பிரிவினர் அனைவரையும் உள்ளடக்குவதாகவும் திகழ்கின்றது. அனைத்துக் குடிமக்களையும் சமூக ரீதியில் உள்ளடக்குவதே ஒரு தேசத்தின் சிறப்பான நிலையாகும். இது டிஜிட்டல் உள்ளடக்கல் மூலம் ஓரளவிற்கு நிறைவேறும். ஆகவே டிஜிட்டல் இந்தியா திட்டம் நம்பிக்கை அளிக்கும் திட்டமாக இருப்பதோடு இந்தியா முழுமைக்கும் எழுச்சி தரும் திட்டமாகவும் உள்ளது. இந்தக் கனவை நனவாக்க, இந்தியக் குடிமக்களிடமும் அவர்களது பழக்க வழக்கங்களிலும் கலாச்சாரப் பரிமாற்றம் ஏற்பட வேண்டிய தேவை உள்ளது. இதுதான் டிஜிட்டல் இந்தியா திட்டத்தை உருவாக்கியவர்களுக்கு முன்னுள்ள மிகப் பெரிய சவாலாகும்!

இந்தத் திட்டம் எதிர்பார்க்கும் நல்விளைவுகளை பெறும் என்றால், புதிய பொருளாதாரச் சூழலில் இந்தியா மிகச்சரியான நிலைமையைப் பெறும் என நாம் நம்பலாம். சர்வதேச போட்டியில் இந்தியாவின் நிலையை மேம்படுத்துவதில் முக்கிய அம்சமாக உள்ள தேசிய வளர்ச்சி என்பதை அடைந்து அதை நீடித்தும் நிலைத்தும் வைத்திருக்கக் கூடிய நிலைமை உருவாகும். டிஜிட்டல் இந்தியா திட்டம் எதிர்பார்ப்பது போல் இந்தியாவின் எதிர்காலம் பிரகாசமாக இருக்கும்.

சென்னையில் மத்திய சித்த மருத்துவ ஆராய்ச்சிக் குழுமம்

- முனைவர் தி.சிவக்குமார்

ஆராய்ச்சி என்பது வளர்ச்சிக்கும் புதிய கண்டுபிடிப்புகளுக்கும் அடிப்படையாக அமைவது ஆகும். ஏன், எதற்கு, எப்படி, எவ்வாறு என்ற கேள்விகளுடன் தொடங்கப்படும் எளிய ஆராய்ச்சிகள் எதிர்பாராத விளைவுகளை எல்லாம் தந்து உள்ளன. மருத்துவத் துறையிலும் ஆராய்ச்சி இன்றியமையாதது. நோயைக் கண்டறிதல், நோய்க்கான மூல காரணத்தை அறிதல், புதுப்புது மருந்துகளை உருவாக்குதல், உபகரணங்களைத் தயாரித்தல் போன்ற பல மருத்துவத்துறை பிரிவுகளில் ஆராய்ச்சி இன்றியமையாததாக உள்ளது. கடந்த இரண்டு நூற்றாண்டுகளில் ஏற்பட்ட அறிவியல் தொழில்நுட்ப வளர்ச்சியின் காரணமாக மருத்துவத்துறை இப்போது சிறந்து விளங்குகின்றது. அலோபதி என்னும் மேற்குலக மருத்துவத்துறை ஒரு பக்கம் என்றால் பாரம்பரிய இந்திய மருத்துவ முறைகள் மறுபக்கம் என நம் நாட்டில் மருத்துவ முறைகள் உள்ளன. பாரம்பரிய மருத்துவ முறைகளும் இன்று அறிவியல் சார்ந்த ஆராய்ச்சியின் மூலமே தன்னை நிலைநிறுத்திக் கொள்ள வேண்டியதாக உள்ளது. அந்த வகையில் தமிழரின் பாரம்பரிய மருத்துவ முறையான சித்த மருத்துவத்துக்கென்று தேசிய அளவில் "மத்திய சித்த மருத்துவ ஆராய்ச்சிக் குழுமம்" (CENTRAL COUNCIL FOR RESEARCH IN SIDDHA) சென்னையில் செயல்பட்டு வருகின்றது.

ஆயுஷ் அமைச்சகம்

மத்திய அரசின் சுகாதாரம் மற்றும் குடும்பநல அமைச்சகத்தில் ஒரு பிரிவாக 1995ல் இந்திய மருத்துவ முறைகள் மற்றும் ஹோமியோபதித் துறை (Indian Systems of Medicine & Homoeopathy - ISM&H) சேர்க்கப்பட்டது.

பின்னர் நமது பாரம்பரிய மருத்துவ முறைகளின் முக்கியத்துவம் கருதி 2003ல் இதே அமைச்சகத்தின் கீழ் ஆயுஷ் துறை துவக்கப்பட்டது. ஆயுர்வேதம் (AYURVEDHA), யோகா மற்றும் இயற்கை மருத்துவம் (YOGA & NATUROPATHY), யுனானி (UNANI), சித்தா (SIDDHA), ஹோமியோபதி (HOMOEOPATHY) ஆகிய ஐந்து மருத்துவ முறைகள் இத்துறையின் கீழ்க்கொண்டு வரப்பட்டன. இந்திய மருத்துவ முறைகளில் கல்வி, சிகிச்சை, மருந்து தயாரிப்பு, தரப்படுத்துதல், ஆராய்ச்சி, வெளியீடுகள் என்பனவற்றை வளர்க்கவும் கண்காணிக்கவும், வளப்படுத்தவும் முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு உள்ளன. அண்மையில் ஆயுஷ் துறையானது ஆயுஷ் அமைச்சகமாக நிலை உயர்த்தப்பட்டு அதற்கு திரு.ஸ்ரீபத் யஸ்லோ நாயக் அமைச்சராக நியமிக்கப்பட்டு உள்ளார்.

ஆயுஷ் அமைச்சகத்தின் கீழ் உள்ள அமைப்புகள்

இந்த அமைச்சகத்தில் மேலே கூறிய ஐந்து மருத்துவ முறைகளுக்கும் பல்வேறு அமைப்புகள் செயல்படுகின்றன. அவற்றைக் கீழே வகைப்படுத்தலாம்:

இந்திய மருத்துவ முறைகளில் பட்டப் படிப்பு, பட்ட மேற்படிப்பு, ஆராய்ச்சிக் கல்வி களுக்கான பாடத்திட்டங்களை ஏற்படுத்துவது; கல்வி கற்றவர்களுக்கு சிகிச்சை செய்வதற்கான அனுமதி வழங்குவது, கண்காணிப்பது ஆகிய பணிகளைச் சட்டரீதியான குழுமங்கள் மேற்கொண்டு வருகின்றன. பல்வேறு வகையான ஆராய்ச்சிகளை அந்தந்த மருத்துவ முறைகளுக்கான ஆராய்ச்சி குழுமங்கள் மேற்கொண்டு வருகின்றன. ஆயுர்வேதம், யோகா மற்றும் இயற்கை மருத்துவம்,

ஆயுஷ் அமைச்சக அமைப்புகள்

ஆராய்ச்சிக் குழுமங்கள்	கல்வி - சிகிச்சைக்கான சட்டரீதியான குழுமங்கள்	தேசிய நிறுவனங்கள்	ஆய்வுக் கூடங்கள்	மருந்து உற்பத்தி நிலையங்கள்
------------------------	--	-------------------	------------------	-----------------------------

முனைவர் தி.சிவக்குமார். களவிளம்பர அலுவலர், புதுச்சேரி.

யுனானி, ஹோமியோபதி ஆகியவற்றுக்கான மத்திய ஆராய்ச்சிக் குழுமங்கள் புதுதில்லியில் செயல்பட்டு வருகின்றன. சித்த மருத்துவத்துக்கான மத்திய ஆராய்ச்சிக் குழுமம் மட்டும் சென்னையில் செயல்பட்டு வருகின்றது. ஆயுர்வேதத்திற்கான தேசிய நிறுவனம் ஜெய்ப்பூரிலும், இயற்கை மருத்துவத்துக்கான தேசிய நிறுவனம் பூனாவிலும், யுனானி மருத்துவத்துக்கான தேசிய நிறுவனம் பெங்களூரிலும், ஹோமியோபதிக்கான தேசிய நிறுவனம் கொல்கத்தாவிலும், சித்த மருத்துவத்துக்கான தேசிய நிறுவனம் சென்னையிலும் செயல்பட்டு வருகின்றன.

மத்திய சித்த மருத்துவ ஆராய்ச்சிக் குழுமம்

2003ல் ஆரம்பிக்கப்பட்ட ஆயுஷ் துறையில் சித்த மருத்துவம் ஒரு பிரிவாக இருந்தாலும்கூட அது ஆயுர்வேதத்துடன் இணைக்கப்பட்டு ஒரே குழுமமாகவே (CENTRAL COUNCIL FOR RESEARCH IN AYURVEDHA AND SIDDHA - CCRAS) இருந்தது. செப்டம்பர் 2010ல் சித்த மருத்துவத்துக்கு எனத் தனியாக மத்திய ஆராய்ச்சிக் குழுமத்தை இந்திய அரசு உருவாக்கியது. இக்குழுமத்தின் முதல் தலைமை இயக்குனராக (Director General) டாக்டர் ஆர்.எஸ்.இராமசுவாமி டிசம்பர் 2012ல் நியமிக்கப்பட்டார். இந்தக் குழுமம் தற்காலிகமாக அரும்பாக்கம் அறிஞர் அண்ணா அரசு மருத்துவமனை வளாகத்தில் உள்ள சித்த மருத்துவ மைய ஆராய்ச்சி நிறுவன கட்டடத்தில் இயங்கி வருகின்றது.

மத்திய சித்த மருத்துவ ஆராய்ச்சிக் குழுமத்தின் நோக்கங்கள்

ஏனைய இந்திய மருத்துவ முறைகளுக்காகச் செயல்படும் ஆராய்ச்சிக் குழுமங்களுக்கு இருப்பது போன்றே மத்திய சித்த மருத்துவ ஆராய்ச்சிக் குழுமத்துக்கும் வரையறுக்கப்பட்ட நோக்கங்கள் இருக்கின்றன. அவை:

1. பாரம்பரிய சித்த மருத்துவ அறிவைப் பாதுகாத்தல், அதனைப் பிறருக்குப் பகிர்தல்

2. புதிய சித்த மருந்துகளைத் தரம் (Standardization), பாதுகாப்பு(Safety) மற்றும் திறன்(Efficacy) ஆகியவற்றுடன் தயாரிப்பதற்கான ஆராய்ச்சிகளை மேம்படுத்துதல்.

3. இந்த ஆராய்ச்சிகளை நோய் பரிகரிப்புக்கு முன்பாக(Pre-clinical) மற்றும் நோய் பரிகரிப்பு (Clinical) சார்ந்த ஆராய்ச்சிகளாக மேற்கொள்ளுதல்.

4. பல்வேறு வகையான நோய்களுக்கு ஆராய்ச்சி நோக்கத்துடன் சிகிச்சை அளித்தல் / வராமல் தடுத்தல்.

5. ஏனைய இந்திய மருத்துவ முறைகளுக்கான ஆராய்ச்சிக் குழுமங்கள் மற்றும் இதர ஆய்வு நிறுவனங்கள் / மருத்துவமனைகள் ஆகியவற்றுடன் இணைந்து குறிப்பிட்ட காலக்கெடுவுக்கு முன் பலவகையான ஆராய்ச்சிகளை மேற்கொள்ளுதல்.

6. ஆய்வு முடிவுகள் / கட்டுரைகளை வெளியிடுதல், ஆய்விதழ் வெளியிடுதல், சாதனைகளை வெளிப்படுத்துதல், ஆய்வு முடிவுகளை அனைத்துத் தரப்பினருக்கும் எடுத்துரைத்தல்.

7. ஆய்வுத் திட்டங்களுக்கும் புது மருந்து தயாரிப்பவர்களுக்கும் ஆலோசனை வழங்கி வழிகாட்டுதல்.

8. மருத்துவ மூலிகைகளைக் கணக் கெடுத்தல் / வளர்த்தல்.

9. பழங்கால சித்த மருத்துவம் தொடர்பான ஓலைச்சுவடிகள் / கையெழுத்துப் பிரதிகள் / நூல்கள் ஆகியவற்றைப் படித்து ஆய்வு செய்தல் / ஆவணப்படுத்துதல், பதிப்பித்தல், பாதுகாத்தல்.

குழுமத்தின் ஆராய்ச்சி நிலையங்கள் / ஆராய்ச்சித் தோட்டம்

மத்திய சித்த மருத்துவ ஆராய்ச்சிக் குழுமத்தின் கீழ் ஐந்து நிலையங்கள் மூன்று மாநிலங்களில் செயல்படுகின்றன.

1. சித்த மருத்துவ மைய ஆராய்ச்சி நிலையம், சென்னை.

2. மண்டல சித்த மருத்துவ ஆராய்ச்சி நிலையம், புதுச்சேரி.

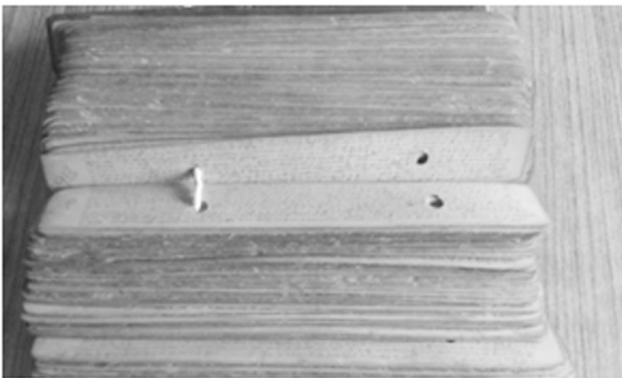
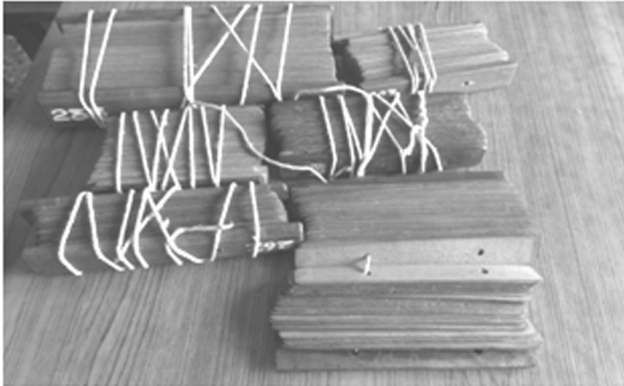
3. மண்டல சித்த மருத்துவ ஆராய்ச்சி நிலையம், திருவனந்தபுரம்.

4. சித்த மருத்துவமனை சார் ஆராய்ச்சிப் பிரிவு,பாளையங்கோட்டை.

5. சித்த மருத்துவ மூலிகைகள் தோட்டம், மேட்டூர்.

ஆராய்ச்சி நிலையங்கள்

சென்னையில் உள்ள சித்த மருத்துவ மைய ஆராய்ச்சி நிலையம் 1971ல் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இந்நிலையத்தில் நோயியல், உயிர்வேதியியல், மருந்தியல், மருத்துவ மூல இயல் ஆகிய துறைகள் செயல்படுகின்றன. இங்கு நோய் பரிகரிப்பு சார்ந்த ஆய்வுகளுக்கு முக்கியத்துவம் தரப்படுகின்றது. குறிப்பாக காளாஞ்சகப்படை (Psoriasis), அழல் கீல்வாதம் (Osteoarthritis), பீனிசம் (Sinusitis), வெண்புள்ளி (Vitiligo) போன்ற நோய்களுக்கு ஆய்வுகள் நடத்தப்படுகின்றன. அதேபோன்று நீரிழிவுக்கும் புதிய சித்த மருந்து கண்டுபிடிக்கப்பட்டு பரிசீலனைக் கட்டம் முடிந்து பொதுவான நீரிழிவு நோயாளிகளுக்கு அம்மருந்தை தருவது தொடங்கி உள்ளது. இந்த சித்த மருத்துவ மைய ஆராய்ச்சி நிலையத்தில் பொதுமக்கள் புறநோயாளியாகவோ அல்லது உள்நோயாளியாகவோ சிகிச்சை பெறலாம். இங்கு மேற்கொள்ளப்படும் ஆய்வுகளில் சம்பந்தப்பட்ட நோயாளிகள் தன்னார்வலர்களாக பங்கு கொள்ளலாம். இப்போது இந்த நிலையத்தில் வர்ம சிகிச்சையும் தரப்படுகின்றது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

குழுமத்தில் உள்ள பழங்கால ஓலைச்சுவடிகள்

புதுச்சேரியில் உள்ள மண்டல சித்த மருத்துவ ஆராய்ச்சி நிலையத்தில் நோயாளிகள் புறநோயாளியாகவோ அல்லது உள்நோயாளியாகவோ சிகிச்சை பெறலாம். குறிப்பாக கருப்பை சதைக்கட்டிகள் (Fibroid Uterus), சிறுநீரகக் கல்லடைப்பு (Urolithiasis) போன்ற நோய்களுக்கு ஆய்வுகள் நடத்தப்பட்டுள்ளன. திருவனந்தபுரத்தில் உள்ள நிலையத்தில் புறநோயாளிகள் பிரிவு மட்டுமே செயல்படுகின்றது. இதேபோல் பாளையங்கோட்டையில் உள்ள சித்த மருத்துவமனை சார் ஆய்வுப் பிரிவிலும் நோயாளிகளுக்குச் சிகிச்சை அளிப்பதோடு பலவித ஆய்வுகளும் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. மூலிகைகள் தோட்டம்

மேட்டூரில் 22 ஏக்கர் நிலப்பரப்பில் சித்த மருத்துவ மூலிகைகள் தோட்டம் அமைந்துள்ளது. மாதிரித் தோட்டத்தில் 236 தனிவகைத் தாவர இனங்கள் உள்ளன. பசுமை இல்லத்தில் 24 மூலிகைகள் உள்ளன. இங்கு வர்த்தக ரீதியாக அமுக்கரா, சிற்றரத்தை, திப்பிலி அகிய மூலிகைகள் பயிரிடப்பட்டு வருகின்றன. இத்தோட்டத்தில் மூலிகைகள் பற்றிய கணக்கெடுப்பு, சேகரிப்பு, பாதுகாப்பு, வளர்த்தல் ஆகிய முக்கிய பணிகள் நடைபெறுகின்றன. பலவிதமான ஆராய்ச்சிகளுக்குத் தேவைப்படும் அபூர்வ மூலிகைகள் இங்கிருந்துதான் பெறப்படுகின்றன. தமிழ்நாட்டில் உள்ள மிகப்பெரிய மூலிகைப் பண்ணைகளில் இதுவும் ஒன்று என்றால் அது மிகையன்று.

ஆராய்ச்சியின் முக்கியத்துவம்

மத்திய சித்த மருத்துவ ஆராய்ச்சிக் குழுமத்தின் தலைமை இயக்குனர் டாக்டர்

ஆர்.எஸ்.இராமசுவாமி ஆராய்ச்சிகளுக்கு மூன்றுவிதமாக நிதியுதவி செய்யப்படுகிறது என்றார். குழுமத்தின் நிறுவனங்களுக்குள் நடக்கும் ஆராய்ச்சி முதல் வகையாகும் (Intra-Mural Research). இதில் மருத்துவர்கள், மருத்துவர் அல்லாத அடிப்படை விஞ்ஞானம் பயின்றவர்கள் ஈடுபடலாம். ஆராய்ச்சித் திட்டங்களுக்கு ஒரு கோடி ரூபாய் வரை நிதி உதவி கிடைக்கும். இரண்டாவது வகை வெளியில் உள்ள நிறுவனங்கள் மூலமாகச் செய்வதாகும் (Extra Mural Research). இத்தகையத் திட்டங்களுக்கு ரூ.70 லட்சம் வரை நிதியுதவி கிடைக்கும். ஒருங்கிணைந்து செயல்படுத்தும் ஆய்வுகள் மூன்றாம் வகையினதாகும் (Collaborative Projects). எந்த வகையாக இருந்தாலும் ஆய்வுத் திட்டங்கள் சமர்ப்பிக்கப்பட்டு முதல் கட்டமாக அவை அமைச்சகத்தின் இணைச் செயலர் தலைமையில் உள்ள திட்ட மதிப்பீட்டுக் குழுவால் மதிப்பீடு செய்யப்பட்டாக வேண்டும். முதல் கட்டத் தேர்வில் தேர்வாகும் திட்டங்கள் பிறகு அமைச்சகத்தின் செயலர் தலைமையில் உள்ள திட்ட அனுமதிக் குழுவால் அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும் என்றார் டாக்டர் இராமசுவாமி.

குழுமத்தின் பிற பணிகள்

பட்ட மேற்படிப்பு படிக்கும் மாணவர்களுக்குப் பயிற்சி வகுப்புகள் மற்றும் பயிலரங்கு நடத்துதல்; ஆராய்ச்சி சார்ந்த கருத்தரங்குகள் நடத்துதல்; ஆய்வு மாணவர்களுக்கு வழிகாட்டுதல் போன்ற பணிகளையும் குழுமம் செய்து வருகின்றது என்றார் டாக்டர் இராமசுவாமி. இலக்கிய ஆவணப் பிரிவில் ஓலைச்சுவடிகள் சேகரிக்கப்பட்டு வருகின்றன. அவை "மைக்ரோஃபிலிம்" வடிவில் மாற்றப்பட்டு கணினியில் பதிவு செய்யப்பட்டு பாதுகாக்கப்படுகின்றன. முக்கியத்துவம் வாய்ந்த பழைய சித்த மருத்துவப் புத்தகங்களை மறுபதிப்பு செய்யும் பணியும் நடைபெற்று வருகின்றது. "மதிப்புமிக்க சித்த மருத்துவம் தொடர்பான ஓலைச்சுவடிகள் இருந்தால் அவற்றை எங்களிடம் ஒப்படைக்கலாம். ஒப்படைத்தவருக்கு உரிய ஆவணம் வழங்குவதோடு அது புத்தகமாக வெளியிடப்பட்டால் அதில் அவருக்கு அங்கீகாரமும் தரப்படும்", என்றார் டாக்டர் இராமசுவாமி.

குழுமத்தில் உள்ள குழுக்கள்

மத்திய சித்த மருத்துவ ஆராய்ச்சிக் குழுமத்தில் மிக முக்கியமான மூன்று குழுக்கள் உள்ளன. முதலாவது பொதுக்குழு. இரண்டாவது நிர்வாகக் குழு. மூன்றாவது விஞ்ஞான ஆலோசனைக் குழு. இந்த விஞ்ஞான ஆலோசனைக் குழுவின் தலைவராக மூத்த பேராசிரியர் டாக்டர் ஆ.குமாரவேல் செயல்பட்டு வருகின்றார். குழுமத்தின் ஆராய்ச்சிகளை நெறிப்படுத்துவதும் பாரம்பரிய சித்த வைத்தியர்களின் அறிவை அறிந்தாய்ந்து அங்கீகரித்து ஆவணப்படுத்துவதும் பரவலாக்குவதும் இந்த விஞ்ஞான ஆலோசனைக் குழுவின் பணிகளாகும்.

சித்த மருந்துகள் செய்முறை தர நிர்ணயக் குழு

சித்த மருந்துகள் செய்முறை தர நிர்ணயக் குழு (Siddha Pharmacopoeia Committee) மற்றும் அதன் துணைக் குழுக்களும் சேர்ந்து இந்தியாவின் சித்த மருந்துகள் செய்முறைக் குறிப்பு நூல் (The Siddha Formulary of India Part-I) முதற்பாகத்தைத் தமிழில் 1984ம் ஆண்டும், ஆங்கிலத்தில் 1992ம் ஆண்டும், இரண்டாம் பாகத்தைத் (The Siddha Formulary of India Part-II) தமிழில் 2011ல் ஆண்டும் வெளியிட்டன. இந்தியாவின் சித்த மருந்துகளின் தர நிர்ணய நூல், பாகம் 1, தொகுதி I (The Siddha Pharmacopoeia of India, Part - I, Volume - I) 2009 ம் ஆண்டும், இந்தியாவின் சித்த மருந்துகளின் தர நிர்ணய நூல், பாகம் 1, தொகுதி-II (The Siddha Pharmacopoeia of India, Part - I, Volume - II) 2011 ம் ஆண்டும் வெளியிடப்பட்டன. மேலும் பல்வேறு ஆய்வு நூல்களும் வெளியிடப்பட்டுள்ளன.

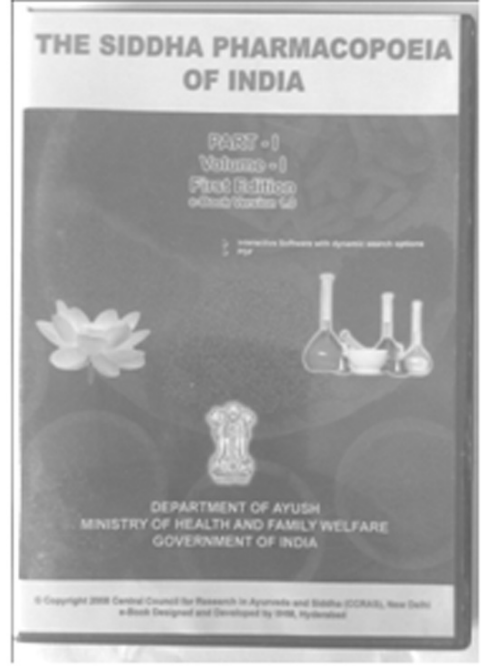
சித்த மருத்துவத்தைப் பிரபலப்படுத்துதல்

சித்த மருத்துவம் மக்களிடம் பரவலாகக் கடைபிடிக்கப்படவில்லையே, அதற்கு என்ன செய்யலாம் என்று கேட்டதற்கு "சித்த மருத்துவத்தின் புவி எல்லைகளைத் தமிழ்நாட்டைத் தாண்டியும் விரிவுபடுத்தியாக வேண்டும்; புதுச்சேரி உள்ளிட்ட பிற மாநிலங்களில் சித்த மருத்துவக் கல்லூரிகள் தொடங்கப்பட வேண்டும்", என்று கூறுகிறார் டாக்டர். இராமசுவாமி. அதேபோன்று பிற மாநிலங்களில் உள்ள மருத்துவமனைகளில் சித்த மருத்துவப் பிரிவுகள் ஆரம்பிக்கப்பட வேண்டும். பிற மாநிலங்களில் சித்த மருத்துவ

முகாம்கள் மற்றும் விழிப்புணர்வு நிகழ்ச்சிகள் நடத்தப்பட வேண்டும். குறைந்தபட்சம் மாநிலத் தலைநகரங்களில் சித்தமருத்துவ மையங்கள் திறக்கப்பட வேண்டும் என்று அவர் மேலும் கூறினார். தற்போது தென்னாப்பிரிக்கா, மலேசியா, சிங்கப்பூர், மொரீஷியஸ், இலங்கை போன்ற நாடுகளில் தமிழரின் பாரம்பரிய வைத்தியமான சித்த மருத்துவத்துக்குத் தேவை இருக்கிறது. எனவே முறைப்படி சித்த மருத்துவத்தைப் பயில மாணவர்கள் தயங்கத் தேவை இல்லை என அவர் ஆலோசனை கூறினார்.

பாரம்பரிய சித்த வைத்தியர்கள்

ஆராய்ச்சிக் குழுமம் பாரம்பரிய சித்த வைத்தியர்களுக்காக என்ன செய்ய முடியும் என்று கேட்டதற்கு டாக்டர் இராமசுவாமி "பாரம்பரிய வைத்தியர்களில் பலர் நாடி வல்லுனர்களாக இருந்துள்ளனர். நோய்க்கணித்தலில் தலைசிறந்து விளங்கி உள்ளனர். இப்போதும் இத்தகைய திறனுடன் சிலர் உள்ளனர். இவர்களின் அறிவை ஆவணப்படுத்த வேண்டும். உயர்நிலை மருந்துகளான கட்டு, களங்கு, முப்பு ஆகியவற்றின் செய்முறைகளைப் பதிவு செய்து அவற்றின் மருத்துவக் குணங்களை ஆய்வு செய்ய உள்ளோம். பாரம்பரியம் வேறு; பணம் சம்பாதிக்க வைத்தியர் ஆவது வேறு. உண்மையான பாரம்பரிய வைத்தியர்களையும் அவர்களது பரம்பரை/மூதாதையர்/குருவழி ஆகியவற்றையும் ஆராய்ந்து தக்கவர்களைப் பெருமைப்படுத்த வேண்டும். சித்த மருத்துவம் வழிவழியாகப் போற்றிப் பாதுகாக்கப்பட்டு இன்று அறிவியல் ரீதியாக நிறுவப்பட்டு வளர்ச்சியடைந்திருப்பதில் பாரம்பரிய சித்த மருத்துவர்களின் பங்கு மகத்தானது", என பதிலளித்தார்.

குழுமம் வெளியிட்டுள்ள நூல்கள்

நிறைவாக...

பச்சிலை வைத்தியம், பாட்டி வைத்தியம், கை வைத்தியம் எனப் பலவாறாக இருந்து சித்தர்கள் வழங்கிய தத்துவப் பின்புலத்தால் மருத்துவ முறையாக மரி காலம் காலமாக நம் வாழ்வோடு தொடர்கின்ற சித்த மருத்துவத்தை சிதறிப் போகாமல் ஒருங்கிணைத்து மேம்படுத்தச் செய்வது தமிழர்களாகிய நம் கடமையாகும். விஞ்ஞான அறிவின் பின்னணியில் சித்த மருத்துவத்தை உலகறியச் செய்து பிரபலமாக்க வேண்டும் என்பதே மத்திய சித்த மருத்துவ ஆராய்ச்சிக் குழுமத்தின் உள்ளூறை நோக்கமாகும். அகிலத்தின் பார்வையை சித்த மருத்துவம் நோக்கி அனைவரின் முயற்சிகளும் சேர்ந்து திருப்பும் என்பது எதிர்கால உண்மை. ●

அகில இந்திய வானொலியில்

பிரதமர் மோடியுடன் அமெரிக்க அதிபர் ஓபாமா

அகில இந்திய வானொலியில் "மனதின் குரல்" நிகழ்ச்சியில் பிரதமர் திரு. நரேந்திர மோடி மற்றும் அமெரிக்க அதிபர் பாரக் ஓபாமா தங்களின் எண்ணங்களை ஒன்றாக பகிர்ந்து கொள்கின்றனர். இந்த நிகழ்ச்சி ஜனவரி 27ஆம் தேதி நடைபெறுகிறது.. இந்நிகழ்ச்சி மூலம் பிரதமர் ஒவ்வொரு மாதமும் மக்களிடம் தனது கருத்துகளை மனம் திறந்து பேசுகிறார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. 'மனதின் குரல்' நிகழ்ச்சியில் நமது குடியரசு தின விழாவின் சிறப்பு விருந்தினரான அதிபர் திரு. பாரக் ஓபாமாவும் கலந்து கொள்கிறார்.

மேலும், இந்த சிறப்பு நிகழ்ச்சிக்காக Mygov வலைபக்கத்தில் உருவாக்கப்பட்டிருக்கும் <http://mygov.in/groupissue/questions-for-special-mann-ki-baat-programme-with-pm-modi-and-president-obama/show> இணைய பக்கத்தில் உங்களது கேள்விகளை பதிவு செய்யுங்கள்" என்று பிரதமர் கூறியுள்ளார்.

பெண் குழந்தையைக் காப்போம், பெண் குழந்தைக்குக் கற்பிப்போம்

2011 ஆம் ஆண்டு எடுக்கப்பட்ட மக்கள் தொகைக் கணக்கெடுப்பு புள்ளி விவரம் குழந்தைப் பாலின விகிதம் (CHILD SEX RATIO) இதுவரை இல்லாத அளவுக்கு 918 என குறைந்திருக்கும் போக்கை வெளிப்படுத்தி உள்ளது. இது மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த விஷயமாகும். இந்தப் புள்ளிவிவரம் கூறும் குழந்தைப் பாலின விகிதத்தில் உள்ள சரிவு பெண் குழந்தைகளைக் காப்பதற்கு உடனடியாகச் செயல்பட வேண்டும் என்ற கட்டாயத்தை ஏற்படுத்தி உள்ளது. இதன் விளைவாக அரசு பெண்குழந்தையைக் காப்போம், பெண் குழந்தைக்குக் கற்பிப்போம் (Beti Bachao, Beti Padhao) என்ற திட்டத்தை அறிவித்து உள்ளது. நாடு முழுவதும் மக்கள் விழிப்புணர்வு முகாம் நடத்தி இந்தக் குழந்தைப் பாலின விகிதச் சரிவு என்ற பிரச்சனையை எதிர்கொண்டு தீர்வு காணவே இத்திட்டம் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டு உள்ளது. இத்திட்டத்தின் கீழ் பாலின விகிதச் சமநிலை அதிகளவு சீர்குலைந்துள்ள 100 மாவட்டங்களில் இடையீட்டு நிகழ்வுகளும் பலதுறை சார்ந்த நடவடிக்கைகளும் மேற்கொள்ளப்பட இருக்கின்றன.

2011ஆம் ஆண்டின் மக்கள்தொகைக் கணக்கெடுப்பின் அடிப்படையில் குழந்தை பாலினவிகிதம் குறைவாக உள்ள 100 மாவட்டங்கள் கண்டறியப்பட்டு உள்ளன. அனைத்து மாநிலங்கள் / யூனியன் பிரதேசங்களில் குறைந்தது ஒரு மாவட்டமாவது இருக்கும் வகையில் 100 மாவட்டங்கள் முன்னோட்டமாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு உள்ளன. இந்த மாவட்டங்களைக் கீழ்வரும் மூன்று காரணிகளின் அடிப்படையில் தேர்ந்தெடுத்துள்ளார்கள்: (அ) தேசிய சராசரியைவிடக் குறைவாக குழந்தைப் பாலின விகிதம் உள்ள மாவட்டங்கள் (23 மாநிலங்களில் 87 மாவட்டங்கள்), (ஆ) தேசிய சராசரியைவிட அதிகம் ஆனால் பெண் குழந்தைகளின் எண்ணிக்கை குறைந்து வரும் நிலை உள்ள மாவட்டங்கள் (8 மாநிலங்களில் 8 மாவட்டங்கள்), (இ) தேசிய சராசரியைவிட அதிகமானதாகவும் குழந்தை பாலின விகிதத்தில் முன்னேறிவரும் போக்கையும் வெளிப்படுத்தும்

மாவட்டங்கள் (5 மாநிலங்களில் 5 மாவட்டங்கள்). இந்த 5 மாவட்டங்களிலும் குழந்தைப் பாலின விகித முன்னேற்றம் தொடர்ந்து பராமரிக்கப்பட வேண்டும். பிற மாவட்டங்கள் இந்த 5 மாவட்டங்களின் வளர்ச்சிப் போக்கின் மாதிரியை உருவாக்கிக் கொள்ளவும் அனுபவத்தைப் பகிர்ந்துக் கொள்ளவும் ஏதுவாக இருக்கும்.

இந்த முகாமுக்காக நிதிநிலை அறிக்கையில் ரூ.100 கோடி தொகை பட்ஜெட் ஒதுக்கீடாக அறிவிக்கப்பட்டு உள்ளது. 12-வது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் உள்ள "பெண் குழந்தை பராமரிப்பும் பாதுகாப்பும் பலதுறை சார்ந்த செயல்திட்டம்" என்ற திட்டத்துக்கான திட்ட ஒதுக்கீட்டில் இருந்து இந்த 100 கோடி ரூபாய் திரட்டிக் கொள்ளப்படும். தேசிய மற்றும் மாநில அளவில் நிறுவனங்களின் சமூகப் பொறுப்புடைமை என்பதன் மூலம் கூடுதல் நிதி ஆதாரம் திரட்டப்படும். இந்தத் திட்டத்துக்கான மதிப்பீட்டுச் செலவு ரூ.200 கோடி ஆகும். இதில் ரூ.115 கோடி நடப்பு ஆண்டில் அதாவது 2014-2015ல் (ஆறு மாதங்களுக்கு) வழங்க முடிவெடுக்கப்பட்டு உள்ளது. 2015-16ஆம் ஆண்டில் ரூ.45 கோடியும் 2016-2017ஆம் ஆண்டில் ரூ.40 கோடியும் முறையே வழங்கப்படும்.

* இத்திட்டத்தின் ஒட்டுமொத்தமான குறிக்கோள் என்னவென்றால் பெண்

குழந்தையைக் கொண்டாடுவதும் அந்தக் குழந்தைக்குக் கல்வி கற்பிக்க உதவுவதும் ஆகும். கருவிலேயே ஆணா பெண்ணா என அறிந்து பெண் குழந்தையைக் கொல்வதைத் தடுப்பதும், பெண் குழந்தை வாழவும், பாதுகாப்பாக வளரவும், கல்வி கற்கவும் உதவுவதும் முக்கிய நோக்கங்களாகும்.

* கண்காணிக்கும் வகையிலான எட்டு இலக்குகள் இந்தத் திட்டத்துக்காக நிர்ணயிக்கப்பட்டு உள்ளன. அதில் ஒன்றுதான் குழந்தைப் பாலின விகிதம் குறைவாக உள்ள 100 மாவட்டங்களில் பிறப்பில் பாலின குழந்தை விகிதத்தை (Sex Ratio at Birth) ஓராண்டுக்கு 10 புள்ளிகள் அதிகரிப்பதாகும்.

* ஐந்து வயதிற்குட்பட்ட குழந்தைகள் இறப்பு விகிதத்தில் ஆண்பெண் வித்தியாசத்தை 2011ஆம் ஆண்டின் 8 புள்ளிகள் என்பதில் இருந்து 2017ஆம் ஆண்டில் 5 புள்ளிகளாகக் குறைத்தல்.

* ஐந்து வயதிற்குட்பட்ட பெண் குழந்தைகளில் குறை எடையுள்ள மற்றும் இரத்தசோகை உள்ள பெண் குழந்தைகள் எண்ணிக்கையைக் குறைப்பதன் மூலம் பெண் குழந்தைகளின் ஊட்டச்சத்து நிலைமையை மேம்படுத்துதல் (தேசிய குடும்ப நல கணக்கெடுப்பு 3ன் அளவுகளில் இருந்து மேம்படுத்துதல்).

* ஒருங்கிணைந்த குழந்தை வளர்ச்சிப் பணிகள் திட்டத்தின் சேவைகள் (ஐ.சி.டி.எஸ்) அனைவருக்கும் கிடைக்கும்படி செய்தல். ஐ.சி.டி.எஸ் என்.ஆர்.எச்.எம் தாய்சேய் நல கூட்டு அட்டை மூலம் பெண் குழந்தைகள் வருகையையும் அவர்களின் பராமரிப்பையும் கண்காணித்தல்.

* இடைநிலைக் கல்வியில் பெண்களின் சேர்க்கையை 2013-14ஆம் ஆண்டின் 76 சதவிகிதம் என்ற நிலையில் இருந்து 2017ல் 79 சதவிகிதமாக உயர்த்துதல்.

* பாலின விகிதம் குறைவாக உள்ள இந்த 100 மாவட்டங்களிலும் 2017க்குள் ஒவ்வொரு பள்ளியிலும் மாணவிகளுக்கான கழிப்பறைகளைக் கட்டுதல்

* பாலியல் குற்றங்களில் இருந்து குழந்தைகளைப் பாதுகாத்தல் (POSCO-ACT). 2012 சட்டத்தை நடைமுறைப்படுத்துவதன் மூலம் பெண் குழந்தைகளுக்குப் பாதுகாப்பான சூழ்நிலையை உருவாக்கி அவர்களை மேம்படுத்துதல்

* பெண் குழந்தை விகிதத்தை அதிகரிக்கவும் பெண் கல்வியை அதிகரிக்கவும் சமூக மக்களை ஒருங்கிணைத்து செயல்படுவதற்கு சமூகத் தலைவர்களை உருவாக்க வேண்டும். தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட மக்கள் பிரதிநிதிகள் / கிராம அளவில் பணிபுரியும் ஊழியர்களுக்குப் பயிற்சி அளித்து அவர்களை இத்தகைய சமூகத் தலைவர்களாக மாற்றுதல்

இத்தகைய இலக்குகளை அடைவதற்காக உருவாக்கப்பட்டு உள்ள உத்திகளில் சில கீழே தரப்படுகின்றன:

➤ பெண் குழந்தைக்கு சமூகத்தில் சமமான மதிப்பை உருவாக்கவும் பெண் குழந்தையின் கல்வியை மேம்படுத்தவும் உதவும் வகையில் சமுதாய ஒருங்கிணைப்பையும் தொடர்பியல் பிரச்சார முகாமையும் வடிவமைத்து அவற்றை நீண்ட காலத்திற்கு நடைமுறைப்படுத்துதல்

➤ நல்லாட்சியின் ஒரு அம்சமாக குறைந்து வரும் குழந்தைப்பாலின விகிதம் / பிறப்பில் பாலின விகிதம் ஆகியவற்றில் ஏற்பட்டு வரும் சரிவை பொதுமக்கள் மத்தியில் விவாதப்பொருளாக முன்வைத்தல்

➤ குழந்தைப் பாலின விகிதம் குறைவாக உள்ள மாவட்டங்கள் மற்றும் நகரங்களில் தீவிரமான மற்றும் ஒருங்கிணைந்த நடவடிக்கைகளில் கவனம் செலுத்துதல்

➤ உள்ளாட்சி நிறுவனங்கள் / நகராட்சிகள் / அடிமட்ட ஊழியர்கள் ஆகியோரை ஒருங்கிணைத்தல் மற்றும் பயிற்சி அளித்தல். சமூக மாற்றத்தின் கிரியா ஊக்கிகளாக இவர்கள் உள்ளூர் சமுதாயம் / பெண்கள் மற்றும் இளைஞர் குழுக்களுடன் இணைந்து செயல்பட பயிற்சி அளித்தல்

➤ சேவையை வழங்கும் அமைப்புகள் / திட்டங்கள் மற்றும் நிகழ்ச்சிகள், பாலினம் மற்றும் குழந்தை உரிமைகள் பற்றிய பிரச்சனைகளுக்கு போதுமான அளவில் தீர்வளிப்பதாக இருப்பதை உறுதி செய்தல் மற்றும் இறுதியாக,

➤ மாவட்டம், ஒன்றியம் மற்றும் கிராம அளவில் பல்துறை மற்றும் பல நிறுவனங்கள் ஒருங்கிணைந்து செயலாற்றும் சூழலை உருவாக்குதல்.

திட்டத்தின் இந்த இரண்டு இலக்குகளை அடைவதற்குத் தேவையான மிகப்பெரிய உட்கூறு எதுவெனில் திட்டத்துக்கான

வெகுஜனத் தொடர்பியல் பிரச்சாரமே ஆகும். 100 மாவட்டங்களில் தேசிய, மாநில மற்றும் மாவட்ட அளவிலான இடையீட்டுச் செயல்பாடுகளை சமுதாய நிலையில் இணைந்து மேற்கொள்ளும் பிரச்சாரத் திட்டமே அவசியமாகும். சாதகமான விளைவை விரைவில் ஏற்படுத்தத் தொடர்புடைய பல்வேறுபட்ட பங்குதாரர்களை ஒன்றாக ஓரணியில் கொண்டுவர வேண்டும். சுகாதாரம் மற்றும் குடும்பநல அமைச்சகம் - மனிதவள மேம்பாட்டு அமைச்சகம் ஆகியவற்றின் ஆலோசனையோடு உருவாக்கப்பட்டுள்ள பலதுறை சார்ந்த செயல்திட்டத்தில் கணக்கிட்டுப் பார்க்கக் கூடிய வகையில் விளைவுகளையும் குறியீடுகளையும் உள்ளடக்கிய இலக்கு நிர்ணயிக்கப்பட்டு உள்ளது. சம்பந்தப்பட்ட துறையினர், மாநிலங்கள் மற்றும் மாவட்டங்கள் மூலமாக இந்த இலக்கு அடையப்படும். மாநிலங்கள் / யூனியன் பிரதேசங்கள் தங்களது மாநில செயலாக்க குழுக்கள் மூலமாக செயல்திட்டத்தை நெகிழ்வுத் தன்மையுடன் உருவாக்கிக் கொள்ளலாம். மாநில / மாவட்ட செயல்திட்டங்களை அதற்குரிய குறிப்பிட்ட இலக்குகளை கண்காணிக்கும் அம்சத்தோடு நடைமுறைப்படுத்தவும் மேற்பார்வை செய்யவும் இத்தகைய மாநில செயலாக்க குழுக்கள் அமைக்கப்பட வேண்டும்.

ஆதரவு கோருதல், சமுதாயத்தினரை ஒருங்கு திரட்டுதல் மற்றும் விழிப்புணர்வு ஏற்படுத்துதலே இத்திட்டம் வெற்றிபெற தேவைப்படும் அம்சங்களில் முக்கியமானவை ஆகும். நாரி கி சவுப்பல், பேட்டி ஜன்மோஷ்ட்டவ், மான் கி பாத் போன்ற

சமுதாய மக்கள் கலந்து கொள்ளும் நடவடிக்கைகளை செயல்படுத்துவதன் மூலம் சமுதாயத்தினரை குறிக்கோளை நோக்கி திரட்ட முடியும் என திட்ட முன்மொழிவு பரிந்துரைக்கின்றது. "பேட்டி பச்சோவா, பேட்டி படாவோ" என்பதைக் கொண்டாடுவதற்காகவே ஒவ்வொரு மாதமும் ஒரு குறிப்பிட்ட நாளை ஒதுக்கலாம். ஒவ்வொரு ஆண்டும் ஜனவரி 24ஆம் தேதியில் வருகின்ற தேசிய பெண் குழந்தைகள் தினத்தை அனைவரும் சேர்ந்து கொண்டாடலாம். உள்ளூர் கருத்துருவாக்கத் தலைவர்கள், உள்ளாட்சி அமைப்புகளின் பிரதிநிதிகள், சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள், நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கள் முதலானோர் குழந்தைப் பாலின விகிதம் குறைவாக உள்ள 100 மாவட்டங்களில் மாவட்ட நிர்வாகம் ஏற்பாடு செய்யும் பெண் குழந்தை தினத்தில் கலந்து கொள்ளலாம். பாலினச் சமத்துவம் மற்றும் பெண்கள் / பெண் குழந்தைகளுக்கு அதிகாரம் அளிப்பதன் தேவை ஆகிய கருத்துகளின் முக்கியத்துவத்தை வலிமையாக வெளிப்படுத்தும் விதமாக சர்வதேசப் பெண்கள் தினம் கொண்டாடப்படலாம். மேலும் இந்தத் தினத்தின் கொண்டாட்டத்தை அதிகாரம் கைவரப்பெற்ற தாய்மார்களின் பங்களிப்பை வெளிப்படுத்துவதன் மூலம் பெண் குழந்தையைக் காப்போம் திட்டத்துக்காகப் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம். பெண் குழந்தைகளுக்கான பாதுகாப்பு, மதிப்பு, கல்வி ஆகியவற்றை உறுதி செய்யும் உறுதிமொழி ஒன்றை இந்திய அரசு உருவாக்கி அதனை அனைவரும் ஏற்கச் செய்யலாம். தேசிய பெண் குழந்தைகள் தினத்தில் இந்த உறுதிமொழியை எடுத்துக் கொள்ளச் செய்யலாம். ●

பெண் குழந்தைகளுக்கு சிறப்பு சிறு சேமிப்பு கணக்கு திட்டம் பிரதமர் துவக்குகிறார்

பெண் குழந்தைகளுக்கான சிறப்பு சிறு சேமிப்பு கணக்கு திட்டம் "சுகன்யா சம்ரிதி சேமிப்பு கணக்கு"ஐ பிரதமர் திரு. நரேந்திர மோடி துவக்கிவைத்தார். ஹரியானாவின் பாணிபட் மாவட்டத்தில் "பெண் குழந்தைகளைப் பாதுகாப்போம், பெண் குழந்தைகளுக்கு கற்பிப்போம்" திட்டத்தை துவக்கும் பிரதமர் இத்திட்டத்தையும் துவக்கி வைத்தார். இந்த திட்டம் எதிர்காலத்தில் பெண் குழந்தையின் உயர் கல்வி அல்லது திருமணத் தேவைகளை சிறப்பாக பூர்த்திசெய்யும் வகையில் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. பெண் குழந்தை 10 வயது அடையும் வரை, அக்குழந்தையின் பெற்றோர் அல்லது சட்டப்பூர்வ காப்பாளர் இந்த கணக்கை துவக்கி இயக்க முடியும்.

அதன் பிறகு அந்த பெண் குழந்தையே அந்த சேமிப்பு கணக்கை இயக்கும். ஆனால், பெற்றோர், பாதுகாவலர் அல்லது வேறு நபர் என யார்வேண்டுமானாலும் கணக்கில் வைப்புத் தொகையை செலுத்தலாம். இந்த கணக்கை துவங்க ரூ. 1,000 ஆரம்ப வைப்பு நிதியாக தேவைப்படும். அதன் பின்னர் ரூ. 100 மடங்குகளில் எந்த தொகையையும் செலுத்தலாம். ஆனால், ஒரு நிதி ஆண்டில் குறைந்தது ரூ. 1000 செலுத்தியிருக்க வேண்டும். அதேபோல் ஒரு நிதி ஆண்டில் ரூ. 1,50,000ற்கு மேல் செலுத்த முடியாது. பாலினம் ஏற்றத்தாழ்வு மற்றும் பாரபட்சங்களுக்கு ஒரு தேர்வாக இத்திட்டம் அமையும். அதோடு, பெண் குழந்தைகளுக்கு ஆதரவாக ஒரு நல்ல சூழலை உருவாக்கும்.

நிதி கூட்டாட்சி, நிதி ஆயோக் மற்றும் கொள்கை வகுப்பதில் உள்ளாட்சிகளை இணைத்தல்

- எம்.ஏ. உம்மன்

கூட்டாட்சி என்பது பல்வேறு அடுக்கு களைக் கொண்ட ஆட்சி முறையை குறிக்கிறது. நிதிக் கூட்டாட்சி என்பது நிதிப் பொறுப்புகளின் ஒரு பகுதி, ஒதுக்கப்பட்ட நிதிப் பணிகள், அரசுகளுக்கு இடையிலான பரிமாற்ற ஏற்பாடுகள் ஆகியவற்றுடன் தொடர்பு கொண்டதாகும். கூட்டாட்சி அமைப்பில் நிதி தொடர்பான விஷயங்களை உள்ளடக்கியிருப்பதால் இது நிதிக்கூட்டாட்சி என்று அழைக்கப்படுகிறது. எந்த ஒரு சிறந்த நிதி கூட்டு ஏற்பாட்டின் நோக்கமும் என்னவாக இருக்கும் என்றால், மைய அரசின் வளங்களையும், பொறுப்புகளையும் பல்வேறு மட்டங்களில் உள்ள அரசு நிர்வாகத்திற்கு பகிர்ந்து அளிப்பதும், நிலையான கூட்டாட்சி அமைப்பை ஏற்படுத்துவதற்காக உழைப்பதும் தான். தொடக்க காலத்தில் இந்திய கூட்டாட்சி அமைப்பு என்பது மத்திய அரசு, மாநில அரசுகள் என்ற இரு அடுக்குகளை மட்டும் கொண்டதாகவே இருந்தது. இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில் செய்யப்பட்ட 73 ஆவது மற்றும் 74 ஆவது திருத்தங்களின் காரணமாக பிரிவு IX, IXA ஆகியவை சேர்க்கப்பட்டு மூன்றாவது நிலை அரசு நிர்வாகமாக உள்ளாட்சிகள் ஏற்படுத்தப்பட்டது. உள்ளாட்சி அமைப்புகளும் மூன்றடுக்குக் கொண்டவையாகும். இதன் மூலம் இந்திய கூட்டாட்சி அமைப்பு பலநிலை பொது நிதியைக் கொண்ட பலநிலை கூட்டாட்சி அமைப்பாக மாறியது. இந்த அரசியலமைப்புச் சட்டத் திருத்தங்கள் நாடாளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றப்பட்டு, அதன்பிறகு அனைத்து மாநில சட்டப்பேரவைகளிலும் 1994ஆம் ஆண்டில் சட்டமாக்கப்பட்டு 20 ஆண்டு களுக்கு மேலாகிவிட்டன. உண்மையில்

உள்ளூர் ஜனநாயக நிர்வாகத்தை ஏற்படுத்துவதற்காக உழைப்பதற்கும், அரசு நிர்வாகத்தில் மக்களின் பங்கேற்பை உறுதி செய்வதற்கான ஜனநாயக வெளியை உருவாக்குவதற்கான நிதி பரவலாக்கத்திற்கும் வகை செய்வதை நோக்கிய மிகப்பெரிய நடவடிக்கை இதுவாகும். நிதிப் பரவலாக்கல் என்பது உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்கு நிதி அதிகாரம் வழங்குவதாகும். உள்ளாட்சி அமைப்புகள் குறித்து விவாதிக்கும் போது நம் மனதில் எழும் முக்கிய வினா என்னவெனில், அரசியலமைப்பு சட்டத்தின் 243G, 243W ஆகிய பிரிவுகளின்படி பொருளாதார மேம்பாடு மற்றும் சமூகநீதி ஆகியவற்றை வழங்க வேண்டிய அதிகாரம் பெற்ற சுயாட்சி அமைப்புகளாக உள்ளாட்சி அமைப்புகள் விளங்குகின்றனவா என்பது தான். இப்போது அரசியல் சட்டத்தின்படி அமைக்கப்படாத திட்ட ஆணையம் கலைக்கப்பட்டு, அதற்கு பதிலாக 01.01.2015 முதல் நிதி ஆயோக் (NI-TI-National Institute for Transforming India) என்ற புதிய அமைப்பு ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ள நிலையில் எழும் முக்கிய வினாக்கள் என்னவெனில், அரசியலமைப்பு சட்டத்தின் 243 ZD பிரிவின்படி அமைக்கப்பட்ட மாவட்ட திட்டக் குழு என்ற அரசியல் சட்ட அமைப்பிற்கு ஏற்கனவே இருந்த பொறுப்பை புதுப்பிக்கப் போகிறீர்களா? அல்லது புதிய பணியை உருவாக்கப் போகிறீர்களா? புதிய அமைப்புக்கு அதிகாரங்களை மாற்றுவதை சீரமைக்க எத்தகைய சீர்திருத்தங்கள் தேவைப்படுகின்றன? என்பன தான். உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்குத் தேவைப்படும் நிதி கூட்டாட்சி உள்ளிட்ட பல்வேறு விஷயங்கள் குறித்து உன்னிப்பாக ஆராய வேண்டியிருக்கிறது. அத்தகைய விசயங்களை இந்தக் கட்டுரை ஆராய்கிறது.

பெண் குழந்தையைக் காப்போம்! பெண் குழந்தைக்குக் கற்பிப்போம்! மண்டல அளவிலான பயிலரங்கம்

களவிளம்பர இயக்குனரகத்தின் தமிழ்நாடு - புதுச்சேரி மண்டலத்தின் சார்பில் 21.01.2014 அன்று சாஸ்திரி பவன் கருத்தரங்கக் கூட்டத்தில் "பெண் குழந்தையைக் காப்போம் பெண் குழந்தைக்குக் கற்பிப்போம்..." என்ற புதிய திட்டம் பற்றிய பயிலரங்கம் நடைபெற்றது. 0-6 வயதுக்குட்பட்ட பெண் குழந்தைகளின் எண்ணிக்கை குறைவாக உள்ள 100 மாவட்டங்களில் இந்திய அரசின் மகளிர் மற்றும் குழந்தைகள் மேம்பாட்டு அமைச்சகம் மூன்றாண்டுகளுக்கு இந்தத் திட்டத்தைச் செயல்படுத்த உள்ளது. இந்தப் பட்டியலில் தமிழ்நாட்டில் இருந்து கடலூர் மாவட்டம் மட்டும் இடம் பெற்றுள்ளது. கடலூர் மாவட்டத்தில் விழிப்புணர்வுப் பிரசாரத்தை மேற்கொள்ளும் முன்னர் செயல் திட்டம் ஒன்றை வகுத்துக் கொள்வதற்காக இந்தப் பயிலரங்கம் நடைபெற்றது. களவிளம்பர இயக்குனர் என்.வி. நாகராஜன். பயிலரங்கத்தை தொடங்கி வைத்தார். இந்தியாவில் பெண் குழந்தைகள் எண்ணிக்கை குறைந்து வருகின்றது. குழந்தைப் பாலின விகிதம் 1961ல் 976 ஆக இருந்தது 2011ல் 918 ஆகக் குறைந்துள்ளது. என்றார் நாகராஜன் மருத்துவம் மற்றும் ஊரக நலப்பணிகள் இயக்குனரகத்தின் கூடுதல் இயக்குனர் டாக்டர் ஆர்.கிருஷ்ணமூர்த்தி தமிழ்நாட்டில் 4978 ஸ்கேன் மையங்கள் உள்ளன. கருவில் உள்ள குழந்தை ஆணா பெண்ணா எனத் தெரிவிப்பதைத் தடை செய்யும் சட்டத்தின் கீழ் இதுவரை 78 வழக்குகள் பதியப்பட்டுள்ளன என தெரிவித்தார்.

சமூக நலத்துறை துணை இயக்குனர் (குழந்தைநலம்) என்.தமிழரசி தொட்டில் குழந்தைத் திட்டம் மிகப் பயனுள்ள திட்டம். இதன் மூலம் 1992 முதல் 30.11.2014 வரை 4624 குழந்தைகள் காப்பாற்றப்பட்டுள்ளன. இதில் பெண் குழந்தைகள் மட்டும் 3802 எனத் தெரிவித்தார்.

ஒருங்கிணைந்த குழந்தை வளர்ச்சிப் பணிகள் திட்டத்தின் சென்னை மாவட்ட அலுவலர் ஆர். ஜெயமூர், மாவட்ட சமூக நல அலுவலர் எஸ். ரேவதி, அனைவருக்கும் கல்வி இயக்க உதவித் திட்ட அலுவலர் பி. வெங்கடேசன், மருத்துவம் மற்றும் ஊரக நலப் பணிகள் இயக்குனரகத்தின் PCPNDT திட்டப் பிரிவு கண்காணிப்பாளர் எம். கமலக்கண்ணன் ஆகியோர் கலந்து கொண்டு உரையாற்றினார்கள். திட்டம் இதழின் முதுநிலை ஆசிரியர் ஆ. இளங்கோவன், கள கண்காட்சி மற்றும் விளம்பர உதவி இயக்குனர் ரவிசுமார் ஆகியோர் சிறப்பு விருந்தினர்களாக கலந்து கொண்டனர்.

புதுச்சேரி கள விளம்பர அலுவலர் டாக்டர் தி. சிவக்குமார் கடலூரில் குழந்தைப் பாலின விகிதம் 2001ல் 957 ஆக இருந்தது, 2011ல் 896 ஆகக் குறைந்துள்ளது என்றும், கடலூர் மாவட்டத்தில் கள விளம்பர அலுவலகம் தீவிர பிரச்சார பணியை மேற்கொள்ள இருக்கின்றது எனத் தெரிவித்தார். இந்தப் பயிலரங்கத்தில் மண்டலத்தின் அனைத்து கள விளம்பர அலுவலர்களும் கள விளம்பர உதவியாளர்களும் கலந்து கொண்டனர்.

டாக்டர் எம்.ஏ.உம்மன், பேராசிரியர், அரசு மேலாண்மையியல் கல்வி நிறுவனம், திருவனந்தபுரம்

(தொடர்ச்சி 2ம் பக்கம்.....)